BANI Şi AMENINŢĂRI

13 NUVELE POLIŢISTE

1

din literaturile engleză
şi americana
traduse de
Virgil Stanciu

Colecţia
„STEA
UA"
1991

In compania lui Poirot am investigat multe cazuri ciudate, dar nu cred că se pcate compara vreunul cu seria aceea extraordinară de evenimente care ne-a ţinut treaz interesul pe o perioadă de cîţiva ani şi care a culminat cu o enigmă finală, adusă spre

rezolvare în faţa lui Poirot. Prima dată cînd ne-am îndreptat atenţia asupra istoriei familiei Lemesurier a fost într-o seară din timpul răz-

balului. Poîrot şi cu mine ne regăsiserăm de curînd reîn ntini prietenia iioastră de pe vremuri, din Belgia. El re- *»lvase Q trebuşoară pentru Ministerul de război -y aehi- tîndu-se de sarcina ce-i revenise, într-un mod ce satis-tteu deplin pe otată lumea — şi luasem masa la Carlton «w o Persoană Importantă care-i făcu o mulţime de complimente lui Poirot în intervalurile dintre feluri. Persoana Importantă trebui apoi să se grăbească pentru a ajunge la timp la o Intîlnire şi, înainte de a-i urma exemplul, n«-am terminat, liniştiţi, de băut cafeaua.

Ieşind din sală, m-am auzit strigat de o voce care avea în ea o notă familiară, şi m-am răsucit, pe călcîie pentru a-1 vedea pe căpitanul Vincent Lemesurier, un tînăr pe «»ra-l cunoscusem în Franţa. Era eu un bărbat mai în vîr*tă, «e-i semăna atît de mult, încît era limpede că fă-MSU parte din aceeaşi familie. Aşa şi era, căci ne fu pre-«antat drept Hugo Lemesurier, unchiul tînărului meu prieten.

Nu-1 cunoşteam prea bine pe căpitanul Lemesurier, «Iar «sa un flăcău plăcut, niţeluş cam visător, şi-mi amintii a fi auzit eă aparţinea unei familii vechi şi exclusiviste ftare deţine *o* proprietate în Northumberland încă dinain- tea Mefarmei. Nu «ram prea grăbiţi, Poirot şi cu mine, aşa eă, la invitaţia bărbatului mai tînăr, ne-am pus la masă cu eei doi noi prieteni şi am

avut o discuţie destul «ie plăcută pe subieste diverse. Gel mai vîrstnic dintre Lemesurieri avea cam patruzeci de ani, si umerii lăsaţi îl dădeau o alură de cărturar; în momentul acela se părea •ă era prins într-o muncă de cercetare în domeniul chimiei, pentru Guvern.

©onvarsaţia ne fu întreruptă de un tînăr înalt şi brun, «are se apropie cu paşi mari de masă, pradă, evidant, un«4 mari agitaţii interioare.

„Bine că vă găsesc pe amîndoi!" exclamă el.

„Ce s-a întîmplat, Roger?"

«

„Tatăl tău, Vincent O cădere rea Calul prea tînăr". Restul cuvintelor se pierdură, căci îl trase pe celălalt de-o parte.

într-o clipă cei doi prieteni ai noştri îşi luară, grăbiţi, rămas bun. Tatăl lui Vincent Lemesurier avusese un accident grav în timp ce încerca un armăsar tînăr şi n-avea să mai prindă dimineaţa. Vincent se făcuse mai alb ca hîrtia şi ştirea parcă-1 împietrise. Asta m-a surprins, într-un fel, deoarece din puţinele cuvinte privitoare la acest subiect pe care le lăsase să-i scape în franţa înţelesesem că nu se afla în relaţii prea prietenoase cu tatăl său, ast-fel că această demonstraţie de durere filială m-a cam uimit.

Tinărul cel brunet, care ne fusese prezentat drept un verişor, dl. Roger Lemesurier, rămase cu noi şi am făcut toţi trei cîţiva paşi.

„Destul de curioasă, afacerea asta", remarcă flăcăul. „Poate că-1 va interesa pe dl. Poirot. Am auzit despre dumneavoastră, M. Poirot, desigur . . . ştiţi, de la Higginson". (Higginson era Persoana noastră Importantă). „Spune că sunteţi o autoritate în psihologie".

„într-adevăr, studiez psihologia", recunoscu, prudent, amicul meu.

„Aţi observat faţa vărului meu? Părea absolut distrus, nu-i aşa? Dar ştiţi de ce? Din pricina unui bun şi vechi blestem de familie. Doriţi să aflaţi amănunte?

„Ar fi amabil din partea dumneavoastră dacă mi-aţi povesti".

Roger Lemesurier îşi privi ceasul.

„Timp avem destul. Mă întilnesc cu ei la gara King's Cross. Ei bine, M. Poirot, familia Lemesurier e foarte veche. Demult, în evul mediu, un Lemesurier a început să-şi suspecteze soţia. A surprins-o pe doamnă într-o situaţie compromiţătoare. Ea a jurat că-i nevinovată, dar bătrînul baron Hugo nici n-a vrut s-o asculte. Femeia avea un copil, un fiu, iar el jură că băiatul nu e fiul său şi a-are

să-1 moşteneasi ă. Numi amintesc ce le-.v> făcut — vreo mică distracţie medievală': de pildă ia zidit de vii, pe mamă şi pe fiu; în orice caz ia omorît pe amîndoi, iar ea a murit strigîndu-si nevinovăţia şi dorind ca toţi Lemersurierii să fie blestemaţi in vecii

vdeilor. Nici unul dintre fiii priiri-riăscuţi ai vreunui Lcmersiirier să nu poată moşteni averea — aşa spunea blestemui. Ei bine, se scurse o vreme si nevinovăţia doamnei fu stabilită fără putinţă de îndoială. Cred că Hugo a purtat cămaşă de pustnic şi şi-a sfîrşit zilele îngenuncheat într-o chilie. Dar ciudăţenia e că, de atunci încoace, nici un prim-năs-cut n-a moştenit averea. A revenit fraţilor, nepoţilor, fiilor mai mici — niciodată celui mai mare. Tatăl lui Vincent era al doilea din cinci fii, iar fratele lui mai mare a murit de mic. Tot timpul războiului, Vincent a fost, bineînţeles, convins că oricare ar i'i soarta celorlalţi, lui îi e scris să piară. Dar ciudăţenia este că cei doi fraţi ai lui mai tineri au fost ucişi, iar el a scăpat fără o zgîrietură".

„O familie cu o istorie foarte interesantă", remarcă Poirot, gînditor. Dar acum tatăl său e pe moarte, iar el, în calitate de fiu mai în vîrstă, îl va moşteni?"

„Exact. Blestemul a ruginit, neputînd îndura tensiunea vieţii moderne."

Poirot clătină din cap, arătînd parcă dezaprobarea sa faţă de tonul glumeţ al interlocutorului. Roger Lemesurier se uită din nou la ceas şi declară că trebuie să plece.

Urmarea acestei poveşti o aflarăm a doua zi dimineaţa, cînd furăm înştiinţaţi despre moartea tragică a căpitanului Vincent Lemesurier. Călătorise spre nord cu trenul poştal scoţian

şi probabil că noaptea deschisese uşa compartimentului şi sărise pe sine din mers. Se credea că tocul produs de moartea tatălui său, cuplat eu psihoza traumatică din timpul războiului, provocase o rătăcire mintală temporară. Ciudata superstiţie legată de familia Lemesurier fu amintită din nou, în legătură cu noul moş-

C

tenitor, fratele tatălui lui Vincent, Ronald **Lemesurier, al** cărui unic fiu murise în război.

Presupun câ întilnirea noastră intirnplătoare cu tînă-rul Vincent, In ultima seară a vieţii lui, nc-a sporit curiozitatea faţă de tot ce ţinea de familia Lemesurier căci, după doi ani, am aflat cu un oarecare interes despre moartea lui Ronald Lemesurier care, la vremea succesiunii lui la moştenire, fusese un invalid certificat. îl moşteni fratele lui, John, un bărbat sănătos şi voios, cu un fiu la Etan.

Un destin amarnic plutea, iară indoială, deasupra Le-mesurierilor. în prima bai vacanţa băiatul sus-pomenit reuşi să-şi provoace o rană mortală cu o puşcă. Moartea tatălui, care surveni imediat după ce-1 muşcă un viespe, făcu ca moştenirea să-i revină celui mai tinăr dintre cei cinci fraţi — lui Ilugo, pe care ne-am amintit că-i cunoscusem în acea seară fatală, la Carlton.

Cu excepţia discuţiilor purtate despre seria extraordinară de nenorociri ce se abătuseră asupra familiei

Lemesurier, nu avusesem nici un fel de interes personal pentru această problemă, dar acum se apropia ceasul cînd urma să jucăm un rol mai activ.

într-o dimineaţă ne fu anunţată ,,Dna Lemesurier". Era o femeie înaltă, activă, care putea avea cam treizeci de ani şi, prin purtarea ei, arăta multă hotărîre şi bun simţ. Vorbea cu un uşor accent transatlantic.

,,M. Poirot? încintată. Soţul meu, Hiigfcf Lemesurier, v-a cunoscut acum mulţi ani, dar nu cred că vă mai amintiţi de el".

,,Ba îmi smintesc perfect, madame. Era la **Carlton".**

,,Oh, ce mult mă bucur. M. Poirot, sunt îngrijerată".

„Din ce cauză, madame?"

„A fiului meu mai mare. Ştiţi, am doi băieţi: Ronald, de opt ani. şi Gerald, de şase".

„Continuaţi, madame. De ce sunteţi îngrijorată pentru micul Ronald?"

,,M. Poirot, în ultimele şase luni a văzut de trei ori moartea cu echii: odată era gata să se înece, astă vară; odată cînd a căzut pe geam din camera copiilor; şi o dată o otrăvire cu ptomaină".

Poate că faţa lui Poirot exprima mult prea elocvent ceea ce gîndea, căci dna Lemesurier se grăbi, fără a face nici cea mai mică pauză, să continue:

„Socotiţi, bineînţeles, că nu-s decît o proastă de femeie care face din ţînţar armăsar".

„Da de unde, madame. Orice mamă poate fi scuzată

cînd e tulburată de asemenea întîmplări, clar eu nu prea văd cum v-aş putea fi de folos. Nu sunt *le bon Dien,* ca să pot dirija valurile; pentru fereastra camerei copiilor vă propun nişte zăbrele de fler; iar în ceea ce priveşte mîncarea . . . nimic nu-i mai bun decît grija unei mame".

„Dar de ce i se întîmplă asemenea lucruri lui Ronald şi nu lui Gerald?"

„întîmplarea, madame . . . *le hasard!"*

„Aşa credeţi?"

„Dumneavoastră ce credeţi, madame, dumneavoastră şi soţul dumneavoastră?"

O umbră trecu peste obrazul doamnei Lemesurier

„N-are rost să-i spun asemenea lucruri lui Ilugo — nu vrea să mă asculte. Aşa cum aţi auzit, poate, se presupune că în familia noastră ar exista un blestem — nici un prim-născut să nu poată moşteni. Ilugo crede în el. E cufundat în istoria familiei şi e superstiţios poşte măsură. Cînd merg la el cu temerile mele, spune că-i blestemul şi că n-avem cum scăpa de el. Dar eu sunt americană, M. Poirot, şi cei de acolo nu prea credem în blesteme. Ne plac şi nouă, ca semn de distincţie pentru o veche familie cu adevărat nobilă — un fel de *cachet,* nu-i aşa? Cînd «x-a cunoscut Hugo nu eram decit o mică actriţă de conisdl» muzicală — şi consideram atunci că bleste-

mul lui de familie e adorabil. N-am nimic contra acestor

lucruri, cît timp sunt povestite în jurul foaului în serile de iarnă, dar cînd se pune problema copiilor . . . îmi ador copiii, M. Poirot. Aş face orice de dragul lor".

„Refuzaţi deci să credeţi în legenda familiei, madame?"'

„Poate o legendă să reteze o tulpină de iederă?"

„Ce spuneţi acolo, madame?", strigă Poirot cu expresie de mare uimire pe faţă.

„Am spus: poate o legendă, sau o fantomă, dacă preferaţi acest cuvînt, să reteze o tulpină de iederă? Nu spun nimic despre Cornwall. Orice băiat poate înota prea departe în larg şi să se înapoieze cu dificultate — deşi Ro-nald înoată de la patru ani. Dar cu iedera e altă poveste. Ambii băieţi sunt foarte neastîmpărati. Am descoperit că pot urca şi coborî pe iederă. Mereu făceau asta. Intr-o zi — Gerald nu era acasă atunci — Ronald a exagerat, iedera s-a rupt iar el a căzut. Din fericire, nu s-a lovit prea rău. Dar eu m-am dus să examinez iedera: era tăiată, M. Poirot, tăiată cu premeditare".

„Ceea ce-mi spuneţi, madame, este foarte grav. Ziceţi că băiatul mai mic nu era acasă atunci?" Nu era".

„Şi lipsea şi atunci cînd celălalt s-a intoxicat cu pto-maină?"

„Nu, erau amîndoi acasă".

„Ciudat", murmură Poirot. „Spuneţi-mi, doamnă, cine mai locuieşte în casa dumneavoastră?"

„Domnişoara Saunders, guvernanta copiilor, şi secre-tarul soţului meu, dl. John

Gardiner . . ."
Doamna Lemesurier se opri, ruşinată parcă.
„Altcineva, madame?"

„Maiorul Roger Lemesurier, pe care l-aţi cunoscut de asemenea în noaptea aceea, petrece, cred, multă vreme la noi".

„A, da ... verişorul, nu-i aşa?"

I

„Un verişor mai îndepărtat. Nu aparţine ramurii noastre a familiei. Totuşi, presupun că el e acum cea mai apropiată rudă a soţului meu. Eu un băiat foarte bun, şi-1 iubim mult. Băieţii îl adoră".

„Nu cumva el i-a învăţat să se caţere pe iederă?'"

„Posibil, li îndeamnă deseori la rele".

„Madame, îmi cer scuze pentru ceea ce v-am spus mai devreme. Pericolul e real şi cred că am sa vă pot da o mînă de ajutor. Propun să ne invitaţi pe amîndoi să stăm cîteva zile la dumneavoastră acasă. Credeţi că soţul dumneavoastră s-ar împotrivi?"

„O, nu. Dar va crede că e absolut inutil. Mă scoate din sărite felul cum stă cu mîinile în sin şi aşteaptă să moară băiatul".

„Liniştiţi-vă, madame. Să întocmim, metodic, un plan".

Toate pregătirile fură făcute la timp, iar a doua zi călătoream spre nord. Poirot era cufundat într-o reverie. Se dezmetici şi remarcă pe neaşteptate:

„Vincent Lemesurier a căzut dintr-un tren asemănător acestuia?"

„Sunt sigur că nu bănuieşti că s-ar fi întîmplat ceva necurat?", l-am întrebat eu.

„Ai observat, Hastings, că unele dintre accidentele în-tîmplate familiei Lemesurier puteau fi bine . . . aranjate, să zicem? Ia, de exemplu, cazul Vincent. Sau al băiatului de la Eton — împuşcarea accidentală e totdeauna du-bioasă. Presupunînd că acest copil ar fi căzut din fereastră şi s-ar fi făcut praf, ce-ar putea să pară mai firesc, să dea mai puţin de bănuit? Dar de ce i sg întîmplă toate numai unuia dintre copii, Hastings? Cine profită de pe urma morţii băiatului mai mare? Fratele lui mai mic, un copil de şapte ani! Absurd!"

„Poate că ei intenţionează să se descotorosească de celălalt mai tîrziu", am presupus eu, deşi n-aveam nici cea mai vagă idee cine erau „ei".

Nesatisfăcut, Poirot clătină clin nw

„Intoxicaţie cu ptomaină", murmură el. „Atropină pr«-duce simptome foarte asemănătoare. Da, e nevoie de prezenţa noastră".

Doamna Lemesurier ne primi cu mult entuziasm. **Apoi** ne conduse în biroul soţului ei şi ne lăsă cu el. Se schimbase mult de la prima noastră întîlnire. Umerii îi erau şi mai căzuţi, iar faţa-i avea o culoare cenuşie nesănătoasă, îl ascultă pe Poirot, care-i explica motivul prezenţei noastre acolo.

„Cît de bine se potriveşte totul cu bunul simţ al **lui** Sadie", spuse el în cele din urmă. „Rămîneţi neapărat aici, M. Poirot, şi vă mulţumesc că ati vem't: dar ... ce **ţi-e** scris, ţi-e scris. Soarta păcătosului e crea. Noi, Lemesu-rierii, ştim că nici unul dintre noi nu poate scăpa de nenorocire."

Poirot pomeni despre iedera retezată, dar Hugo păru foarte puţin impresionat.

..Vreun grădinar neatent, fără îndoială — da, da. s-ar putea să existe un instrument, dar scopul ce se află în spatele lui e limpede. Şi ascultati-mă pe mine, M. Poirot: tragedia nu va mai întîrzia mult".

Poirot îl privi cu atenţie.

„Ce vă face să spuneţi asta?"

„Pentru că eu însumi sunt condamnat. Anul trecut am fost la un medic. Sufăr de o boală incurabilă — sfîr-situJ nu mai poate fi împiedicat multă vreme: dar, înainte de a muri eu, va dispărea Ronald. Gerald va moşteni".

„Dar dacă i se va întîmpla ceva şi fiului dumneavoastră mai mic?"

„Lui nu i se poate întîmpla nimic; nu este ameninţat".

„Dar dacă, totuşi?" insistă Poirot.

„Atunci, următorul moştenitor e verişorul meu, Ro-ger".

Furăm întrerupţi. Un bărbat înalt, cu silueta frumoasă şi cu pâr castaniu creţ intră cu un teanc de hîrtii.

„Nu am timp pentru el*

acum, fflardiner", spus* Hug» Lemesurier, şi apoi adăugă: „Secretarul meu, dl. Gar dirier".

Secretarul se înclină, rosti cîteva cuvinte politicoase şi ieşi. în ciuda figurii sale atrăgătoare, ceva la omul acesta îţi provoca repulsie. I-am spus asta lui Poirot, la scurtă vreme după aceea, în timp ce făceam împreună o plimbare pe frumoasele terenuri ale vechii moşii, şi, lucru care mă cam surprinse, el fu de acord.

„Da, da, Hastings, ai dreptate. Nu-mi face o impresie prea bună. Un tip care alege mereu calea cea mai uşoară. A, iată-i pe copii".

Dna Lemesurier înainta spre noi, avîndu-i lingă ea pe cei doi băieţi. Erau copii drăguţi: cel mai mic — brunet ca maică-sa, cel mai mare cu bucle castanii. Ei dădură solemn mîna cu noi şi în curînd fură absolut fascinaţi de Poirot. Apoi furăm prezentaţi domnişoarei Saunders, o femeie ştearsă, care completa grupul.

Cîteva zile existenţa ne-a fost plăcută şi uşoară — vigilenţa ne era trează, dar fără nici un rezultat. Băieţii aveau o viaţă sănătoasă şi normală şi totul era cum trebuia să fie. într-a patra zi da la sosirea noastră sosi maiorul Roger Lemesurier. Nu se schimbase cine ştie ce — era tot senin şi lipsit de griji ca pe vremuri, cu acelaşi obicei de a lua lucrurile uşor. Fără îndoială că era marele favorit al băieţilor, care-i salutară sosirea cu ţipete de încîntare

şi-1 tîrîră imediat să se joace cu ei de-a indienii m grădină. Am observat că Poirot se ia discret după ei

A doua zi am fost invitaţi cu toţii la ceai/ inclusiv copiii, la lady Claygate, ale cărei pămînturi se învecinau cu proprietatea Lemesurier. Doamna Lemesurier propuse să mergem şi noi, dar păru uşurată cînd Poirot o refuză, declarînd că preferă să rămînă acasă.

îndată ce plecară ceilalţi, Poirot se apucă de treabă, îmi amintea de un terrier inteligent. Cred că n-a existat colţ al casei pe care să 1 lase necercetat, dar făcu totul

atît de curat şi metodic incit mişcările lui nu atraserâ atenţia nimănui. La sfîrşit rămase nesatisfăcut. Ne-am băut ceaiul pe terasă cu domnişoara Saunders, care HU făcea parte din grupul invitaţilor.

„Băieţilor le va place", murmură ea în felul ei şt«rs, „deşi sper că se vor purta frumos şi nu vor strica straturile de flori, nici nu se vor apropia prea mult de albine . . ."

Poirot îşi opri brusc mişcarea de a duce ceaşca la gură. „Albine?" întrebă el cu o voce tunătoare. „Da, M. Poirot, albine. Trei stupi. I.ady Claygatt e foarte mîndră de albinele ei . . ."

„Albine?", strigă iarăşi Poirot. Apoi sări de la masă şi păşi în susul şi-n josul terasei cu mîinile la cap. Nu-mi puteam închipui de ce se agita atîta omuleţul meii la

auzul euvîntului „albine".

Chiar in clipa aceea auzirăm automobilul care se î«-torcea acasă. Poirot se afla în uşă cjjnd grupul coborî din el.

„Ronald a fost înţepat!" strigă C-erald, bucuros.

„Un fleac", spuse dna Lemesurier. „Nici măcar nu s-a umflat. Am tamponat rana cu amoniac".

„Ta să văd şi eu, tinere domn", zise Poirot. „In cţ loc?"

„Aici, lîngă gît", spuse Ronald cu importanţă. „Dar nu doare". Tata a zis: „Stai nemişcat, ai o albină pe tine. Eu am rămas nemişcat şi el a luat-o, numai că m-a împuns întîi, deşi nu m-a durut, n-a fost decît o înţepătură de ac, şi n-am plîns pentru că-s mare şi la anul merg la şceală".

Poirot examina gîtul copilului, apoi se dădu înapoi. Mă luă de braţ şi-mi murmură:

— Diseară, *mori ami,* diseară vom avea un mic spa#-tacol. Să nu spui nimic, nimănui.

Refuză să fie mai comunicativ şi am petrecut re»twl orelor devorat de curiozitate. El se duse la culoare devre-

me şi eu am făcut la fel. Pe cînd urcam, m-a prins de braţ şi mi-a dat instrucţiunile sale:

— Nu te dezbrăca. Aşteaptă cităva vreme, stinge-ţi lumina şi vino aici să mă întîlneşti.

L-am ascultat şi, la ora potrivită, l-am găsit aştep-

tîndu-mă. îmi ceru tăcere cu un mic gest şi ne-am strecurat pe nesimţite în aripa rezervată copiilor. Ronald avea o odăiţă numai a lui. Am intrat şi ne-am ascuns în colţul col"-mai întunecat. Răsuflarea copilului se auzea grea şi netulburată.

„Doarme foarte adînc, nu-i aşa?" am şoptit eu.

Poirot aprobă din cap.

„Drogat", murmură el.

„De ce?"

„Ca să nu strige cînd..."

„Cînd — ce?", l-am întrebat, văzînd că se opreşte.

„Cînd va fi înţepat cu acul seringii hipodermice, *mon îmi.* Pst, hai s.ă nu mai vorbim — deşi nu cred că se va întîmpla nimic o vreme."

Dar Poirot se înşela în această privinţă. Nu trecură nici zece minute, cînd uşa se deschise încet şi cineva pătrunse în cameră. Am auzU zgomotul unei răsuflări agitate. Apoi paşi care se îndreptau spre pat şi dintr-odată se auzi un mic declic. Lumina unei lanterne electrice căzu pe copilul adormit, în timp ce purtătorul ci rămînea, ne-văzut, în întunerio. Silueta aşeză lanterna jos. Cu mîna dreaptă scoase de undeva o seringă, cu stingă atinse gîtul băiatului. . .

Am ţîşnit amîndoi în aceeaşi clipă. Lanterna'se rostogoli pe podea şi, în

întuneric, ne-am luptat cu intrusul. Avea o putere extraordinară. Li cele din urmă l-am învins.

„Lumina, Hastings, trebuie să-i văd faţa — deşi mă tem că ştiu prea bine a cui faţă va fi".

Bîjbîind după lanternă, îmi spuneam că si eu ştiu. O clipă îl bănuisem pe secretar, influenţat fiind do a'filf-

U

patia ascunsă pe care i-o nutream, dar acum eram sigur că monstrul pe care-1 prinsesem era cel ce avea de câştigat de pe urma morţii micilor lui verişori.

Piciorul meu lovi lanterna. Am ridicat-o şi am aprins-o. Lumina străluci puternic pe iaţa lui. .. Hugo Lemesurier, tatăl copiilor!

Aproape c-am scăpat lanterna din mînă.

„imposibil", am şoptit, cu vocea răguşită.

„Imposibil".

Lemesurier îşi pierduse cunoştinţa. Cu eforturi unite, Poirot şi cu mine l-am dus la el în cameră şi l-am aşezat in pat. Poirot se aplecă şi scoase cu blîndeţe ceva din mîna lui dreaptă. Era o seringă hipodermică. M-am cutremurat.

„Ce conţine? Otravă?"

„Acid formic, cred".

„Acid formic?"

„Da. Extras, probabil, din furnici. Ţii minte că a

fost chimist? Moartea ar. fi fost pusă pe seama înţepăturii albinei".

„Dumnezeule, am murmurat. Propriul lui băiat! Şi te aşteptai la una ca asta?"

Poirot dădu din cap cu gravitate.

„Da. E, fără îndoială, nebun. Cred că legenda Emiliei a devenit pentru el o manie. Dorinţa intensă ou a moşteni averea 1-a împins la o serie lungă de crime. Luate că ideea i-a venit pentru prima dată î» timp ce călătorea spre_nord, în noaptea aceea, cu Vincent. Nu putea răbda să nu se împliaească prezicerea. Fiul lui Ronald murise deja, Ronald însuşi era pe moarte — toată familia e cam debilă. A aranjat şi accidentul cu puşca şi — ceea ce n-am ştiut pînă acum — a provocat moartea fratelui său, John, prin aceeaşi metodă de a injecta acid formic în vena jugulară. Atunci i s-au realizat toate ambiţiile şi a devenit stăpînul terenurilor familiei. Dar triumful său a fost de scurtă durată, căci a aflat că suferă de o boală incurabilă. în afară de asta, era obsedat de ideea lui fixă de nebun că nici un prim-născut al unui Le-

9%£ 32»---: " \,.

" i

mesttfier nu poate să

moştenească Bânuieâc câ şi aed Montul de la mare i se datorează — 1-a încurajat pe copii •fi înoate prea departe. Nereuşind, a tăiat iedera şi apoi a otrăvit mâncarea băiatului.

„Diabolic!" am murmurat, cuprins de un fior. „Şi cit de deştept gîndit!"

„Da, *mon ami,* nu există nimic mai uimitor decît extraordinara logică a unui dement! Decît, poate, extraordinara excentricitate a unui om cu minţile sănătoase. Cred că n-a devenit nebun irecuperabil decît în ultima perioadă, dar de la bun început a existat metodă în nebunia iui".

„Şi cînd mă gîndesc că eu l-am bănuit pe Roger, băia-tml acela minunat!"

„Era o presupunere firească, mon ami. Ştiam că şi el călătorise spre n©rd, în noaptea aceea, cu Vincent. De asemenea ştiam eă e următorul moştenitor, după Hugo şi •eoiii lui. Dar bănuiala noastră n-a fost validată de fapte. Iedera a fost retezată cînd nu era acasă decît micul Ro-nald — dar interesul lui Roger ar fi fost să piară amîn-dai copiii. La fel, numai în hrana lui Ronald s-a găsit otravă. Iar astăzi, clnd s-au întors acasă şi am văzut că taojBunsătura de albină se susţine numai prin cuvîntul ta-fiflui lui, mi-am amintit de vechiul deces din cauza unei împunsături de viespe — şi am ştiut!"

Hugo Lemesurier muri după cîteva luni în micul azil privat unde fusese internat. După un an, văduva lui se recăsători cu dl. John Gardiner, secretarul cui. păr

castaniu. Ronald moşteni pământurile întinse ale tatălui său şi prosperează şi acum.

„Ei, poftim", i-am spus eu lui Poirot. „S-a mai dus o iluiie. Ai rezolvat cu mult succes povestea blestemului familiei Lemesurier".

„©are?" zise Poirot, pe gînduri. „Tare aş vrea să ştiu daeă-i aşa".
„Ce vrei sâ spui?" , >

t*

„Mon ami, iţi voi răspunde cu un singur cuvînt semnificativ — *roşu!"*

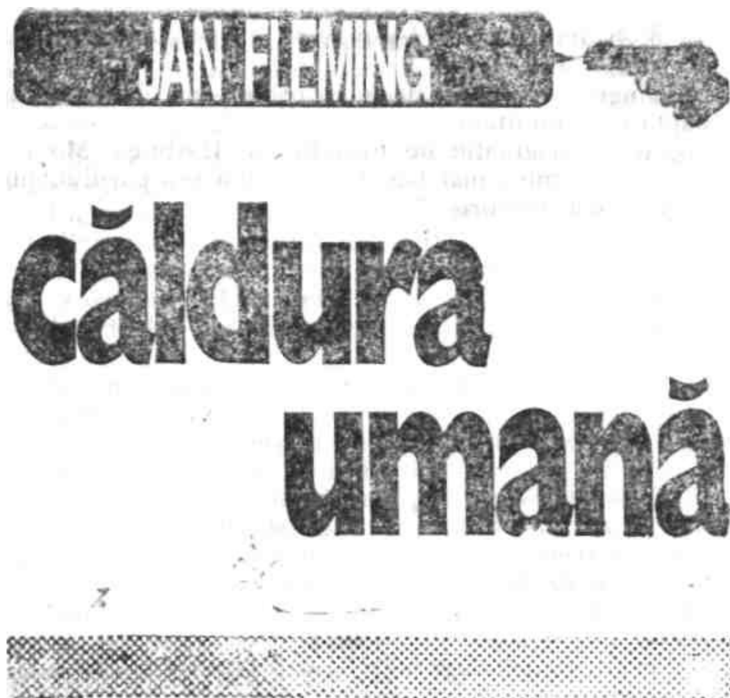
„Sînge?" am întrebat eu, coborîndu-mi vocea pînă la o şoaptă înspâimîntată.

„Ai o imaginaţie de melodramă, Hastings. Mă refer la un lucru mult mai banal — la culoarea părului micului Ronald I.emesurier".

I -iu;

De cînd e lumea îmi spun — zise James Bond — că, de mă voi căsători vreodată, voi lua de nevastă o însoţitoare de bord.

Dineul se desfăşurase într-o atmosferă destul de ţeapănă, iar acum, că ceilalţi doi invitaţi îşi luaseră rămas bun şi mergeau, însoţiţi de aghiotant, spre aeroportul de unde trebuiau să ia avionul, guvernatorul şi Bond erau instalaţi confortabil pe lin divan din salon, îmbrăcat în cinz, încercînd să facă conversaţie. Bond ooseda un simţ

ftl

al ridicolului deosebit de ascuţit. Nu se putea nicicum simţi în largul său, stînd cufundat în perne. Prefera să şadă într-un fotoliu bine umflat cu cîlţi, cu picioarele apăsate ferm pe podea.

Găsea că are o înfăţişare de cretin, aşa cum stătea pe divanul de cinz roz al acestui celibatar uşor trecut, contemplînd, înlre picioarele lor întinse, măsuţa joasă pe care se aflau cafeaua şi lichiorurile. Atmosfera aceasta, ce te făcea să te gîndeşti la un club, avea în ea o notă de intimitate, poate chiar de efe-minare ... Ba nu, nu putea fi vorba de aşa ceva.

Lui Bond nu-i plăcea la Nassau. Oamenii erau prea bogaţi aici. Oaspeţii hibernali, cei care posedau vile pe insulă, nu vorbeau decît despre banii lor. bolile lor şi problemele lor de familie. Din pricina lipsei de subiecte, cancanurile nu erau nici măcar amuzante. Lumea ce-şi petrecea iarna aici era. fără excepţie, prea înaintată în vlrstă pentru a mai avea aventuri sentimentale şi, ca majoritatea bogătanilor, erau şi prea prudenţi pentru a-şi permite să-şi vorbească de rău vecinii. Familia Miller, cei doi care tocmai plecaseră, constituiau două exemple ipiee.

Un milionar canadian, nu tocmai lipsit de farmec, dar .-am plictisitor, care făcuse avere din exploatarea gazelor naturale, şi frumoasa lui soţie, o veritabilă moară de vorbe. Englezoaică, fără îndoială. La masă fusese aşezată alături de Bond şi nu contenise să trăncănească şi săi pună întrebări prin caro urmărea să afle la ce spectacole asistase recent la Londra. Nu găsea oare Bond că grille-rnom-ul de la *Savoy* era locul ideal pentru un supeu? Puteai întîlni acolo

atîtea persoane interesante . . . actriţe şi zeci de oameni de teapa lor . . .

Bond îşi dăduse toată silinţa dar, cum nu mai văzuse nici un spectacol de doi ani de zile — iar pe ultimul îl văzuse la Viena, unde ajunsese mergînd pe urmele unui tip pe care-î fila — fu silit să apcLzo la nişte amintiri prăfuite despre viaţa de noapte londonez'",'care se potriveau ca nuca-n perete cu experienţa doamnei Harvey Miller. Bond mai ştia ca- f.uscse invitat la guvernator oarecum în serviciu comandat, fără îndoială pentru a-i da acestuia o mină de ajutor în conversaţia cu soţii Harvey Miller. Se afla deja în colonia britanică de o săptămînă, iar a doua zi urma să oboare la Miami. Misiunea lui se limita la o simplă anchetă de rutină. Revoluţionarii lai Castre primeau armament din toate ţinuturile învecinate. Armele veneau mai ales din Miami şi din Golful Mexic, şi, după ce paza de coastă americană percheziţionase şi sechestrase două nave cu încărcătura lor, castriştii se orientaseră spre Jamaica şi insulele Bahamas, ca baze pasibile, iar Bond fusese trimis de la Londra pentru a pune capăt traficului de arme Nu-i făcea o plăcere deosebită să se ocupe de această problemă. Dacă trebuia să-şi arate simpatia faţă de una din părţi, atunci ea mergea mai degrabă spre revoluţionari, dar guvernul avea un vast program de exporturi către

Cuba, in schimbul unor achiziţii superioare necesităţilor reale. Contractul cuprindea o clauză accesorie, conform căreia guvernul britanic se angaja să nu mai dea în nici un fel ajutor luptătorilor cubanezi. Bond reperase fără întîrziere cele doua ambarcaţii de lux căror-a li se făceau unele transformări pentru a efectua transportul şi, decît să procedeze la arestări înaintea manevrelor de ieşire in larg, provocînd incidente, profitase «le o noapte extrem de întunecoasă pentru a se strecura pină la cele două nave într-o şalupă a polfţiei şi a arunca, printr-un hublou, o bombă incendiară. Bond se mulţumise să-i raporteze numai lui „M", la Londra. Nu «iorise să-1 supere pe guvernator, persoană ce putea fi uşsr pusă în încurcătură; n-ar fi fost prea înţelept să-1 **mft-wnejce** despre un act de sabotaj ce avea toate şansele să ajungă pe agenda consiliului legislativ. Guvernatorul, însă, nu era idiot. Ştia prea bine cu ce soep sosise Bond în Colonie şi în seara aceea, dînd mîna cu el, **îşi** manifestase dezaprobarea lui de pacifist faţă

de violenţă, cantonîndu-se într-« atitudine distanta şi re zervată. Ceea ce nu avea cum să facă dineul mai antre nant, astfel că aghiotantul se văzuse silit să facă pe dra cu-n patru a mai dezmorţi puţin atmosfera.

Acum era abia ora

nouă şi jumătate, aşa că Bond şi guvernatorului erau obligaţi de buna lor educaţie să mai petreacă împreună cel puţin o oră în tete-â-tete, înainte de a se duce la culcare satisfăcuţi, spuaîndu-şi uşuraţi că nu se vor mai vedea, probabil, niciodată. Bond. de fapt, nu-1 antipatiza cîtuşi de puţin pe guvernator Acesta aparţinea unei categorii de sameni des întîlnite de el în lume: tipul solid, l®ial, competont, sobru şi c*reet, modelul perfect al funcţionarului civil din colonii. Timp de treizeci de ani trebuise să se mulţumească cu slujbe de subaltern, in vreme ce imperiul se prăbuşea în jurul său; în prezent ajunsese, chiar la timp, în vîrful scării ierarhice, după ce muncise mult şi evitase toate capca-nele, încă un an-doi şi avea să primească Marea Oruee a 'Ordinului Bath. Atunci se va putea retrage la Godalming, Cheltenham sau Tunbridge Wells, cu o pensie frumuşică şi amintiri din locuri exotice precum Insulele Sub-Vint, arhipelagul Leeward, Guineea Engleză, locuri despre care nu auzise vorbindu-se şi nu-şi bătea capul cu ele absolut nimeni de la clubul de golf din localitatea respectivă Şi totuşi — cugetase Bond în «cea seară ■— cîtor mici drame ca afacerea eu revoluţionarii cubanezi nu le răsese guvernatorul martor, în cîte nu fusese implicat! Cîte chestii nu ştia despre politica micilor puteri, despre scandalurile

muşamalizate ale diferitelor comunităţi, despre secretele adormite în dosarele guvernaturilor din întreaga lume! Cum sâ-1 faci, însă, pe un bărbat atît de rigid sâ-şi lase rezerva la o p;«Ke? Cum putea el, Jam«s **Bond,** pe care guvernatorul îl socotea un om periculos şi o posibilă sursă de primejdii pemtru cariera sa, să obţină de la «cest om fie şi cea mai mică confidenţă, pentru a-şi putea **spune** că nu-şi pierduse cu desăvîrşire toată seara?

21

Indiferenţa şi mincinoasa remarcă a lui Bond despre o eventuală căsătorie cu o stewardesă puseseră punct unei conversaţii dezlînate despre călătoriile aeriene, discuţie declanşată inevitabil de plecarea celor doi Milleri pentru a prinde avionul de Montreal. Guvernatorul spusese că R.O.A.C. îşi tăiase partea leului din linia America de Nord-Nassau, deoarece avioanele respectivei companii, deşi porneau de la aeroportul Tdlewild cu o jumătate de oră mai tîrziu, ofereau un serviciu impecabil. Bond, îngreţoşat de propriile lui halucinaţii, răspunsese că preferă călătoriile mai lente dar mai confortabile celor rapide şi pline de zarvă. Ajuns Ia acest punct, emisese panseul despre în-soţi toarea de bord.

— Vorbiţi serios? întrebase guvernatorul cu vocea sa controlată şi politicoasă, pe care Bond ar fi dorit-o poate mai umană şi

mai destinsă. De ce asta?

— O, n-aş putea să vă spun. N-ar fi dezagreabil să ai mereu alături o fiinţă splendidă pentru a te giugiuli-, care să-ţi aducă băuturi răcoritoare şi gustări calde şi să te întrebe în fiecare clipă dacă-ti lipseşte ceva. Ele sunt mereu surîzătoare şi serviabile. Dacă nu mă căsătoresc cu o stewardesă, sînnura alternativă ce-mi rămîne e o japoneză. Japonezele sunt si ele extraordinare.

Bond n-avea nici cea mai mică intenţie să-şi ia o nevastă. Iar dacă avea să se petreacă una ca asta. nu intenţiona sa aleayă o roabă insipidă. încerca doar să-1 amuze pe guvernator cu o conversaţie mai puţin coventională.

— Eu nu mă pricep la japoneze, dar aţi avut. presu pun, ocazia să vă daţi seama că aceste însoţitoare de bord sunt special antrenate cu singurul scop de a le face
pb'<
cute, de a fi serviabile şi amabile; în afara orelor de ser
viciu, pot avea o comportare cu totul diferită.
Vocea guvernatorului purta amprenta înţelepciunii.

— Cum n-am intenţia de a mă însura, nu mi-am dat niciodată osteneala să fac cercetări în acest domeniu.

Urma o pauză. Trabucul guvernatorului se stinsese. Se îndeletnici cîteva minute cu reaprinderea lui. Cînd reîncepu să vorbească, Bond avu impresia că distingea o urmă de interes şi de căldură

în ceea ce spunea.

— Cîndva am cunoscut un om — zise guvernatorul — care avea idei asemănătoare cu ale dumneavoastră. S-a îndrăgostit de o stewardesă şi a lual-o de nevastă.

Povestea lui, ţin să vă previn, e destul de interesantă. Presupun — continuă ci cu *un* scurt rîs modest, arun-cîndu-i lui Bond o privire piezişă — că aveţi un contact mult prea frecvent cu aspectele frământate ale vieţii zilnice, pentru ca istorioara mea să vă pară plietisoasă. Doriţi să ascultaţi totuşi?

— Cu cea mai mare plăcere, spuse Bond silindu-se
să pară entuziasmat.

Se îndoia că ideea pe care şi-o făcuse guvernatorul despre aspectele frămîntate ale vieţii corespundea propriilor lui opinii, dar în felul acesta era scutit să susţină un dialog stupid. Şi, pentru a scăpa de afurisitul de divan, spuse:
— îmi permiteţi să-mi mai torn puţin brandy?

Se ridică, îşi turnă două degete de brandy şi, în loc să se reaşeze pe divan, îşi luă un scaun şi se aşeză pe el, de cealaltă parte a măsuţei cu băuturi, dar nu chiar în faţa guvernatorului. Acesta examina vîrful ţigării do foi, trase rapid un fum şi ţinu trabucul vertical, să nu cadă scrumul. Rămase un minut cu ochii aţintiţi pe scrumul ţigării şi începu să vorbească în momentul cînd firul subţire de fum albastru se pierdu în aerul cald şi umed.

—■ Pe omul acela,

începu cu prudenţă, îl voi numi Masters. Philip Masters era, ca să spunem aşa, colegul meu de generaţie: aveam vechime doar cu un an mai mare decît el. A învăţat la Fettes şi apoi la Oxford, dar numele colegiilor n-au nici cea mai mică importanţă. După aceea a intrat în serviciul colonial. Nu strălucea in mod deosebit ca inteligentă, dar muncea mult şi bine

***3**

ţi eră genul de Ora care fâcea impresie buna la feuhiuat Prin urmare, a fost angajat în serviciul nostru şi trimis la primul său post, în Nigeria. Deplin succes. îi iubea pe indigeni şi se înţelegea perfect cu ei. Avea idei liberale, deşi nu fraterniza eu nigerienii, ceea ce pe vremea aceea (guvernatorul zîmbi amar) i-ar fi adus destule neplăceri din partea superiorilor. Era indulgent şi omenos cu cetăţenii de sub administraţia sa. T.ucru care părea ai surprinde chiar şi pe ei.

Guvernatorul făcu o pauză, pufăind din trabuc. Cenuşa era pe punctul să cadă, se apleca cu grijă deasupra platoului şi o scutură în ceaşca lui goală de cafea. Pentru prima oară în seara aceea se lăsă comod pe spate şi îl privi pe Bond.

— P®t spwne că afecţiunea tînărului pentru localnici înlocuia sentimentele nutrite de obicei de bărbaţii de vîr-sta lui pentru sexul opus. în domeniul acesta, din păcate, Philip Masters era cam timid, nu se descurca mai

deloc, n-avwsese nici măcar un singur succes în amor. Cînd nu tocea din greu pentru examene, juca hochei în echipa colegiului suu vîslea în cea de a treia echipă de opt. In vacanţă se ducea la o mătuşă, în Ţaru Galilor, şi practica alpinismul în cadrul unui club local. Am uitat să vă spun că părinţii lui se separaseră încă de pe vremea cînd el mai era student şi că, deşi era unicul lor fiu, nu-şi mai bătură cîtuşi de puţin capul cu el după ce hau văzut instalat la Oxford, eu o bursă şi o mică alocaţie Iu nară ce-i permitea să trăiască. Prin urmare, n-avea deloc timp pentru fete si nici nu poseda cine ştie ce vino-ncoace pantru a plăcea celor pe care le întîlnea cînd şi cînd.

Viaţa lui sufletească se reducea la frustrările acelea nesănătoase ce fac parte din moştenirea lăsată de bunicii noştri victorieni. Pot să afirm, prin urmare, că relaţiile de amiciţie pe eare le întreţinea cu negrii din Nigeria funcţionau ca un fel de compensaţie a lipsei de afecţiune d* care suferise acest flăcău înclinat prin chiar natura

lui spre generozitate; afecţiunea a găsea acum la fiinţei» acelea simple şi bune Bond întrerupse preasolemnul discurs:

— Necazul cu frumoasele negrese este că n-au habar despre măsurile anticencepţionale. Spor că omul nostru a ştiut cum să se apere de

necazurile ce-i puteau veni din
direcţia asta.

Guvernatorul ridică mîna. Rosti, cu o voce în care se simţea toată aversiunea sa faţă de grosolănia lui Bond:

— Nu, nu, nu m-aţi înţeles. Nu e vorba de legăturile
sexuale. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să întreţină asemenea relaţii cu o fată de culoare. E destul de trist, dar în problema asta era un ignorant desăvîrşit. Nici în vremurile astea nu-i chiar atit de greu să mai găseşti în Anglia cazuri asemănătoare, dar în epoca aceea erau foar te frecvente şi am convingerea că veţi fi de acord cu
mine cînd spun că sunt caiua a numeroase căsătorii de zastruoase şi a altor multe tragedii.
Bond încuviinţă cu un semn din cap.

— Nu — continuă guvernatorul - — dacă vă dau expli caţii atît de lungi despre cazul acestui tînăr, o fac cu singurul scop de a vă ajuta să înţelegeţi că ceea ce avea să se întîmple urma să-1 izbească pe un om inocent şi plin de frustrări, cu inima generoasă la fel de imatură ca şi trupul său, stîngaci în viaţa de societate pînă în-tr-atît încît căuta tovărăşia negrilor, iar nu a oamenilor de seama lui. Pe scurt, un soi de ratat plin de sensibili tate, neinteresant ca fizic, dar cetăţean perfect, cu inima şi trupul curat.

Bond sorbi din coniac şi-şi întinse picioarele. Istori-

oara începea să-1 prindă. Guvernatorul o povestaa într-o manieră cam prăfuită, care-i dădea un aer de autenticitate.

— Masters ăsta era deja la post, în Nigeria, pe vre mea primului nostru guvern laburist. Poate-o să vă amin tiţi că printre primele măs"-ᵎ luate de laburişti cînd au

%•

venit la putere a fost reforma serviciului colonial. Fu numit dec i un nou guvernator al Nigeriei, cu idei progresiste referitoare la problemele băştinaşilor şi acesta se arătă bucuros că în echipa lui exista un cadru tînăr care, în sfera lui modestă de influenţă, pusese deja în aplicare unele idei de-ale sale. îl încuraja pe Philip Masters, incredinţîndu-i misiuni ce ţineau de competenţa unor funcţionari superiori în rang, iar cînd îi veni lui Maşter timpul să fie transferat trimise departamentului un raport atît de elogios, încît Masters fu promovat cu o treaptă şi trimis în Berrriude, ca secretar adjunct al guvernatorului.

Guvernatorul îi aruncă lui Bond o privire prin noura-şul de fum provenit de la propriu-i trabuc.

-— Sper, spuse el cu un ton de scuză, că nu vă plictiseşte prea mult acest lung preambul. Ajungem imediat la fapte.

— Dimpotrivă, Mă interesează totul foarte mult. Cred că-mi pot face o idee deslul c!c « I a r ă despre personajul dumneavoastră.

Cred că l-aţi cunoscut foarte bine?

Guvernatorul avu un moment de ezitare înainte de a răspunde:

—■ Mai ales în Bermu.de am început să mă apropii mai mult de el. Eram superiorul lui ierarhic direct. Totuşi, n-am ajuns încă la episodul Bermudelor cu povestea mea. Legăturile aeriene dintre Africa şi Anglia se aflau pe atunci abia la începui, dar Philip Masters hotărî să se întoarcă la Londra cu avionul, ciştigînd astfel cîtcva zile de concediu în plus, deeîl să ia vaporul de! la Free-town. A călătorit deci cu trenul pînă la Nairobi, de unde a luat cursa săptămînală a companiei Imperial Airways, predecesoarea B.O.A.C.-ului. Se urca pentru prima oară în viaţa lui într-un av'on, aşi că în momentul decolării, deşi oarecum nervos, nu era lipsit ele curiozitate, după ce însoţitoarea, o falā foarte drăguţă, îi dăduse o bomboană şi-i arătase cum să-şi lege centura de sigu-

ranţă. Cînd avionul ajunse la altitudinea de croazieră, Masters descoperi că zborul e un lucru simplu şi deconectant. Stewardesa trecu din nou prin cabina aproape goală. Ea îi surîse:

— Acum vă puteţi scoate centura, îi spuse. Cum Masters nu reuşea să desfacă catarama, se aplecă să-1 ajute Un mic gest intim, dar fără importanţă. Masters nu mai fusese niciodată atît de aproape de o femeie de

vîrsiă apropiată de a lui. Se îmbujora tot şi se simţi copleşit de un val de ruşine. îi mulţumi. Ea-i adresă un surîs dezgheţat, văzînd cît de stinjenit este, se aşeză pe braţul fotoliului neocupat de pe cealaltă parte a intervalului, îl întrebă de unde vine şi unde se duce. El îi răspunse şi, la rîndul lui, puse nişte întrebări referitoare la aparat, viteza de croazieră, escalele şi aşa mai departe. Conversaţia curgea fără nici o dificultate şi găsea că fata e absolut încîntătoare. Era surprins să vadă că se simte la largul ei în prezenţa lui, că o interesează ce spune el despre Africa. Descoperea cu încetul, s-ar fi zis, că viaţa pe care o di cea el este mult mai pasionantă decît ar fi crezut ea la î iceput. Ii dădea senzaţia că este o persoană destul de importantă. Cînd se îndepărtă pentru a le da celor doi stewarzi o mînă de ajutor cu dejunul, Masters rămase cu gîndul la ea, simţindu-se mult mai bine dispus. încercă să citească, dar nu izbuti să-şi concentreze atenţia. Se surprindea privind peste spetezele scaunelor, s-o mai vadă, cît de fugar. La un moment dat ea-i surprinse pri virea şi lui Masters i se păru că-i răspunde cu un zîm bet complice. Parcă ar fi vrut să-i spună: noi doi suntem singurii oameni tineri la bord. Ne înţelegem bine. Ne interesează aceleaşi lucruri. Philip Masters se uită afară pe hublou şi o văzu în mijlocul mării ele nuri aibi ce înconjurau avionul. O examina amănunt t în gînd,

gă sind-o delicioasă. Era mignonă şi Ioane îngrijită, cu un ten format din roze şi crini, cu părul blond strîns la spate într-un coc impecabil. (îi plăcea mult cocul acesta.

27

care i dădea fetei un aer serios) Avea gura rîzătoare şi ochii albaştri, jucăuşi şi răutăcioşi.

întrucît îi vorbise despre Ţara Galilor, presupuse că în venele ei curgea sînge welsh; de altfel, numele fetei îi confirma ipoteza. Era Rhoda Llewellyn, şi-1 afla de pe lista membrilor echipajului afişată deasupra stelajului pentru reviste de lingă uşa toaletei, cînd se duse să se spele pe mîini înainta de dejun. îşi puse nenumărate în trebări privitoare la situaţia în care se afla. Avea să fie ÎB preajma ei timp de două zile, dar cum să facă pentru a o revedea după aceea? Probabil câ avea sute de admiratori. Gine ştie dată nu era căsătorită? Stătea tot timpul in avion? Cîte zile de odihnă avea între două zboruri? Oare nu-i va rîde în nas dacă o va invita să ia masa împreună şi să meargă la teatru? Nu se va plînge comandantului aeronavei, spunîndu-i că unul dintre pasageri devenise insuportabil de obraznic? Masters se şi vedea debarcat la Aden în timp ce la departamentul coloniilor era depusă o plîngere împotrivă-i; cariera lui era ruinată.

Pe urmă se făcă ora mesei şi-şi recapătă încrederea Cînd îi aşeză tăviţa pe genunchi, o buclă mătăsoasă îi mlngîie obrazul.

Masters avu impresia că simte o descărcare electrică. Ea-i arătă cum să desfacă ambalajele de celofan şi cum si scoată capacul de plastic ce proteja sosul pentru salată. îi recomandă călduros desertul: o prăjitură cu un strat gros de frişca deasupra. într-un eu-vînt, îl răsfaţă; Masters nu-şi amintea sâ fi fost îngrijit vreodată cu atît atenţie, niei măcar de maică-sa, în copilărie.

La sfîrşitul călătoriei, cînd Masters, leoarcă de transpiraţie, îşi luă inima în dinţi şi o invită la cină, situaţia îi păru aproape ireală, atît de repede acceptă ea. După o lună ea-şi dădu demisia de la Imperial Airways şi se căsătoriră. După altă lună se isprăvi si concediul lui Masters, astfel că se îmbarcară amindoi pentru Bermude

21

Mă aştept la tot ce-i mai ra'u, spuse Bond Presupun că 1-a luat de bărbat doar fiindcă, după părerea ei, avea o viaţă mondenă interesantă. Nu i displăcea ideea de a deveni „steaua" recepţiilor date la reşedinţa guvernatorului. Bănuiesc că Masters a omorît-» în cele din urmă?

— O, nu, răspunse blînd guvernatorul. Recunosc însă că aveţi dreptate în ceea ce priveşte motivul. Dar să nu uităm că se şi săturase pînă-n gît de zbor. în orice caz, şi-a dat toată osteneala să fie o soţie bună. Cînd tînăra pereche a intrat în posesia bungalowutui lor din suburbiile Hamiltonului, am fost cu toţii plăcut impresionaţi

de vivacitatea ei, de chipul ei drăguţ şi de ştiinla ei de a se face simpatică tuturor. Mu mai trebuie să spun că Masters devenise cu totul alt om. Viaţa lui se transformase într-o feerie. Acum doar îmi dau seama că-ţi făcea aproape milă prin eforturile lui de a arăta cît mai bine. Se îmbrăca foarte atent, îşi încleia pârul cu o briantină oribilă, îşi lăsă pînă şi o mustaţă tip „colonel din armata Indiilor", erezînd fără îndoială că-i conferă un plus de distincţie. La sfîrşitul orelor de serviciu se grăbea să se întoarcă acasă şi nu vorbea decît despre Rhoda în sus, Rhoda în jos, întrebînd pe oricine cînd credea că lady Burford — soţia guvernatorului — o va invita pe Rhoda la masă.

Muncea însă la fel de bine şi toată lumea îl îndrăgise, pe el şi pe nevastă-sa. Vreme de cinci-şase luni S-au simţit ca într-o veritabilă lună de miere. Se pare — dar nu pot să fac decît presupuneri — că Rhoda începuse să-i pună soţului ei, din cînd în cînd, întrebări dulei-acri-şoare. Ştiţi, de felul ăsta: „De ce nu mă invită niciodată soţia secretarului colonial s-o însoţesc la cumpărături? Cit timp mai trebuie să aşteptăm pînă putem da un neu cocktail? Ştii prea bine că n-avem mijloace materiale suficiente pentru a face un copil. Cînd ai să fii avansat? Ani petrecut o zi destul de tristă, n-am avut nimic da

i*

fâcut. Ar trebui sâ te ocupi tu de cină în seara asta, eu n-

am nici un chef. Tu cel puţin întîlneşti oameni interesanţi. Numai ţie îţi merge bine aici". Ete. etc. Timpul cînd îl răsfăţase trecuse de mult. îi venise acum lui rîn-dul — şi asta-1 umplea de fericire — să-i aducă însoţitoarei de bord micul dejun la pat, înainte de a pleca la b;rou. Şi tot Masters, după întoarcerea de la serviciu, deretica prin casă, mătura scrumul de ţigară şi foiţele de ciocolată aruncate cu nepăsare pe podele. Se lăsă de fumat şi se priva de paharul de alcool pe care-1 bea din cînd în cînd, pentru a-i putea cumpăra femeii rochii noi, nu cumva să rămînă mai prejos ca eleganţă decît soţiile celorlalţi funcţionari. Schimbările acestea nu întîrziară să se facă simţite la secretariat, le sesizam mai ales eu, care-1 cunoşteam bine pe Masters. O cută de îngrijorare îi brăzda acum fruntea; dădea telefoane misterioase în care se întrecea în vorbe prevenitaore; fura zece minute la sfîrşitul orelor de serviciu pentru a o putea duce pe Rhoda la cinema; în plus, natural, punea mereu întrebări semi-ironice despre căsătorie în general: ce fac celelalte doamne toată ziua? Oare şi altor femei li se pare că-i insuportabil de cald aici? Presupun că doamnele (aproape că adăuga „Dumnezeu să le binecuvînteze") suportă clima asta mult mai greu decît bărbaţii. Partea proastă e că Masters fusese cu desăvîrşire înrobit. Ea devenise soarele şi dunmezeul său, iar dacă Rhoda nu era

fericită, socotea că-i numai vina lui. El — sau mai bine zis ei — îi căutară cu disperare ceva de făcut, o distracţie oarecare, căzînd în cele din urmă de acord efi trebuie să se apuce de golf. Existau numeroase cluburi, în special faimosul *Mid-Ocean Club,* unde se întîlnea toată lumea bună pentru a juca golf şi a cleveti mai apoi la un pahar. Era tocmai ce-şi dorea şi ea: un mod distins de a-şi pe trece timpul în societatea bună. Dumnezeu ştie cum a făcut Masters rost de banii necesari pentru taxa do în-scriere, pentru crose şi pentru lecţiile de iniţiere, dar a

făcut rost de ei şi succesul Rhodei fu remarcabil. îşi petrecea acum toate zilele la *Mid-Ocean.* Cu ocazia diver-selor competiţii şi a campionatelor lunare cunoscu o mulţime de oameni şi, după şase luni, nu devenise numai o jucătoare remarcabilă, ci şi favorita membrilor masculini ni clubului. Ceea ce nu m-a mirat deloc. Tmi amintesc şi acum că am văzut-o de cîtcva ori jucînd şi vă pot garanta că era fata cea mai îneîntătoare care păşise vreodată pe terenul de golf, cu şortul ei foarte scurt ce lăsa să i se vadă pulpele bronzate, cu şapca tivită verde şi tricoul bine ales pentru a pune în evidenţă rotunjimile agreabile. Aşa cum vă puteţi da seama, pasul următor fu făcut destul de repede. In timpul unei partide de patru mixt. Ea îl

avea ca partener pe cel mai mare dintre fraţii Tat-tersall; ăştia-s cei mai mari comercianţi din Hamilton, oarecum regii societăţii din Bermude. Un bărbat magni-fic, frumos ca un zeu, înotător excelent şi mare jucător de golf. posesorul unui M. G. decapotabil, al unei şalupe ultrarapide şi al altor lucruri. Cunoaşteţi tipul. Toate fetele îi cădeau în braţe şi dacă nu se culcau imediat cu el trebuiau să spună adio plimbărilor cu maşina sau cu şalupa şi ieşirilor la barurile de noapte. Cîştigară competiţia în finală, după o luptă strînsă, şi Philip Masters se găsea în mulţimea elegantă strînsă în jurul găurii numă-rul optsprezece pentru a-i aplauda la capătul parcursului. Multă vreme avea să mai treacă pînă să aplaude din nou, poate că nici n-a mai făcut-o vreodată. Ea începu chiar din momentul acela o legătura amoroasă cu tînărul Tal tersall şi pot să vă asieur că şi-a pus tot sufletul în ea. Credeţi-mă, domnule Bond (făcu o scurtă pauză, lovind uşor cu pumnul măsuţa cu băuiuri), întîmplarca a Fost absolut revoltătoare. Ea n-a făcut nimic pentru a muşa-maliza scandalul sau pentru a dovedi o oarecare discreţie. Pur şi simplu a pus mina pe tînărul Tattersall şi s-a servit de el, pentru a-1 dezonora pe Masters. Se întorcea acasă noaptea, la ore tîrzii. Insistase ca Masters să se

gti

mute în camera de oaspeţi, pretextînd câ e mult prea *

cald ca să doarmă împreună Dacâ-şi mai dădea uneori «steneaia să facă menajul sau să pregătească ceva de mîncare pentru soţul ei, n-o făcea, în cazul cel mai bun, decît pentru a încerca să salveze aparenţele. In mai puţin de o lună, toată lumea aflase că bietul Masters purta cea mai frumoasă pereche de coarne văzută cindva în colonia noastră. In cele din urmă lady Burford interveni, încercînd s-o facă pe Rhoda să-nţeleagâ că-i ruinează soţului ei cariera. Necazul e că lady Burford îl considera pe Masters o persoană cam plicticoasă şi deoarece şi ea trăise, probabil, o escapadă-două în tinereţea ei — ni vremea aceea mai era încă o femeie atrăgătoare, cu ochii jucăuşi — se arătă extrem de indulgentă faţă de Rhoda Cît despre Masters, după cum mi-a spus el însuşi mai tîrziu, traversa toate fazele revoltei: reproşuri, certuri, furii, violenţe (Într-o seară mi-a mărturisit că puţin lipsise să o strîngă de gît), pentru a se retrage, în cele din urmă, într-o atitudine glacială şi posomorită.

Guvernatorul făcu o pauză

— Nu ştiu dacă aţi avut vreodată ocazia să vedeţi, domnule Bond — continuă el — o inimă ce se fărîmă printr-o acţiune lentă şi deliberată. Asta s-a întîmplat în cazul lui Philip Masters; absolut penibil. Cînd te gîndeşti că la sosirea în Bermude îi puteai citi pe obraz toată fericirea din lume şi că după numai un an îşi săpaseră urma pe chipul lui toate suferinţele infernului . . . Sc-nţe-lege de

la sine că am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să-1 ajut, toţi am Încercat să-1 ajutăm într-un fel sau altul, dar, după ceea ce se întîmplase la partida aceea de pomină de la *Mid-Ocean,* nu ne mai rămînea decît să strîngem cioburile. Masters avea înfăţişarea unui dine rănit. Se ghemuia tot mai mult în el însuşi şi mîrîia de-ndată ce încerca vreunul din noi să-i vorbească. Am mers pînă acolo încît i-am scris o scrisoare sau două. Mult mai tîrziu mi-a povestit câ le rupsese fără a le citi.

33

într-o zi l-am invitat la c petrecere între bărbaţi la bungalow-ul meu Am încerc.'-t să-1 îmbătăm şi am reuşit. La un moment dat am auzit un zgomot surd venind din sala de baie. Masters încercase aă-şi deschidă venele cu briciul meu de ras. Eram îngrijoraţi — pe mine m-au delegat să-i explic situaţia guvernatorului. Dînsul ştia totul, se-nţelege, dar sperase pmă atunci că nu va trebui să se amestece. Lucrurile ajunseseră pînă acolo încît ne întrebam dacă Masters mai poate râmîne în departament. .Acum muncea foarte prost. Nevastă-sa devenise subiect de scandal. Ca bărbat, era terminat. Mai puteai, oare, reface ceva? Guvernatorul era un om remarcabil. De cum se văzu pus în situaţ/a de a acţiona, hotărî să facă un ultim efort pentru a împiedica trimiterea la Whitehall a unui raport negativ, care-ar fi însemnat sfîrşitul carierei Iui Masters. Providenţa îi dădu o mînă de

ajutor. A doua /i după vizita mea la guvernator, veni un mesaj de la Departamentul coloniilor anunţîndu-ne că la Washington va avea loc o reuniune pentru delimitarea apelor de pescuit şi că insulele Bermude si Bahamas erau invitate să trimită acolo reprezentanţi ai guvernelor lor. Guvernatorul îl convocă pe Masters, îi vorbi ca unui fiu, îl anunţă că va fi trimis în misiune la Washington şi că ar face mai bine să-şi regleze afacerile matrimoniale în următoarele şase luni. După care întrevederea luă sfîrşit. Masters plecă după o săptămînă şi rămase la Washington cinci luni, discutind dreptul de pescuit. Am scos cu toţii un suspin de uşurare şi n-am lăsat să ne scape nici o ocazie pentru a-i întoarce Rhodoi Masters spatele.

Guvernatorul se întrerupse şi în marele salon, puternic luminat, se instala tăcerea. Scoase o batistă şi-şi tampona obrazul. Amintirile îl răscoliseră întrucîtva şi ochii îi străluceau pe faţa purpurie. Se ridică şi turnă un whisky pentru Bond şi uri altul pentru sine.

—- Ce-neurcătura, zise Bond. Presupun că mai devreme sau mai tîrziu trebuia s;" se întîmple dar, spre nefe

Guvernatorul îşi aprinsese un nou trabuc şi examina acum atent vîrful

incandescent peste care sufla uşor.

— O, nu, zise. Se distra ca o nebună. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu va dura o veşnicie, dar trăia ca în visurile ei, visuri ce semănau foarte mult cu ale cititoarelor de reviste pentru femei; de altfel, avea mentalitatea unei astfel de cititoare. Existau toate ingredientele: bărbatul cel mai interesant din insulă, amorul pe plajă sau pe sub palmieri, ieşirile vesele în oraş sau la *Mid Ocean,* cursele nebuneşti cu automobilul sport sau în barca lui cu motor, toate clişeele unei aventuri romantice cum scrie la carte. Mai avea, în plus, un soţ devotat trimis în mod foarte convenabil, departe pentru cîtva timp, o casă numai a ei, dacă avea poftă să facă o baie, să se schimbe sau să doarmă cîteva ore. Ştia că-1 va putea recuceri pe Philip Masters. Era un laş şi jumătate, aşa că n-avea să-i fie greu. După care va fi suficient să-şi prezinte scuzele tuturor, să-şi facă numărul cu farmec, şi toată lumea o va ierta. Nici o problemă. Iar dacă nu, ei bine, mai existau pe lumea asta şi alţi bărbaţi, mult mai seducători decît Philip Masters. N-avea decît să-şi aleagă unul dintre bărbaţii ce frecventau clubul de golf. Nu, viaţa era frumoasă şi

dacă la socoteala cea de pe urmă n-avea să iasă prea bine, putea proceda şi ea ca toată lumea. Vedeţi doar cum trăiesc vedetele de la 1-Iollywood.

In orice caz, nu după multă vreme i s-au dat papucii. Tattersall se plictisi şi, datorită soţiei guvernatorului, părinţii lui nu-1 slăbiră o clipă cu dojenile. Avea deci o scu-ză bună pentru a o abandona fără a declanşa o criză prea violentă. Era în plin sezon turistic şi insula mişuna de americance încântătoare. Se impunea o schimbare. O părăsi deci pe Rhoda Masters. Uite-aşa, zicîndu-i pur şi

simplu câ totul s-a terminat între ei. Că părinţii îl ame-ninţaseră cu suprimarea fondurilor. Asta *se* întîmplase cam cu două săptămîni îaainte de întoarcerea lui Philip Masters acasă, şi sunt dator să spun câ Rhoda s-a com-portat foarte demn. Era o fiinţă tare şi-şi dădea seama, oricum, că totul se va termina într-o bună zi. Nu vărsă lacrimi de nefericire fiindcă n-avea pe umărul cui să plîngă. Se mulţumi s-o caute pe lady Burford pentru a-şi cere iertare pentru comportarea de pînă atunci şi pentru a-i promite că, în viitor, va fi o soţie modei. Pe urmă se apucă să deretice casa din pivniţă pînă în pod şi să araajeze decorul pentru

marea scenă a împăcării. Necesitatea unei concilieri îi apăi'use clar, văzînd atitudinea adoptată de foştii ei amici de la *Mid-Ocean.* Acolo, lucrurile stăteau cam rău pentru ea. Ştiţi şi dumneavoastră cum se întîmplă, chiar şi într-un loc mai puţin exclusivist cum e un club de la tropice. Era acum evitată nu numai de funcţionarii guvernatoriali, ci şi de clica negustorilor din Hamilton. Devenise, subit, bună de aruncat la clini, încercă să arate că nu se schimbase, că era ca şi înainte, cochetă şi plină de veselie, dar farmecul ei nu mai funcţiona. După ce i se dăduse peste nas de cîteva ori, încetă să mai meargă la *Mid-Ocean.* Era, prin urmare, o chestiune vitală să pornească de la o bază solidă pentru a-şi reîncepe, treptat, ascensiunea. Se închise, deci, în casă, repetîndu-şi rolul cît e ziua de lungă: lacrimile, necazurile mici ale însoţitoarei de bord, regretele, cererile de iertare, explicaţiile şi la urmă patul cel mare. în acest moment, Philip Masters se întoarse acasă.

Guvernatorul se opri din nou pentru cîteva clipe, privindu-1 pe Bond cu un aer zîmbitor.

— Deocamdată, sînteţi necăsătorit, urmă el, cred că-mi veţi da dreptate: un lucru e valabil oricînd e vorba de un bărbat şi o femeie. Pot suporta orice cît timp îi leagă un minimum de sentiment. Cînd însă a dispărut orice urmă d# tandreţe, cînd unul dintre cei doi arată deschis că-1

m

doare n "ot dacă cellalt m.ij trăieşte sau a murit, atunci iotul-s-a dus de ripâ. Insulta aceasta adusa personalităţii unei fiinţe, nevoii ei instinct ve de a exista, e de neier tat. în viaţa mea am văzut cum au fost date uitării infidelităţi fUigrante, cu au fosi iertate multe păcate, inclusiv crime. Boala incurabilă, cecitatea, toate dezastrele pot fi depăşite. Nu insă şi dispariţia oricărui sentiment uman la unul dintre parteneri. Am reflectat mult la pro blema asta şi am inventat un termen cam răsunător pentru a denumi elementul ăsta indispensabil relaţiilor între oameni: i-am spus „legea minimei mîngîieri".

— Frumos nume, spuse Bond, tare frapant. Minima mîngîiere — rolul jucat de consolare, de căldură umană. S-ar putea spune că pe asta se bazează, în definitiv, orice prietenie, orice iubire. Fiinţele omeneşti nu se simt nicio dată în siguranţă. Cînd parienerul nu numai că te face să trăieşti un sentiment de inse< uritate, dai' încearcă de-a dreptul să te distrugă, atunci s-a dus dracului totul. Căldura umană ajunge să fie egală cu zero Trebuie să pleci şi să încerci să-ţi salvezi pielea. înţelegea oare Mai tei-s a.sta?

Guvernatorul nu răspum.e la întrebare.

— Hhoda Masters ar fi trebuit să-şi dea seama, în momentul cînd intră soţuî ei în bungalow, de ceea ce

avea să se întîmple. Nu neapărat fiindcă intenţiile lui
Masters erau vizibil întipărite pe faţa lui, deşi îşi răsese
mustaţa şi avea din nou părul zbîrlit, ca la prima lor întâlnire; ar fi trebuit să-i observe întii şi-ntîi ochii, gura
şi felul cum îşi ţinea bărbia. Rhoda Masters'* îmbrăcase rochia ei cea mai discretă. Nu se machiase decît foarte puţin şi se aşezase într-un fotoliu plasat de aşa manieră încît faţa să-i rămînă în umbră şi fascicolul de lumină
să cadă pe cartea de pe genunchii ei. Luase hotărîrea ca,
în momentul cînd îl va auzi in prag, să ridice fruntea şi să-i adreseze o privire supusă, aşteptind să vorbească
el primul. Pe urmă intenţiona să se ridice şi să se opreas-

câ în faţa lui, ţinînd mereu capul plecat. Avea să-i mărturisească totul, cu lacrimi şiroindu-i pe obraz, în timp ce el o va ţine în braţe. Ii va promite marea şi sarea. Repetase de nenumărate ori scena, pînă se simţise total satisfăcută.

îi aruncă într-adevăr privirea supusă prevăzută în program. Calm, Masters îşi puse jos valiza şi se îndreptă încet spre şemineu, aruncînd priviri discrete în jur. Avea ochii reci, lipsiţi de sentiment, ce o cîntăreau fără cea mai mică lucire de interes. Din buzunarul vestonului scoase o bucată

de hîrtie şi rosti, cu vocea neutră a unui agent imobiliar:

— Iată un plan al locuinţei. Am împărţit-o în două.
Ţie-ţi revine bucătăria şi dormitorul tău. Eu am să iau camera asta şi odaia de oaspeţi. Poţi face baie cînd nu
sunt eu acasă. (Se apleca puţin şi lăsă să oadă hîrtia pe cartea ei deschisă). îţi interzic să intri în camerele ce-mi
revin mie, în afară de cazul că avem invitaţi.
Rhocla Masters vru să spună ceva. El ridică mîna.

— Este pentru ultima oară că mai stau de vorbă cu tine între patru ochi. De-acum, dacă ai să-mi spui ceva,
eu n-am să răspund. Cînd vei dori să-mi comunici ceva, vei lăsa un mesaj scris în baie. Pe lîngă asta, doresc ca mesele să fie gata la ore fixe şi voi mânca în sufragerie, care e la dispoziţia ta după ce am terminat eu de mîn-cat. îţi voi da o sumă lunară de douăzeci de lire pen tru menaj; banii îţi vor ii remişi la întîi ale lunii de avocaţii mei. Ei se vor ocupa şi de divorţ, căci am luat această hotărîre; n-ai să te împotriveşti, fiindcă eşti lip sită de mijloace s-o faci. Un detectiv particular a întoc mit deja un dosar complet împotriva ta. Divorţul va fi pronunţat peste un an, la sfîrşitul sejurului meu în Ber-
mude. Pînă atunei, în public, ne vom comporta ca o fa milie obişnuită.

Masters îşi vîrî mîinile în

buzunare şi o privi cu o expre.\ie politicoasă. Pe obrazul Rhodei luceau lacrimi. Pă-

rea înfricoşată, ca şi cum ar fi fost bătută. Masters continuă pe aceiaşi ton indiferent:

— Ce altceva mai vrei să ştii? Nimic? Atunci îţi poţi strânge lucrurile, ca să te instalezi în bucătărie. Îşi aruncă oehii pe ceas şl adăugă: doresc să cinez în fiecare seară la ora opt. Acum e şapte şi jumătate.

Guvernatorul îşi întrerupse povestirea pentru a-şi bea whisky-ul

- Scena asta am putut-o reconstitui mulţumită con fidenţelor lui Masters şi detaliilor împărtăşite de Rhoda lady-ei Burford. Se pare că Rhoda Masters a încercat prin toate mijloacele să-1 determine să-şi schimbe hotă-rîrea implorări, argumentare, logică, hohote de plîns şi crîzs- de nervi. El fu neclintit. Nici nu mai reuşea sa ajungă pînă la el. Parc-ar fi fost de fapt departe şi ar fi trimis pe altcineva ca să-1 reprezinte la această extraordinară întrevedere. în cele din urmă, Rhoda se văzu silită să accepte situaţia. N-avea nici un ban şi deci nu-şi putea cumpăra biletul de întoarcere în Anglia. Trebuia să se supună şi să-

şi asigure casa şi masa. Au trăit astfel vreme de un an, arătîndu-se politicoşi unul cu celă-laJt în public, dar încetînd să comunice de îndată ce ră mîn«â'j singuri. Natural, schimbarea asta ne-a uimit pe toţi. Nici unul, nici celălalt n-au făcut vreodată vreo aluzie la înţelegerea dintre ei. Ei i-ar fi fost ruşine să măr-turisească totul, iar Masters n-avea nici un interes s-o facă. Părea ceva mai închis în sine deeît fusese pe vre-muri, dar muncea din nou ireproşabil, şi am scos cu toţii cîte un suspin de uşurare, zicîndu-ne că mariajul său e salvat. Trecutul fu iertat şi uitat de toată lumea. Se termină şi anul şi veni momentul plecării lui Masters. El ne anunţă că Rhoda va mai răniîne un timp pentru a lichida locuinţa şi fură invitaţi la obişnuitele serate de adio. Am fost oarecum surprinşi să n-o vedem pe chei în momentul plecării vaporului, dar Masters ne-a spus că nu se simte Line. Aşa stăleau lucrurile cînd, după

P

cincisprezece zile, ne-a parvenit din Anglia vestea divorţului lor. Rhoda Masters se duse Ia palatul guvernatorii lui şi avu o discuţie îndelungată cu lady Burford. Puţin cîte

puţin ieşi la iveală întreaga istorie, inclusiv ultimul ei capitol, cel mai teribil.

Guvernatorul sorbi ultima înghiţitură de whisk-Gheaţa scoase un clinchet uşor în pahar, în momefctui cînd îl aşeză pe masă.

— Se pare, urmă el, că în ajun ti 1 plecării, Masters găsise în baie un bilet de la nevastâ-sa. îl ruga să o mat asculte o singură dată înainte de a o părăsi definitiv. Mii găsise de multe ori scrisorele asemănătoare, pe care î.e rupsese mărunt, lăsînd bucăţelele pe măsuţa lavabouMi De data asta însă scrise şi el un mesaj, fixîndu-i o întffc nire în salon, la ora şase. La ceasul stabilit, Rhoda Ma ters intră, umilă, în salon. Se scurseseră rîteva luni de cînd fusese ultima încercare de a-1 impresiona prin scene dramatice. Foarte calm, îl anunţă că nu mai avea de i'5 zece lire râmase din banii de menaj, care eeastitui;* unica ei avere. După plecarea lui, avea să fie total lipsită de mijloace.

-- Iţi rămîn bijuteriile şi etola de blană pe care ţi le-am făcut cadou.

— Pot să mă consider norocoasă dacă iau pe ele cinci
zeci de lire.

— N-ai decît să munceşti.

— Ar dura foarte mult

pînă sâ-mi găsesc o slujbă. Va trebui să locuiesc undeva. Peste cincisprezece zile trebuie
să predau casa Nu poţi să-mi dai chiar nimic? Am să mor de foame!
Masters îi aruncă o privire indiferentă.
— Eşti prea drăguţă ca să mori de foame.
— Trebuie să mă ajuţi, Philip. Trebuie. Cariera ta
ar avea de suferit dacă m-aş duce în cerşit la palatul guvernatorului.

39

In afara cîtorva obiecte, nimic din casă nu le aparţinea. O închiriaseră gata mobilată. Proprietarul venise săptămîna trecută şi făcuse inventarul. Nu posedau decît automobilul, un Morris cumpărat de ocazie, şi un radio-eleetrofon pe care-1 cumpărase el, în disperare de cauză, pentru a încerca s-o distreze înainte de a se apuca ea de golf. Philip Masters o privi pentru ultima oară. N-avea s-o mai revadă de-acum.

— Bine, spuse. Poţi păstra maşina şi radio-electrofo-
nu. Deocamdată, asta-i tot. Trebuie să-mi fac valizele. Adio. Şi ieşi din salon, îndreptîndu-se spre camera lui.
Guvernatorul îl privi pe Bond.

— In sfîrşit, un mic gest omenesc, o să-mi spuneţi, zise el, cu un surîs ca o grimasă.

După plecarea lui, rămasă singură, Rhoda Masters luă maşina, verigheta, citeva giuvaeruri şi blana de vulpe şi se duse la diferiţi cămătari pe gajuri din Hamilton. Primi patruzeci de lire pentru bijuterii şi încă şapte pentru blană. Se duse apoi la magazinul de automobile al cărui nume era înscris pe bordul maşinii şi ceru să-1 vadă pe director. Auzind-o că-1 întreabă cît îi poate oferi pe maşină, acesta fu convins că-şi bate joc de el.

— Da, doamnă, dl. Masters a cumpărat automobilul ăsta pe credit şi nu şi-a mai plătit de multă vreme ratele. Nu mă îndoiesc că v-a spus că i-am trimis, prin avocatul nostru, o somaţie de plată, cam acum o săptămîna. De fapt, auzisem vorbindu-se că va pleca din ţară. Ne-a răspuns în scris, spunînd că veţi veni dumneavoastră să aranjaţi totul. Să vedem . . . da, rănim de plată exact două sute de lire.

Inutil să vă mai spun că Rhoda Masters izbucni în hohote de plins. în cele din urmă directorul consimţi ca, în locul sumai datorate, să-şi ia înapoi maşina, deşi acum valora mult mai puţ>n, dar insistă să o lase acolo chiar atunci, cu rezervorul pini de benzină şi ioate celelalte. Rhoda Masters n-flVU tte a'cs, ba fu chiar fericită că nu

va fi urmărită de lege şi o porni pe jos pe străzile toride, ştiind perfect de bine ce se va intîmpla la magazinul de aparate

radio. Şi nu se înşelase. Scenariul fu aproape acelaşi, atîta doar că de astă dată trebui să plătească zece lire pentru a-1 convinge pe prăvăliaş să ia înapoi elec-trofonul. Se întoarse acasă făcînd autostopul, se aruncă în pat şi plînse întruna cîteva ore bune. Era o femeie în-vinsă. Dar acum Philip Masters se înverşunase contra ei în timp ce era doborîtă la pămmt.

Guvernatorul mai făcu o pauză şi reluă:

— Fapta era destul de ieşită din comun pentru un bărbat bun şi sensibil ca Mastess, care n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Şi tocmai el comisese unul dintre ceie mai crude acte pe care le văzusem în viaţa mea. Ceea ce confirma principiul meu: oricît de grave fuseseră păcatele femeii, dacă i-ar fi acordat acel „minim de mîngîiere", nu s-ar fi putut niciodată răzbuna atît de crunt. Deştep tase în el o cruzime bestială ascunsă, poate, profund în sufletul oricărui om şi care poate ieşi la suprafaţă numai cînd se iveşte o ameninţare puternică împotriva existen ţei noastre. Masters dorise

s-o facă să sufere, nu la fel de
mult cît suferise el, asta era imposibil, dar în orice caz
să sufere mult. Gestul lui lipsit de eleganţă cu automo
bilul şi electrofonul era un fel de bombă cu întîrziere destinată să-i aducă femeii aminte, chiar după plecarea
lui, cît de mult o ura şi cît de mult dorea să-i facă rău in continuare.

- impresionantă experienţă, zise Bond. E interesant de văzut pină unde merg oamenii cu răutatea. Ştiţi că începe să-mi fie milă de fata asta? Ce i s-a mai lntîmplat şi ce s-a întîmplat cu el, dacă urmarea mai prezintă vreun interes?
Guvernatorul se ridică şi-şi consultă ceasul.

— Dumnezeule, e aproape miezul nopţii! Şi eu, care
nu mi-am lăsat încă personalul sâ meargă la culcare.. .
şi v-am reţinut şi pe dumneavoastră, adăugă surîzînd.

41

Se apropie de foo ţi trase de cearda unei sonerii Apăru un *maître d*hâtel* negru. Guvernatorul se scuză ea-i prelungise atît de mult serviciul şi-i spuse să stingă luminile şi să încuie casa. Bond se

ridicase în picioare. Guvernatorul se întoarse spre el.

— Veniţi cu mine, am să vă povestesc sfîrşitul isto
rioarei mele. **Vera** face cîţiva paşi în grădină şi după
aceea am sâ-i spun servitorului să vă lase să plecaţi.

Străbătură **iacet** camerele imense şi coborîră scara mare ce ducea în grădină. Noaptea era frumoasă şi luna plină strălucea între nori deasupra capetelor lor.

- Maşteră a rămas în serviciul colonial, dar nu şi-a cor.!'"anat calităţile excelente de funcţionar. După afa-ee; ;;i din Bermude s-ar fi zis că-i lipseşte ceva. Experienţa aceasta neplăcută omorîse, parcă, ceva în el. Era un om mutilat. Vina, fără îndoială, era a ei, dar găsesc că represaliile pe care le dezlănţuise contra ei îl împiedicau să mai doarmă. Făcea încă muncă de calitate, dar îşi pierduse umanismul şi s-ar fi zis că se uscase. Bineînţeles, nujs-a mai căsătorit. In cele din urmă, i s-a încredinţat o afacere — culturile de arahide — şi cînd afacerea a dat chix a demisionat şi s-a întors în Nigeria, sin-gurel loc de pe glob unde viaţa fusese bună cu el, acolo tinde începuse totul. Destul de trist, mai ales

cînd mă -.;; uiesc ce băiat de viitor fusese în tinereţe.

— Şi femeia?

— O, a trăit zile negre. Am strîns bani ca s-o ajutăm si a mai găsit cîte ceva de lucru pe la oamenii cărora '; se făcuse milă de ea. A încercat să-şi reia Vechea me~ . ,\'e de însoţitoare de bord, dar modul necavaleresc în r« îşi rupsese contractul cu Imperial Airways i-a în- ■ ■ ■ ■ . ■ toate uşile în direcţia asta. Nu existau prea multe aipanii aeriene pe vremea aceea şi candidatele erau i4t mai numeroase decît posturile. Ceva mai tîrziu, în irsial aceluiaşi an, familia Burford se mută cu serviciul in Jamaica, aşa că-şi pierdu principalul sprijin de aici.

^

Cum v-am mai spus, lady Burford avusese totdeauna o slăbiciune pentru ea. Rhoda Masters era o nimeni Era şi acum drăguţă, avusese cîteva aventuri amoroase scurte, dar e imposibil să treci mereu din braţele unuia în ale altuia într-un loc ca Bermudele; era pe cale să devină prostituată şi să aibă neplăceri cu poliţia, cînd interveni pronia

cerească, hotărînd desigur, că plătise de-a-juns. Primi de la lady Burford o scrisoare şi un bilet pentru Jamaica, unde soţia guvernatorului îi găsise un post de rccepţioneră la *Blue Hills Hotel,* unul dintre cele mai bune hoteluri din Kingston. Ea plecă deei şi presupun — pe vremea aceea fusesem numit în Rhodesia — că cei din Bermude fură fericiţi s-o vadă dusă în sfîrşit.

Guvernatorul şi Bond ajunseseră în dreptul marilor grilajuri ale porţii palatului guvernamental, dincolo de care se vedeau străduţele din Nassau. Santinela îşi eiocni răsunător tocurile bocancilor şi prezentă arma. Guvernatorul ridică mîna în semn de salut.

— Pe loc repaos, în regulă, zise el. Deci, iată, ăsta-i sfîrşitul întîmplării, la care trebuie să adăugăm turnura fericită operată de providenţă. Intr-o bună zi, sosi la *Blue Hills Hotel,* pentru a-şi petrece acolo iarna, un milionar canadian. La încheierea sejurului se întoarse în Canada, ducînd-o cu el pe Rhoda Masters ca s-e ia de nevastă. De atunci, ea se scaldă în lux.

— Nemaipomenit! Ce noroc! Cred că nu merita o recompensă atît de mare.

—- Presupun că nu. Nu ştiam ce să spun.

Soarta ho-tărîse, poate, că plătise prea scump pentru tot răul ce i-1 făcuse lui Masters. Se mai poate ca marii vinovaţi să ^{e}l fost părinţii lui Masters. Făcuseră din el un încăpăţînat fără pereche. Aceeaşi soartă o alesese pe Rhoda drept instrument al nefericirii lui. Prin urmare, e aproape normal că soarta a răsplătit-o pentru serviciile aduse. Asemenea lucruri pot fi doar cu greu judecate. In orice esa, ea 1-a făcut foarte fericit pe milionarul ei canadian. Crea

4.

Că aţi **putut** constata în seara asta în ce raporturi excelente se află.

Bond începu să rida. Brusc, i se păru că viaţa lui plină de violenţe şi de drame nu era, în ultimă instanţă, atît de dezagreabilă. Episodul cu traficul de arme pentru revoluţionarii castrişti şi incendierea celor două vaporaşe nu era decît o poveste de bandă desenată. Stătuse la masă lîngă o femeie plicticoasă pe tot parcursul unui dineu plictisitor şi o remarcă făcută la întîmplare îi deschise sub ochi filele unei poveşti de o violenţă rară.

Bond se întoarse spre guvernator şi-i întinse mîna.

— Vă mulţumesc pentru istorioară. Vă datorez mii de scuze. O găsisem pe doamna Harwey Miller plictisitoare ia culme dar acum, mulţumită dumneavoastră, n-am s-o

uit niciodată. Va trebui să învăţ să-i observ mai bine pe oameni. Mi-aţi dat o lecţie foarte instructivă.

îşi strînseră mîna şi guvernatorul surise.

— Mă bucur că v-a plăcut povestioara mea. Mă te
musem c-am să vă plictisesc. Duceţi o viaţă atît de plină de evenimente palpitante! Vorbind franc, tot timpul di neului m-am întrebat despre ce am putea vorbi cînd vom rămîne singuri. Viaţa în colonii cote, nu-i aşa, cam monotonă . . .

îşi spuseră bună seara şi Bond se îndreptă sprc_jv,r! şi spre *British Colonial* Hotel, străbătînd străduţele paşnice ale oraşului. Se gîndea la întrevederea pe care trebuia s-o aibă a doua zi, Ia Miami, cu paza de coastă şi cu oamenii F.B.I.-ului. Perspectiva de a sta de vorbă cu ci, care la început 51 interesase, chiar îi stîrnise pasiune, i se părea acum o treabă de rutină, nesfîrş'it de plicticoasă şi inutilă.

Tn seara dinaintea primei scrisori pariase pe Speckled Brand la cursele de la Saratoga. Calul porni de la pista numărul unu, la cota de nouă contra doi, iar Edgar Kraft avea la el două sute de dolari ca să parieze pe cîştigător şi pe al doilea clasat Speckled Brand se instala în frunte şi-si menţinu poziţia. Favoritul pariurilor, un cal de patru ani. numit Sheîla's Kid. atacă în turnura din dreptul clubului si fu obstruciionat. Ajuns in linie dreapta, Speckled

45

Brand îşi ieşi din ritm, galopă nebuneşte înspre sosire. fu descalificat rapid şi plasat al treilea. Edgar Kraft îşi rupse biletele şi se duse acasă.

Era firesc să nu fie

dispus pentru glume în dimineaţa aceea. Deschise cinci dintre cele şase scrisori sosite cu poşta de dimineaţă şi toate cinci conţineau facturi pe care n-avea nici o şansă să le poată plăti în viitorul apropiat. Le puse în sertarul biroului. în sertar se mai aflau deja alte cinci facturi neachitate. Deschise şi ultima scrisoare şi fu, pentru moment, plăcut surprins de faptul • că nu era o notă de plată, nici scadenţa vreunei datorii, nici vreo ameninţare cu sechestrarea automobilului sau mobilei. In mijlocul colii de hîrtie de scris mare şi obişnuită nu se afla decît un mesaj foarte simplu:

Mai intîi un nume:

Mr. Joseph H. Neimann

Iar sub el:

Cînd omul acesta va muri
Vei primi-
Cinci sute de dolari.

N-avca chef de glume. De obicei caii care conduc toată cursa şi se descalifică în final nu ascut simţul umorului. Privi foaia de hîrtie, o întoarse să vadă dacă mai scria ceva pe verso, o întoarse din nou şi citi îneă odată textul, luă în mînă plicul, nu văzu pe el nimic altceva decît propriul său nume şi o ştampilă, locală, spuse ceva ce nu poate fi redat despre anumiţi cretini şi felul în care înţeleg ei să glumească, rupse totul şi aruncă scrisoarea cu plic cu tot.

In cursul săptămînii care urmă se mai gîndi o dată, poate de două ori, la scrisoare. Nu mai mult. Avea şi el problemele lui. Nu auzise niciodată de Joseph

H. Neimann şi n-avea nici o speranţă de a primi cinci sute de dolari în eventualitatea morţii acestuia. Nu-i pomeni nici soţiei sale despre ciudatul mesaj. Cînd omul de la Agen-

4t)

ţia de împrumut îi telefona pentru a-1 întreba daca avea de gînd să-şi achite datoria la timp, el nu pomeni nimic despre motşenirea pe care intenţiona să i-o lase domnul Neimann.

Continuă să-şi facă slujba de la o zi la alta, lucrînd cu disperarea tăcută a omului care ştie că venitul său, chiar dacă e mai mult decît nimic, nu va reuşi niciodată să-i acopere cheltuielile. Se duse de două ori la curse, cîştigă într-o seară treizeci de dolari şi în următoarea pierdu douăzeci. Uită aproape cu totul de Mr. Joseph H. Neimann şi de misteriosul său corespondent.

Pe urmă sosi a doua scrisoare. O deschise mecanic, despături foaia mare de hîrtie albă. Zece bancnote nou-nouţe de cincizeci de dolari căzură planînd pe birou. In mijlocul foii de hîrtie, cineva scrisese la maşină: *Mulţumesc.*

Edgar Kraft nu făcu imediat legătura între fapte. încercă să-şi aducă aminte pentru ce ar fi putut merita mulţumirile cuiva, nemaivorbind de cei cinci sute de dolari. Avu nevoie de cîteva minute pînă să-şi amintească de scrisoarea dintîi şi atunci ieşi în fugă din birou şi alergă pînă la un drugstore. Cumpără un ziar

de dimineaţă şi-1 deschise la anunţurile mortuare.

Joseph Henry Neimann, 67 de ani, locuind în Park Place I\ir. 413, decedase în după amiaza zilei precedente la spitalul comitatului, după o boală care durase mai multe luni. Lăsa în urma sa o văduvă, trei fii şi patru nepoţi. Inmormîntarea avea să fie privată, oaspeţii erau rugaţi să nu aducă flori.

Puse trei sute de dolari la bancă şi restul de două sute în portmoneu. Plăti chiria şi rata pentru maşină, lichidă un teanc de chitanţe pe sume mici. îngrămădeala din sertarul său deveni considerabil mai mică, deşi nu era nicidecum lichidată. Datora şi acum bani, însă mai puţini decît înainte de moartea oportună a lui Joseph **Henry Neimaua.** Omul de la Agenţie se mai liniştise

M

4 ff ***-am&m***
după ce primise o parte din bani; n *ave-d* să--l plictisească prea mult, deocamdată.

în seara aceea Kraft îşi duse soţia la curse. îi permise chiar să facă două pariuri absolut intuitive. Pierdu pa truzeci de dolari, dar nu se prea sinchisi.

Cînd sosi următoarea scrisoare, n-o deschise imediat. Recunoscuse caracterele de pe plic, şi-I învîrti între degete cîteva minute înainte de a-1 deschide, cum face un copil cu un cadou învelit în hîrtie. Totuşi era mai neli niştit decît un copil; se temea că

misteriosul său binefăcător îi va cere ceva în schimbul celor cinci sute de dolari.

Deschise scrisoarea. Nici un fel de pretenţie. Doar foaia obişnuită de hîrtie, simplă; cu un alt nume bătut la maşină în mijloc:

Mr.
Ray
mon
d
Ande
rsen
Cînd
omid
acest
a v&
muri
Vei
prim
i
Şapt
e
sute
cinci
zeci
de
dola
ri.

în următoarele zile îşi repetă într-una că nu dorea să i se întîmple nimic neplăcut domnului Raymond Andersen. Nu-1 cunoştea, nu auzise niciodată de el şi nu era omul care să dorească moartea unui necunoscut Şi totuşi. . .

Cumpăra ziarul în fiecare dimneaţă şi-1 deschidea la obituarii, căutînd numele domnului Raymond Andersen aproape în ciuda voinţei lui. *Nu-i vreau răul,* se gîridea de fiecare dată. Şapte sute cincizeci de dolari erau, totuşi, o sumă frumuşică. De ce n-ar profita de ea dacă i s-ar întîmpla ceva domnului Raymond Andersen? Asta n-

ar însemna ca el să aibă vreo contribuţie la moartea lui. Nici măcar nu-i făcea plăcere să i-o dorească. Dar dacă s-ar întîmpla ceva . . .

Se întîmpla. La cinci zile de la scrisoare găsi în ziar anunţul mortuar al lui Andersen. Andersen fusese bătrîn, foarte bătrîn, şi murise în patul său, la un cămin de bă-

trîni, după o boală lungă. Citind anunţul, inima îi tresări de nerăbdare, dar şi de mustrare. De ce se simţea vinovat? Nu făcuse absolut nimic. Iar moartea, pentru un om de vîrsta lui Raymond Andersen, era mai mult un prilej de uşurare decît de durere, mai mult o binecuvîntare decît o tragedie.

Dar de ce să i se plătească lui şapte sute cincizeci de dolari?

Banii îi fură plătiţi. Scrisoarea veni în dimineaţa următoare, după o noapte albă, în timpul căreia Kraft răsucise pe toate feţele cele două posibilităţi: scrisoarea va veni sau nu. Scrisoarea sosi, aducînd cei şapte sute cincizeci de dolari promişi, în bacnote de cincizeci şi de o sută. Cu acelaşi mesaj:

Mulţume sc.

Pentru ce? N-avea nici cea mai mică idee. Privi încă odată unicul cuvînt, înainte de a pune scrisoarea deoparte. *Cu plăcere,* gîndi. *Cu \uarte multă plăcere.*

Timp de două săptămini nu mai primi nici o scrisoare. Aştepta mereu poşta, sperînd într-un chilipir asemănător

primelor două. Uneori şedea la birou şi privea în gol douăzeci sau treizeci de minute în şir, gîndindu-se la scrisori si bani. Ar fi fost mai bine să-şi concentreze atenţia asupra lucrului, dar asta *nu* era uşor acum. Slujba îi aducea cinci mii de dolari pe an şi pentru suma aceasta lucra patruzeci pînă la cincizeci de ore pe săptămînă. Corespondentul său anonim îi trimisese pînă acum un sfert din cit cîştiga într-un an. şi nu făcuse absolut nimic pentru aceşti bani.

Cele şapte sute cincizeci îi fuseseră de folos, dar acum se găsea din nou la ananghie. Din:.r-un brusc capriciu ieminin, soţia lui retapisase salonul. Venea scadenţa chiriei. O altă rată trebuia plătită pentru automobil. Avusese o zi foarte bună la hipodrom, dar alte vizite acolo îl făcură să piardă chiar mai mul! decît ce câştigase.

i *fsMmi* J MMMiaild

Pe urmă veni scrisoarea, odată cu un prospect ce-1 invita să cumpere un deumidifioator pentru subsol şi cu o cerere de bani de la o dubioasă instituţie de caritate Aruncă prospectul şi cererea în coşul de hîrtii şi deschise plicul alb. Mesajul era acelaşi: *Mr. Claude Pierce*

Iar sub nume:

Cînd omul acesta va muri
Vei pruni
O mie de dolari.

Mîinile lui Kraft tremurau uşor cînd puse plicul şi scrisoarea în sertar. O mie de dolari; suma crescuse iarăşi, de data asta pînă la o cifră ameţitoare. Mr. Claude Pierce. Cunoştea un om numit Claude Pierce? Nu. Era oare bolnav acest Claude Pierce? Era oare un bătrîn singur, murind undeva de o boală fără leac?

Kraft spera că da. Se ura pentru această dorinţă, dar nu şi-o putea înăbuşi. Spera că Mr. Claude Pierce e pe moarte.

De data asta făcu unele cercetări. Răsfoi cartea de telefon pînă găsi un Claude Pierce pe Honeydale Drive. Apoi închise cartea şi încercă să uite toată povestea; încercare sortită eşecului. Pînă la urmă se resemna, deschise din nou cartea de telefon, privi numele omului şi se gîndi că omul acela avea să moară. Era inevitabil. Ei îi trimiteau prin poştă numele unei persoane, apoi persoana respectivă murea şi Edgar Kraft primea banii. Claude Pierce era, fără îndoială, un om sfîrşit.

Formă numărul lui Pierce. Ii răspunse a femeie şi Kraft o întrebă dacă domnul Pierce era acasă.

„Domnul Pierce e la spital", răspunse femeia. „Cine 1 caută, vă rog?"
„Mulţumesc", spuse

Kraft.

Desigur, gîndi. Ei, oricine ar fi fost, găseau oameni 1* spital, oameni pe moarte, şi-i dădeau lui Edgar Kraft bani cînd se îp^-^la inevitabilul. Asta era totul. Motivul era de nepătruns. Dar în viaţa lui Kraft atît de puţine lucruri aveau un sens, încît el nu simţea nici un imbold să cerceteze situaţia în amănunt. Misteriosul său corespondent era, poate, ca şi lunatecul acela de la tele viziune, care împărţea cîte un milion în fiecare săptă mînă. Dacă cineva avea plăcerea să-i dea bani, Kraft nu intenţiona nicidecum să se certe cu el.

In cursul acelei după-amiezi telefona la spital. O sora îi spuse că domnul Claude Pierce fusese internat cu doua zile înainte pentru o operaţie importantă. Starea sănătăţii lui era considerată satisfăcătoare. Nu-i nimic, gindi K<-3ft, va avea o recidivă. Pierce era condamnat — corespondentul îi hotărîse moartea. Pentru moment îi fu milă r> Claude Pierce, dar pe urmă se gîndi la cursele de la Saratoga. Exista un cal numit Orange Pips, pe care Kraft ii urmărea de o vreme încoace. Calul avea acum o poziţie bună, şi era timpul să cîştige, dacă avea să cîştige vreodată.

Kraft se duse la hipodrom. Orange Pips nu aduse nici un cîştig.

Dimineaţa, Kraft nu găsi în ziar anunţul morţii lui Pierce. Cînd telefona la spital, sora îl informă că dl. Pierce se întrema în mod îmbucurător.
Imposibil, gîndi Kraft.

Timp de trei săptămîni Claude Pierce zăcu în patui de la spital, şi timp de "trei săptămîni Kraft se preocupă de sănătatea lui cu mai mult interes decît ar fi putut dovedi însuşi doctorul. O dată se întîmplă lui Pierce să-i fie mai rău şi să intre in comă. Vocea sorei era gravă !a telefon şi Kraft îşi plecă ochii, resemnat cu inevitabilul, în ziua următoare însă, pacientul îşi reveni în mod remarcabil. Sora era acum veselă şi Kraft avu de luptat cu un val neaşteptat de mînie care ameninţa să-1 orbească

Pe urmă Pierce se simţi din ce în ee mai bine. Veni şi vremea cînd fu lăsat să plece acasă, pe deplin restabilit, şi Kraft nu putea înţelege ce se întîmplase. Ceva nu era în ordine. Trebuia să primească o **mie** de dolari

.->!

ia moartea lui Pierec. Pierce fusese bolnav. Pierce fusese cu un picior în groapă şi apoi, cu totul inexplicabil, fusese smuls din ghiarele morţii şi cei o mie de dolari îi fusese smulşi lui Edgar Kraft din mină.

Aşteptă o altă scrisoare. Nu primi niciuna. Cum era în restanţă cu chiria pe două săptămini, cum trecuse ter menul de plată a ratei pentru automobil şi omul de la agenţia de împrumut îi telefona tot mai des, mintea

lui Edgar Kraft începu să lucreze împotrivă-i. *Cind omul acesta va muri,* scria în scrisoare. Nu exista nici o altă condiţie, nici o limită fixată pentru moartea lui Pierce. Dar nici Pierce nu putea, la urma urmei, să trăiască o veşnicie. Oricînd şi-ar da ultima suflare, mia aceea de dolari va fi a lui.

Dacă i s-ar întimpla ceva lui Pierce . . .

Reveni la acest gînd în ciuda voinţei sale. N-ai a prea greu, îşi spunea. Nimeni nu putea bănui că-1 interesează persoana lui Claude Pierce. Dacă alegea bine momentul, dacă făcea lucrul acela murdar la timp şi dispărea la timp în noapte, nimeni n-ar fi avut de unde să ştie. Presupunînd că poliţiştii ar avea obiceiul să raţioneze, nu l-ar bănui niciodată pe el în legătură cu Claude Pierce. Nu-1 cunoştea, n-avea nici un motiv pentru a-1 ucide.

Nu putea face una ca asta, *şi spuse. Pur şi simplu nu putea. El nu era un ucigaş. Un lucru atit de lipsit de sens, atit de absurd ca acela la care se gîndea era de neconceput.

Se va descurca fără mia de dolari. Va trăi, cumva, fără banii ăştia. în închipuirea lui îi cheltuiso, deja, de zeci de ori. îi numărase şi-i renumărase, în timp ce Pierce era în comă. Dar se va descurca şi fără ei. Ce altceva ar fi putut face?

Numele lui Pierce în titlurile ziarelor îl izbi pe Edgar Kraft în dimineaţa următoare. Cineva pătrunsese în casa acestuia de pe Iloneydale Drive în

timpul nopţii şî-1 în-

junghiase pe Pierce în pat. Asasinul scăpase nevăzut. Nu se găsise nici urî mobil care să explice în mod satisfăcător uciderea lui Pierce. Poliţia era derutată.

în timp ce citea articolul, Kraft simţi cum i se fa<-e rău la stomac. Prima sa reacţie fu un val de vină insuportabilă, ca şi cum el ar fi fost cel care mînuise cuţitul, ca şi cum el însuşi se strecurase în casă noaptea pentru a lovi în tăcere şi a dispărea rap'.d după terminarea misiunii. Ştia perfect de bine că nu făcuse nimic, nu bmo-rîse pe nimeni. Dar concepuse acest act, dorise ca el să fie îndeplinit şi nu putea scăpa de senzaţia de a fi un asasin, dacă nu unul adevărat cel puţin un om cu inimă de criminal.

Banii pătaţi cu sînge veniră la timp. O mie de dolari, de astă dată în zece bancnote noi-nouţe de <> sută. Şi mesajul: *Mulţumesc*.*

Nu-mi mulţumiţi, gîndi el, ţinînd banii în miri!, strin-gîndu-i cu afecţiune. Nu-mi mulţumiţi.

Mrl l.eon Dennison

Cind omul acest va muri

Vei primi

O mie cinci suie de dolari,

Kraft nu păstră scrisoarea. în timp ce o citea, inima i bătea nebuneşte şi răsufla greu. O citi de două ori, apoi luă hîrtia şi plicul în care venise şi toate celelalte scrisori şi plicuri pe care le păstrase cu atîta grijă, le rupse bucăţele şi le aruncă în

closet.

Îl durea capul, dar aspirina pe care o luă nu-i fu de nici un folos. Se aşeză la birou dar nu putu lucra nimic pînă la masa de prînz. La bufetul de după colţ luă o gustare fără a simţi măcar gustul mîncării. După amiază observă cu uimire că, pentru prima dată în viaţa lui, nu se putea descurca în cotele curselor de la Saratoga. Nu avea puterea do a se concentra asupra niciunui lucru, aşa că plecă de la birou devreme, dorind să se plimbe.

5C

Mr. Leon permiUBfi

Dennison ocupa un apartament pe Oadbury Avenue. La telefon nu răspunse nimeni. Dennison se ocupa cu avocatura, iar în cartea de telefon era trecut şi numărul sau de la birou. După ce formă numărul, Kraft vorbi cu o secretară, care îl informă că Mr. Dennison se află în conferinţă. Domnul doreşte să-şi lase numele? *Cind omul acesta* p« *muri*

Dennison, însă, nu va muri, gîndi el. In orice caz, nu într-un pat de spital. Era într-o stare perfectă, lucra, şi persoana caro-i scrisese toate scrisorile acelea ştia foarte bine că Dennison este cu desăvirşire sănătos O *mie cir.ci sute de dolari*

Dar cum, se întrebă ej. Revolver nu avea ş; nu ştia cum să-şi procure unul. Cuţitul? îşi aminti că la uciderea lui Claude Pierce fusese folosit un cuţit. Pe un cuţit nu e prea greu să pui mina. Cuţitul i se păru însă o

metodă prea brutală.

Cum atunci ?Cu automobilul? Ar putea-o face astfel; ar putea să-1 pîndească pe Dennison şi să-1 calce cu maşina. N-ar fi prea greu şi ar merge la sigur. Se crede, totuşi, că poliţia îi prinde destul de uşor pe şoferii care produc accidente şi apoi dispar. Ceva în legătură cu vopseaua lovită pe maşină sau cu sîngele de pe bara de direcţie. Aşa ceva. Nu cunoştea detalii, dar se părea că şoferii cu pricina erau totdeauna prinşi.

Las-o baltă, îşi spuse. Nu eşti un asasin.

Nu putu uita. Timp de două zile făcu eforturi să se gmdeaseă la altceva şi nu reuşi. Se gîndi tot la Dennison şi se gîndi la cei o mie cinci sute de dolari şi se gîndi la crimă.

Cind orriul acesta va nuni

într-n zi se sculă devreme şi se duse pe Cadbury Avenue. Pîndi apartamentul lui Leon Dennison şi-1 văzu pe Dennison ieşind, iar eînd Dennison trecu strada, îndreptindu-se spre automobilul în care stătea el, Kraft puse

picierul pe accelerator şi simţi un impuls dureros de a împinge pedala pînă la fund şi de a arunca automobilul în plină viteză asupra lui Leon Dennison Dar n-o făcu Aşteptă.

Cit de inteligent fusese. Dacă l-ar fi prins asupra faptului? Nici un fir nu ducea de la el la persoana care-i trimitea scrisorile. Chiar

dacă le-ar fi păstrat, scrisorile n-ar fi putut fi o indicaţie.

O mie cinci sute de dolari

într-o după-amiază de joi, Kraft îi telefona soţiei sale, spunîndu-i că va pleca de la birou direct la Saratoga. înainte de a se supune inevitabilului îşi plînse, mecanic, soarta. Apoi şofa pînă la Cadbury Avenue şi-şi parcă maşina acolo. Cînd portarul imobilului se duse pînă la colţ să ia o cafea, Kraft plonja în clădire şi găsi uşor apartamentul lui Leon Dennison. Uşa era încuiată dar reuşi să forţeze broasca folosind lama unui briceag. Cît timp lucră la broască transpira din abundenţă, aşteptîndu-se în fiecare moment ca cineva să-i apară în spate şi Să-i pună mîna pe umăr. Broasca cedă şi el intră, închizînd din nou uşa.

Din momentul în care intră în apartament surveni *o* schimbare. Teama şi neliniştea ii părăsiră pe Edgar Kraft. Acum era misterios de calm. Totul fusese planificat, îşi spuse, Joseph II. Neimann fusese condamnat, Raymonsl Andersen fusese condamnat şi muriseră amîndoi. Acum Leon Dennison era şi el condamnat şi avea să moară şi el.

Totul părea foarte simplu. Edgar Kraft însuşi nu era decît o parte a acestei mari scheme, nimic altceva decît un zimţ al unei maşinării gigantice. îşi va îndeplini rolul fără a se gîndi prea mult la ceea ce face. Totul va merge conform planului.

Şi aşa merse totul. Timp de trei ore aşteptă într-e tăcere calmă ca Dennison să se întoarcă acasă. Cind auai o cheie întorcîndu-se în broască, păşi uşor şi fără zgomot pînă la marginea uşii tfaînd deasupra capului u»

15

suport de fier de la câmin. Uşa se deschise şi Dennison intră.

Suportul căzu.

Dennison se prăbuşi fără un sunet. Văzu şi râmase nemişcat. Suportul se ridică şi căzu mcă de **două** ori, pentru orice eventualitate, dar Leon Dennison nu **mişcă** şi nu scoase nici un sunet. Kraft nu mai avu decît să şteargă suportul şi alte cîteva suprafeţe, pentru a elimina amprentele pe care le-ar fi putut lăsa. Ieşi din clădire pe scara de serviciu. Nu-1 văzuse nimeni.

Toată noaptea aşteptă chinurile mustrării de conştiinţă. Fu surprins dîndu-şi scama că e calm. Dar era un asasin rutinat — dorise ca Andersen să moară, plănuise asasinarea lui Pierce. Simpla traducere a unor gînduri In faptă nu justifica apariţia unui sentiment de vină.

A doua zi nu-i sosi nici o scrisoare. în dimineaţa următoare, însă, obişnuitul plic alb îl aştepta pe birou. Era destul de voluminos — plin cu bancnote de o sută de dolari.

Mesajul nu mai era acelaşi. Spunea, fără îndoială, *Mulţumesc.* Dedesubt mai adăugaseră, însă, un rînd: *Cum îţi place*

noua ta tlujbă?

<

Cînd Dix coborî din autobuzul Greyhound la New Orleans, bătrînul Rainey îl aştepta lingă intrarea în autogara. Arăta exact aşa cum şi-1 amintea Dix. De cînd lumea, de cînd îl cunoştea Dix, chiar din copilăria acestuia, Rainey avusese o înfăţişare bătrînicioasă. Tenul îi semăna cu pielea neagră de şa, craniul îi era acoperit de smocuri de păr albe ca bumbacul, iar umerii *A* rotunzi atîrnau în jos. Ori de cîte ori cădea pe gînduri, îşi rodea

ni
pereţii interiori ai obrajilor, ţuguindu-şi buzele şi mişcîndu-le în afară şi înlăuntru, ca şi cum le-ar fi făcut încălzirea pentru vorbit. Exact cu asta se îndeletnicea cînd Dix se dus spre el.

..Hei, Rainey!"

Rainey clipi, speriat, dar imediat faţa i se despică într-un zîmbet enorm, dezvăluind dinţi perfecţi, sclipitori. „Ei, ian te uită, ia-n te uită." îl măsură pe Dix din cap pînă-n picioare. „Ei ţi-or dat, carevasăzică, ţoalele de pe tine?"

Dix încuviinţă din cap. „Toată lumea capătă un costum de haine dacă stă mai mult de-un an." Ochii lui, de cel mai deschis albastru imaginabil care nu devine cenuşiu, se înăspriră doar cît era necesar ca să observe Rainey. „Şi eu nu-ncape vorbă c-am stat mai mult de-un an", adăugă.

„Adevăr grăieşti", spuse Rainey. îşi păstră zâmbetul pe faţă. dar schimbă numaidecît subiectul. „Ţi-am făcut rost de o cameră în Quarter. M-am gîndit c-acolo-i vrea să stai."

Dix ridică din umeri: „Ce mai conteză."

,\Ba va conta", răspunse Rainey, cu încrederea pe care io dădea vîrsta. „Va conta, cînd îi auzi muzica din nou."

Dix nu mai pierdu vremea contrazicîndu-1. Ştia el foarte bine că nimic nu mai avea nici o importanţă. Nici muzica, nici French Quarter, nimic. Un singur lucru mai conta pentru el.

„Ea unde-i, Rainey?" întrebă. „Unde-i Madge?"

„Nu ţi-aş putea spune", răspunse Rainey.

Dix î! măsură pe furiş. Fără îndoială că-1 minţea. Ei, şi ce? Aveau să-1 informeze alţii.

Ieşiră din clădirea autogării, bătrînul negru cu umerii căzuţi şi un tînăr alb înalt, călit în închisoare, cu figura încruntată şi o sacoşă de pinză cu fermoar, în care îşi ţinea tot avutul. Era tîrziu după amiaza, soarele era aproa-

r,8

pe de asfinţit şi începea să se simtă frigul Merseră pe jos spre Quarter, Dix îneetinindu-şi deliberat mersul cu paşi mari, ca bătrînul Rainey să poată ţine ritmul.

Mergînd, Rainey îi aruncă două-trei priviri piezişe, ro~ zîndu-şi obrajii şi pregătindu-se pentru ceva. în cele din urmă, întrebă: „Ai cintat vre-un pic pîn-at stat acolo?"

Dix clătină din cap. „Nu prea mult. Puţin, în primul an. Cîntam sec, numai cu muştiucul. Da' clup-o bucată de vreme, m-am lăsat. Acolo-n Texas fac alt fel d« mu zică. Mai săltăreaţă. Nu-i stilul meu." Dix se forţă să-i surîdă bătrânului negru. ,.Dac-am să mai ucid vreodată, am să mă asigur c-o fac dincoace de graniţa Louisianei."

Rainey se încruntă. „Ştii bine că n-ai omorît pe nune', copile. Ştii că nu tu ai făcut-o", adăugă, aspru. ,,Ea a fost."

Dix se opri şi se uită adînc în ochii bătrînului. „De cîtă vreme mă cunoşti?"

ii întrebă.

„De cînd aveai opt luni, doar ştii. Eu şi sor-mea lucram pentru bunică-ta. Miz Jessie DuChatellier. Avea ai mai faină casă domnească din Cartier. Eu şi sor-mea făceam curat şi găteam pentru Mix Jessie. Noi te-am îngrijit după ce biata mamă-ta s-a-mbolnăvit de tuberculoză şi-a murit."

„Vorba-i că mă cunoşti de cînd n-aveam nici un an, şi acum am patruzeci şi unu."

Rainey făcu ochii mari. „Nooo", zise el, rînjind din nou, „n-ai atîţia. Nooo . . ."

„Patruzeci şi unu, Rainey. Am lipsit şaisprezece ani. Aveam douăzeci şi cinci, ţii minte? Şaisprezece am stat la zdup."

Rînjetul lui Rainey dispăru, şters de o îngrijorare subită. „Dacă tu ai patruzeci şi unu atuncea io cit îs de bătrîn?"

„Ai vreo două sute de ani. Nu ştiu. Şaptezeci, optzeci. Da' ia aseultă-mă In toţi anii ăia de cînd mă cunoşti, am lăsat vreodată pe cineva să-şi bată joc de mine?"

$9

Rainey îşi scutura capul, „Niciodată. Nici mort.'[1]

„Aşa e. N-am de gînd să-ncep acum. Dacă se-mprăştie zvonul c-aş fi făcut şaisprezece ani pentru un omor comis de altul, aş arăta ca cel mai mare fraier ce s-a plimbat vrodată de-a lungul fluviului, ce zici?"

„Socotesc că da."

„Atunci să nu te mai aud spunînd că nu eu am fă-cut-o. O singură persoană din

lume ştie fără putinţă de îndoială că n-am făcut-o eu. De ea voi avea eu grijă personal. Nc-am înţeles?"

Rainey îşi roase o clipă interiorul obrajilor şi întrebă. „Cam ce te gîndeai să faci cu ea?"

Ochii albastru deschis ai lui Dix se înăspriră din nou. „Ceea ce *trebuie* să fac, Rainey", răspunse el.

Rainey clătină foarte încet din cap. „Doamne", zise, „Doamne, Doamne . . ."

în seara aceea, bătrîrtUl Rainey se duse să-1 vadă pe Gaston la Tradition Hali, sala pentru concerte de jazz şi restaurantul pe care Gaston le poseda în Cartierul Francez. Gaston era spilcuit şi dichisit. Timpul se oprise pentru el în 1938. Purta încă ghetre.

„Cum arată?" îl întrebă pe bătrînul negru.

„De arătat, arată bine", răspunse Rainey. „Numa' că vorbeşte rău." Se aplecă mai aproape de proprietarul alb al clubului. „îi gata s-o omoare pe fîţa aia, la fel de sigur cum a făcut Domnul apusul de soare."

Gaston îşi înfipse între dinţi o scobitoare din argint curat. „Ştie unde e?" întrebă.

„Nu cred", răspunse Rainey. „Nu încă."

„Tu ştii unde e?"

„Ultima dată am auzit că trăieşte pe Burgundy Street cu nu ştiu ce drogat."

Gaston dădu din bărbia lui frumos rasă şi dată cu loţiune. „Corect. Numele drogatului e LeBeau. E tînăr. Cred c-o ţine pe lingă el ca să-1 îngrijească atunci cînd

face crize,'1 Gaston îşi examina unghiile superb manichiu-rate. „Dix are buză?"

Rainey clătină din cap. „Zice că n-a cîntat demult. Dar un talent înnăscut ca el îşi poate face buza cît ai clipi."

„Posibil", zise Gaston.

„Sigur", insistă Rainey.

„Are trompeţi?"

„Noo. Ir-am văzut despachetînd şi nu era nici urmă de vreuna. Aşa că l-am întrebat. A zis că după ce n-a dntat ani de zile, pur şi siv.iplu la făcut cadou. Unui cowboy cu care-a împărţit celula."

Gaston suspină. „Ar fi trebuit să-1 omoare pe individul ăla dincoace de frontiera de stat. Dacă l-ar fi omorit în Louisiana, ar fi făcut închisoare la Angola. La Angola se cintă jazz de calitate, l-acolo Eddie Lumm. Ţi-1 aminteşti pe Eddie Lumm? Clarinetist. Discipol al lui Frank Teschermacher şi al lui Jirnmie Noone. Eddie i-a venit de hac neveste-si, aşa că acum cîntă la Angola. Au jazz bun la Angola."

Rainey nu mai spuse nimic. Nu putea fi sigur ce credea Gaston, că Dix îşi omorîse omul sau nu. Uneori Gaston se prefăcea că habar n-are de nimic, doar ca să vadă ce ştie celălalt. Era isteţ, Gaston. Destul de isteţ ca să-1 apere pe Dix de orice necaz, dacă avea chef. Tocmai asta spera şi Rainey.

Gaston bătea, încet, darabana cu degetele pe masa la care stăteau. „Aşa,

deci. Crezi că Dix îşi poate recăpăta buza fără nici o problemă, hm?"

„Păi, da. Poate."

„Plănuieşte să vină să stea de vorbă cu mine?"

„Nu ştiu. Probabil vrea mai întîi s-o găsească pe tipa aia. Dac-o găseşte, poate că nu va mai fi în stare să vină."

„Atuncea vezi dacă-1 poţi convinge să vină mai întîi la mine. Spune-i că am ceva pentru el. Că am păstrat ceva pentru el. Vrei să-i spui?"

„Mai întrebi." Rainey se ridică de la masa. „Uite-acu mă duc să-i spui."

George Tennell era mare cît un taur şi rău. Umbla zvonul că omorîse odată doi indivizi, bătîndu-i cap în cap cu atîta forţă, încît ereerii le-au zburat la propriu. Lucra de treizeci de ani în poliţie, mai întîi în secţia de culoare — singurul loc unde ar fi putut funcţiona în vremurile de demult — şi acum în Vieux Carre, Cartierul Francez, unde îi revenea sarcina să păstreze ordinea,

în măsura posibilului. Nu avea familie, nu se lăuda cu nici un amic. Cartierul reprezenta pentru el nu numai o slujbă, ci şi un cămin. Singurul lucru din lume de care se recunoştea îndrăgostit era jazzul. Din cauza asta îl puteai găsi, în fiecare seară la şapte, la Tradition Hali, aşezat la o măsuţă din colţ, unde cina ascultînd cum îşi acordează orchestra instrumentele şi se pregăteşte sâ cînte. De cele mai multe ori, Gaston venea la el la masă tîrziu, ca să bea împreună un lichior. în seara asta sosi înainte de a i se aduce mîncarea.

„Dix s-a întors astăzi", îi spuse poliţistului. „îţi mai aminteşti de Dix?"

Tennell făcu din cap că da. „Trompetist. A omorît un tip întF-o cameră de motel, cum treci frontiera în Texas."

„Ala e. Doar că unii p-aicea nu cred c-a făcut-o el. Unii p-aicea zic că ea ar fi ucigaşa."

„Mare păcat că n-a fost în stare să găsească doişpe din ăştia pentru juriu."

„Nu l-au judecat juraţii, Ceorge. Termină cu ironiile. Ştii la fel de bine ca şi mine. Nu eşti capabil să uiţi un trompetist bun."

Palca lui Tennell se mişcă un sfert de inci spre dreapta, strîmbîndu-i gura. Membrii orchestrei ieşeau acum din culise, se fîţîiau pe estradă, deschizînd cutiile instrumentelor, montînd muştiucurile, aranjînd scaunele. Erau o adunătură straşnică — negri, albi şi corciţi, raşi proas-

pât sau cu barbîşoane; cu părul vîlvoi sau chei; cu ochii limpezi sau încețoșați. Nici unul nu avea mai puțin de cincizeci de ani, iar cel mai în vîrstă dintre toți era trompetistul, Luther Do.dd, de optzeci si şase. Ca şi Louis Arm-strong, învățase să sufle lîngă cotul marelui cornetist Joe „King" Oliver. Cînta din trompetă în stil creol ca nimeni altul în New Orleans. Pentru iubitorii de jazz pur care frecventau Tradition Hali era o adevărată age-nie să-1 privească, acum că atinsese vîrsta cînd nu mai putea scăpa de moarte.

Caston îl studie pe George Tennell, care se uita cum Luther Dodd suflă în muştiucul strălucitoarei lui trompete Balfour şi-şi mişcă pe valve degetele uscate ca nişte surcele. In ochii lui Tennell, Gaston văzu privirea aceea ciudată a adevăratului iubitor al jazzului tradițional, a omului ee simțea muzica în coşul pieptului, la fel cu cel ce-o cînta, dar nu fusese niciodată în stare s-o preducă el însuşi. O privire în care se amestecau iubirea, tristețea şi nostalgia pentru anii scurşi. Singura privire ce mai îmblînzea cîteodatâ ochii duri ai lui Tennell.

„Ştii de cînd caut un suflător să-1 înlocuiască pe Luther?" întrebă Gaston. „De-un an întreg. Am audiat două duzini de indivizi din toată lumea. Nici unul nu ştia să cînte jazz tradițional. Nici măcar unul!" îl arătă cu bărbia pe Luther Dbdd. „Are degetele ca lemnul bătrîn, la fel şi inima. In orice noapte-

mi poate da cu tifla. Cînd se va întîmpla, va trebui sănchid şandramaua. Fără trompetist, nu există sunet creol, nu există tradiţie. Fără trompetist, localul ăsta al meu, ultimul dintre „marile temple ale jazzului, va trebui să facă pur şi simplu, loc — Gaston ridică dezamăgit din umeri — oricui, muzicii disco, presupun."

Un fior străbătu măduva spinării lui Tennell, care nu lăsă nimic să se vadă în afară. Corpul lui era absolut nemişcat, mîinile i se odihneau fără să tremure măcar

pe faţa de masă de albeaţa zăpezii, iar din ochi nu-1 slăbea pe Luther Docd. Orchestra atacă imediat primul număr, *Lajayette,* cîntat în manieră Kansas City, în stilul lui Bennie Moten. Muzica pulsa ca ţîşuiturile unei arteziene, fiecare izbucnire suprapunîndu-se pe cea dinain tea ei pentru a crea o undă neîntreruptă de sunet, care inunda întreaga sală Stilul Kansas City fiind ritmic si foarte dansabil, cîţiva dintre muşteriii timpurii se înfiinţară pe ringul de dans si intrară imediat în tempo-ul muzicii.

De obicei, lui Ter.nell îi plăcea să se uite cum dansează oamenii în timp ce mînca; Irupurile în mişcare subliniau parcă muzica ce-i mergea la inimă, muzică auzită de el pentru prima oară de la fereastra Orfelinatului „St. Pierre" pentru Copiii de Culoare de pe Decatur Street, cînd era băieţaş,

muzică împreună cu care crescuse şi căreia i şi-ar fi închinat viaţa dacă n-ar fi fost atît de lipsit de talent, atît de afon încît nu făcea nici o deosebire între diez şi bemol. în seara asta, însă. nu acorda nici o atenţie perechilor aflate pe ring în faţa lui. Se concentra numai asupra lui Luther Dodd şi asupra inspiraţiilor şuierătoare ale acestuia în timp ce cînta. îi era limpede lui Tennel că bătrînul Luther respira agonic, luptîndu-se pentru fiecare notă ce ieşea din trompetă folosind fiecare centimetru cubic de putere pulmonară pe care-1 mai putea stoarce corpul lui vlăguit.

După ce-1 urmări pe Luther cum cîntă toată melodia *Lafayette* şi jumătate din *Davenport Blues,* Tennell se uită peste masă la Gaston şi dădu din cap: „Ml right."

Pentru prima oaia în viaţă, Tennell plecă de la ciut) fără să fi cinat.

Dix mergea cu Rainey înspre clubul lui Gaston. iar bătrînul îi arăta eu degetul locuri pe care nu le uitase de fapt, dar de care nu-şi amintise multă vreme.

h4

„în casa aia de-acolo, spunea Ramey, s-a nă»eut Paul Mares în nouă sute şi unu. El e ăl de-a înfiinţat grupul original New Orleans Rhythm Kings. N-a trăit deeît patruzeci şi opt de ani, dar a fogt cel raai bun trompetist din toate timpurile."

Dix îşi amintea, nu neapărat persoana, dar easa şi povestea şi eît de bun

fusese omul. Srescuse eu Istoriile astea, se dusese cu ele la culcare în copilări», trăise de nenumărate ori vieţile eroilor lor, fiind el însuşi învăţat să sufle ia trompetă de către Rozelî „Buză" Page. cînd Page trecuse deja de şaizeci de ani, iar el. Diw. avea abia opt. Mai tîrziu, după moartea iui Page. educaţia lui Dix fusese preluată de Shepherd Worden şi de foh«nv Meadows,*care-i fuseseră pe rînd profesori, latre turnee Ţfu era de mirare că Dix putea cînta Iazz tradiţional, cu Page, Norden şi Meadows în spate

„Acolo sus pe stradă, zicea bătrînul Rainey, murgind, s-a născut Winpv Wanran* în nouă sute sî patru PTiirre!^ ^e botez era .fosepb, dar după accident toată lumea s~a .muoat să-i zică «Winpy» (înaripatul). Accidenfn' a fost e_a clart sub tramvai «1 «1-a rjferdut braţul dr'ept DV bălatu' ăla n-a lăsat un flecuşteţ ca ăla să-i strice somnu[1], nu dom'le. A-nvătat să eînte !a tromnptă cu rnîna stins?*! si cu o *ainaură* mină Şi-a fost bun. Doamne, ce bun ma; era!"

WTerseră ne străzile Danphîn s' Pnsrîres şl Royal De
1ur îmnrelur vedeau arhitectura franţuzească, cţrilaleV de
fler [f]or1at. statuile, ^dfa de vie si muşchiul care fai
Vieux C-arro o lume unică, un loc cu prive! :te sî
mirosvi subtile — nepru, alb. peste, natină -mc1 un turist
venit ^a *New* Ori

isuperdomului, nici un observator neatent nu-I putea cir adevărat, fiindcă a simţi însemna a înţelege şi ţelegere a Cartierului trebuia trăită, nu putea fi debîn-dită.

m

„Tommy Ladnier locuia uite colo", zicea Rainey, „chiar la primul cat. Acolo s-a instalat cînd a sosit din oraşul lui de baştină, Mandeville, Loozey—ana. Bietu' Tony, şi el a avut viaţă scurtă, numa' treizeci şi nouă de a'i. Da' ce bună viaţă. A dntat cu King Oliver şi Fletcher Hen derson şi Sidney Bechet. Da, dom'le, a trăit ceva momente bune."

Cînd au ajuns destul de aproape de Tradition Hali pentru a auzi muzica, mai întîi, slab, apoi mai tare şi mai clar, Rainey se opri din pălăvrăgit. Dorea ca Dix să audă muzica, să-i *simtă* sunetul, aşa cum plutea peste Aleea Piraţilor şi Cafe du Monde şi Congo Square (acum i se spunea Beauregard Square, dar Rainey refuza sâ re-cunoască noul nume). El ştia din instinct cît.era de important ca muzica să pătrundă din nou în Dix, să-i impregneze mintea, să-i rămînă în piept şi să-i gîdile stomacul. Existau în Dix unele lucruri ce trebuiau eliminate, lucruri rele, iar Rainey nu se îndoia că muzica era un

remediu bun. Un purgativ nu strică niciodată.

Cînd ajunseră destul de aproape pentru a distinge melodia, bătrînul Rainey fu recunoscător providenţei că se cînta *Sweet Georgia Broum.* Era o melodie bună pentru întoarcerea acasă.

îşi continuară drumul, ascultînd, şi după *9* vreme Dix zise:

— Cine-i la trompetă?

„Luther Dodd."

„Nu sună ca Luther. Ce-i necazul cu el?"

Rainey dădu, resemnat, din mînă. „Bătrîn, ^pe moarte cred "

Ajunseră şi intrară în Club. Gaston le ieşi în întîm-pmare cu un surîs. „Dix", zise, cu o plăcere neprefăcutâ, „mă bucur că te văd. Zvelt. Mlădios. Fără fire albe. Cu buza cum stai?"

„Nu mai am nici o buză, domnule Gaston", răspunse Dix „De ani de zile n-o mai am."

Q§

„Dar şi-» poate recăpăta foarte reped»", interveni Rainey. „Are buză din naştere."

„Nu mai cînt, domnule Gaston", îi spuse Dix proprietarului.

„Rău destul", zise Gaston. Făcu un semn cu capul spre scări. „Vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva."

Dix şi Rainey îl urmară pe Gaston sus, în

biroul său particular. încăperea era mobilată exact aşa cum se îmbrăca Gaston — în stil vechi, Furtunoşii — ani — două-zeci, într-un colţ se găsea chiar şi un fonograf Victrola, cu manivelă.

Gaston umblă la cifrul unui mare seif-dulap ornamentat şi trase de uşa lui grea şi obosită. De undeva din măruntaiele lui negre scoase o casetă lovită de trompetă, una dintre cele foarte vechi, cu colţuri grele de alamă şi căptuşită, se vedea imediat, cu catifea adevă-rată, nu cu pîslă. Punînd-o cu delicateţe drept în mijlocul mesei de scris, Gaston deschise precaut încuietorile şi ridică în sus capul. înăuntru, pe catifea adevărată, cum se aşteptaseră, de un purpuriu adînc, se găsea o trompetă strălucitoare de argint, cu încrustaţii făcute de mînă. Dix şi Rainey făcură ochii mari de veneraţie, fără a se ruşina.

„Ştiţi cui i-a aparţinut cîndva?", întrebă Gaston.

Nici Dix, nici Rainey nu ziseră nimic. Erau fascinaţi de instrument. Rainey nu văzuse aşa ceva de cincizeci de ani. Dix nu avusese niciodată ocazia să contemple unul asemănător; auzise doar vorbindu-se despre magnificele trompete de argint, făurite de quadrooni[1] din argintul de

contrabandă ascuns în mare taină după Războiul dintre State. Intrucît argintul nu fusese predat, aşa cum se ceruse, armatei federale, ca parte a reparaţiile* de război pe care le datora oraşul, în timpul ocupaţiei unioniste quadroonii trebuiseră să~l lucreze în cel mai

Oameni cu o pătrime de «înge negru In vin».

mare secret. Vînzarea lui pe piaţa nu era posibilă. Fabricarea de tacîmuri de argint, sfeşnice, bastoane sau alto obiecte ar fi atras atenţia informatorilor Uniunii. A. lăsa însă nefolosit, deşi mult mai sigur, era insuportabil pentru aceşti oameni, care nu puteau lăsa să treacă o zi fără a încălca » lege sau alta. Aşa *ă folosiră argin tul Ia făurirea trompetelor, cornetelor şi tromboane!; utilizata d« muzicienii tabernacolelor, >"are tocmai peau să experimentez» cu vechea muzică tribală *Satti mmounn* din care, prin contaminarea cu eînteee de mun-eă, de închisoare şi psalmi, avea să apară *blues-u* tradiţional, iai «li» acestea fazrcil tradiţional, stil Dixie.

„Uitaţi-vă la iniţiale", zise Gaston, indidnd vîrîul pîl-niei. Dix si Rainey descifrară cele trei litere gravate argint: BRB.

„Dumnezeule mare!" şopti Rainey. Dix deschise gura, ca si cum ar fi dorit să spună şi el eeva, dar nu sroâse niei un sunet.

„Aşa e", urmă Gaston. „Blind Ray Blount Cel d-nt'u. eel mai bun, unieui. Nimeni n-a mai ajuns la perfecţiu nea sunetelor oreate de el. Omul ăla a scos note nemaiauzite de nimeni de atunci — dar nici pînă la el. Un adu vărat maestru."

„Amin", «puse Rainey. li indică din eap pe Dix. „Vo ie-i s-o atingă?"

„Hai, pune mîna", ÎI îndemnă Gaston pe Dix.

Ga un pelerin ajuns la Mecca pentru a atinge giulgiu' sfînt, Dix îşi aşeză uşer vîrful degetelor pe trompeta du argint. Deodată îşi iraagină că simte căldura lăsată aeol: de mîinile uimitorului trompetist orb care pornise marea revoluţie a olues-uriier într-o secţiune a oraşului denu raită mai tîrzîu Storyville. îşi imagină . . .

„Dae-o vrei, a ta e", zise Gaston. „Nu trebuie deeit s-o iei, să cobori jos şi să-ncepi să sufli."

Dix îşi umezi buzele brusc uscate. „Eu, mîine . . "

„Nu miine", zise Gaston. „Astăzi, acum."

':"

„Ia-o, balete," şopti, grăbit, Rainey.

Dix se încruntă puternic; ochii i se îngustară, ca ;* cum ar fi simţit durere fizică. înghiţi în sec, încercînd să-şi alunge o imagine din minte, una care rezistase aculti şaisprezece ani. „Azi nu pot. . ."

„Azi, sau niciodată", zise, ferm, Gaston.

„Pentru Dumnezeu, băiete, ia oi" strigă bătrrnul Rainey,

Dix nu putu. Nu-i dădea voie imaginea Madgei.

Scutură violent din cap, parcă pentru a alunga diavolii, şi se năpusti afară din cameră.

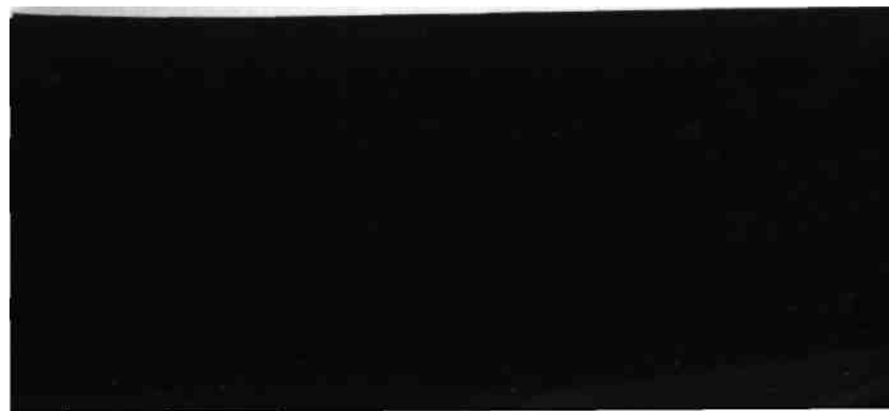
Rainey alergă după el şi-1 ajunsa din urmă la primu* colţ de stradă. „Nu te du", pleda el. „Ascultă ce-ţi spun eu. îs bătrîn şi ştiu că nu dă nime' pe mine o ceapă degerată, dar te rog, băiete, te rog, te rog, nu te du. In viaţa mea nu ţi-am cerut nimic, dar acuma te implor: te rog, nu te duce."

„Trebuie", răspunse Dix, liniştit. „Nu că vreau, dar trebuie."

„Da' de ce. băiete? De ce?"

„Pentru că ne-am promis unul altuia", răspunse Dix „în noaptea aia, în camera de motel din Texas, bărbatul cu care era Madge i-a spus că o s-o ia de nevastă, li spunea asta demult. Numai că era deja căsătorit şi tot amîna divorţul. Madge se săturase. îmi ceruse să vin în odaia ei între două numere. Ştiam că nu vrea desît sâ-I facă geloi, dar nu-mi păsa nici atîtica. Eram nebun după ea de atîta vreme, încît aş fi făcut orice-mi cerea, iar ea ştia asta. Aşa că între două numere am traversat şoseaua pînă la

motelul ăla. Celălalt, însă, era deja acolo. Auzeam cum o bruschează, dar uşa era încuiată şi nu puteam intra. Pe urmă am auzit o împuşcătură şi s-a făcut linişte. După un minut, Madge a deschis uşa şi mi-a dat drumul înăuntru. Tipul era răsturnat pe pat, în agonie. Madge-a început să bocească şi să spună c-au s <> bage la închiseare şi că nu putea suporta asta şi o să iji-

„Şi ce sc-ntîmplă dacă ea nu s-a ţinut de cuvînt?"

„Mamma Rulat mi-a pus aceeaşi întrebare azi după-rnasâ, cina am întrebat-o unde-i Madg«." Mamma Rulat era o prezicătoare octoroonâ

nebunească şi sâ-şi punâ
care ştia oricînd, precis, unde locuia toată lumea din Cartier.

„Şi ce i-ai spus?"

„I-am spus c-am să fac ceea ce trebuie să fac. Un bărbat nu are altă alegere, Rainey."

Dix se îndepărtă, pe o

stradă lăturalnică întunecoasă. Privind în urma lui, Rainey clătină din cap, cu tristeţea bătrînilor neajutoraţi: „Doamne, Doamne, Doamne ..."

Casa de pe Burgundy Street fusese cîndva un conac spaţios cu treizeci de camere şi o curte interioară franceză, pavată cu dale de piatră şi cu o fîntînă ţîşnitoare în mijlec. Văzuse cum vin şi pleacă feluriţi aristocraţi, nobili şi generali faimoşi, cu doamne suave şi elegante la braţ. Acum cele treizeci de camere erau închiriate individual, cu cîţe un reşou electric pentru gătit, şi singurele doamne ce mai treceau prin curte erau prostituatele din New Orleans.

£î»d ajunse Dix acolo, o lumină roşie se rotea pe acoperişul unei maşini a poliţiei şi agenţi în uniformă
păzeau intrarea în curte. Un grup de curieşi comentau
cele întîmplate. 4

„Un drogat pe nume LeBeau", spunea cineva. „A fost împuşcat."

„Eu am auzit-o", anunţă un bătrîn. „Am auzit împuşcătura."
„Uite-acola s-a-ntîmplat,
la fereastra aia de sus . . ."

Dix ridică privirile, dar chiar atunci o altă voce spuse: „Acu l-aduc afară."

Doi lucratori de la morgă împingeau un cărucior acoperit cu un cearceaf alb şi —1 introduseră pe la spate într-o furgonetă neagră. Cîţiva poliţişti, în frunte cu uriaşul şi grasul George Tennell, ieşiră din casă cu o femeie şi o escortă pînă la maşina cu lumină roşie. Dix îşi încorda privirea, chinuindu-se să-i distingă trăsăturile în lumina insuficientă din curte. Se încruntă. Mama Madgei, gîndi, proiectîndu-se înapoi cu două decenii. Ce amestec poate avea mama Madgei?

Deodată îşi aminti: mama Madgei era moartă. Decedase cinci ani după ce fusese el arestat. Şi atunci, cine ...?

Madgei

Da, ea era. Madge. Imbătrînită. Nu mai era o fetişcană, aşa cum nici el nu mai era un băiat. O clipă, îi fu imposibil să pună semnul egalităţii între ierneia din cui te şi imaginea din memoria sa. Dar nu încăpea îndoială — era Madge.

Dix încercă să-şi facă drum prin cordonul de poli-ţişti şi să intre in curte, dar doi agenţi îl opriră. George Tennell văzu busculada şi veni spre el.

„E arestată, mister". îi spuse Tennell lui Dix. „Acuma H-are voie să-i vorbească decît avocatul."

„Da' ce-a făcut?" întrebă Dix.

„Şi-a omorît prietenul. L-a împuşcat cu ăsta." Şi i arătă lui Dix un Derringer cu două focuri şi mîner de sidef.

„Prietenul?"

Tennell dădu din cap.

„Un tinerel. De vreo douăzeci şi cinci de ani. Spun vecinii că-i plăceau mai tineri. Aşa-s unele femei."
„Cine zice că ea 1-a-mpuşcat?"
„Eu. Mă aflam în momentul respectiv în clădire, cu alte treburi Am auzit împuşcătura. De fapt am ajuns cel dintîi la locul crimei. După cîteva momente, a apărut şi ea. Desigur, a jucat o scenă straşnică, de parcă nu ştia

7*

ce s-a intîmplat. Dar chiar eu i-am găsit pistolul în poşetă."

Ceilalţi poliţişti o urcaseră deja pe Madge Noble în maşină şi-1 aşteptau pe Tennell. El vîrî Derringerul în buzunarul hainei şi-şi sumecă pantalonii. Scoţîndu-şi maxilarul în afară, îl fixă pe Dix cu o privire pătrun zătoare

„Dacă ţi-e prietenă, nu conta c-ai s-o poţi vedea curînd. Va sta la răcoare multă vreme pentru ce-a făcut "

Tennell se îndepărtă, lăsîndu-1 pe Dix în faţa porţii. Dix rămase pironit locului, privind cum maşina poliţiei iese în stradă. încercă s-o vadă pe Madge cînd trecu pe lîngă el, dar o ţineau pe bancheta dfn spate, neluminată. De cum dispăru automobilul, oamenii strînsi în faţa casei porniră să se împrăştie şi ei. In curînd

nu mai rămăsese decît Dix.

La miezul nopţii, George Tennell se întorsese la masa |ui de la Tradition Hali, ca să ia cina la care renunţase mai devreme. Gaston se aşeză lîngă el. Tăcură cîteva minute, privindu-1 pe Dix pe estradă. Sufla în trompeta de argint ce-i aparţinuse cîndva lui Blind Ray Blount şezînd lîngă bătrînul Luther Dodd şi intervenind ori de cîtt ori putea, în timp ce orchestra interpreta *Tailspin Blugs, Tank Town Bump* şi apoi *Everybody Loves My Haby.*

„Mi se pare că o să-şi recapete buza foarte repede"[1]. observă Tennell.

„Păi, sigur că da," răspunse Gaston. „Doar e născut pentru asta. Rozell Page i-a fost primul profesor, ştii."

„Nu, nu ştiam."

„Aşa e." Gaston îşi ajusta gulerul de celuloid si răsuci acul cu cap de briliant înfipt în cravată. „Dar fe-- via?" întrebă.

Tennell ridică din umeri. „Va primi douăzeci de ani. Kiectiv, va face zece- cinsprezece."

Sastoa râmase o clipa pe gînduri, apoi spuse. „îndea juns. După zece-unsprezece ani, nimic în afară de muzici nu va mai conta pentru el. Ce zici?"

„Nu-i va trebui aşa mult timp," prezise Tennell. „Nu lui."

Pe estradă, cîntăreţii de jazz tradiţional atacară *Just a Closer Walk With Thee.*

Aşezat pe podeaua acoperită cu rumeguş din spatele orchestrei, bătrînul Rainey asculta cu lacrimi de fericire în ochi.

-.

fini

t

u

l

u

n

e

i

e

r

e

Era a plictiseală absolută, ceva ce trebuia îndurat ca o şedinţă în scaunul unui dentist. Mr. Grubb descoperi că ar fi dorit să-şi poată înfunda urechile cu tampoane invizibile. Vorbeau despre el, plătind un fals tribut celor cincisprezece ani de serviciu pe care-i petrecuse în cadrul firmei, şi singurul lucru pe care Mr. Grubb n-ar fi vrut să-1 facă era să-i asculte. Era însă obligat să zîmbească şi să dea din cap, încercînd să pară timid şi re-

L n

cunoscător în acelaşi timp. Se zvîrcoli în^spun, consolîndU-se cU ideea că nu mai putea dura "mult. Şi apoi, Peste patruzeci de ore — era încîntat de ironia fapt.' lor

-J această mică reuniune le va apărea în cu totul altă lumină.
„. „
„t)iminețile alea de hnga racitorul cu apa", spune,-, M*Ss Lemmon. „Ce credeți, mă uitam cum stă Mr. Grubb în spatele biroului său, și-mi spuneam: iată omul care-mi e Predestinat. El însă nu mi-a dat niciodată vreun semn de reciprocitate. Nu, Miles?"

Hîsete. De ce n-ar rîde, reflectă el, era destul de bătrîn pentru a-i fi tată. Fîșneața știa de altfel că e căsătorit, dar asta nu conta pentru ea. Trebuia să-i cucerească Pe toți bărbații din birou, tineri sau bătrîni, și el nu era o excepție.

In timp ce rîdeau cu toții, el își forță pe față un zîmbet idiot de băiat de treabă. Pe urmă Miss Lemmon se așeză și în încăpere se auzi un sîsîit, căci Mr. Dou-gherty se ridicase cu greutate în picioare. „Așadar e rîndul platitudinilor", gîndi Mr. Grubb. Cincisprezece ani de servicii neabătute aduse firmei, sentimentul de pierdere personală provocat de pensionarea asta a lui. Mr. Grubb își permise un zîmbet mic. Fără îndoială că va exista o pierdere, și cu mult mai personală decît se putea aștepta Mr. Dougherty. Cînd patronul său începu să vorbească, se lăsă pe spate, întrebîndu-se dacă vor avea curtemurătoarea abrăznicie de a-i oferi un ceas de mînă drept amintire.

„Voi fi scurt", spunea Mr. Dougherty plimbîndu-și privirea de pastor binevoitor deasupra angajaților săi. „Sfîrșitul unei ere nu-i timp

de pălăvrăgeală, ci timp de meditaţie. Clipa cînd Mr. Grubb va părăsi acest birou, astăzi, va marca sfîrşitul unei ere, momentul ca noi toţi de-aici, de la Cumberland, Inc., să facem nu numai inventarul companiei, ci şi evaluarea noastră.

îs

După ce promisese ea va fi scurt, se lansă într-o lunii ă oraţie. Mr. Grubb îşi aruncă, plictisit, ochii prin birou. Colegii lui ascultau cu aerul de reverenţă cerut; stăteai; la birourile lor, complet absorbiţi, gîndurile plutindu-le, fără îndoială, spre 5*iua propriei lor pensionari. Mormăi :bia auzit. Cu toţii erau nişte cretini de acelaşi tip: ■ iulerele albe îi strangulau şi ei nici măcar nu-şi dădeau seama. Ei bine, aşa ceva nu era pentru el. El posed a inteligenţă şi ambiţie; intenţiona să-şi petreacă ultimii ani ai vieţii într-un lux neîncătuşat. Iar Mr. Dougherty, bietul, demagogul de Mr. Dougherty, va furniza mijloacele.

Cuvîntarea se sfîrşi prin propria-i inerţie şi lui Mr. Grubb i se ceru să se ridice în picioare. „Miles", spuse patronul, „sîrit puţine lucruri pe care le-am putea face pentru a-ţi arăta aprecierea noastră, în această ultimă zi a ta la Cumberland. „Luă în mînă un pachet învelit în hîrtie. „Sperăm, totuşi, că acest mic dar va fi un semn modest al stimei pe care ţi-o purtăm."

Urmară aplauze. Mr. Grubb traversă biroul, pe lingă ■ele două frapiere cu

şampanie la ghiaţă, pe lîngă dulapurile cu clasoare, pe lîngă masa la care lucrase timp de cincisprezece ani, şi luă pachetul din mîinile roz ale luj Dougherty cu exact atîta timiditate de cîtă era nevoie, „Aş vrea să vă mulţumesc . . .", începu el.

„Deschide-li" strigă Rudy Schmidt, funcţionarul de la facturi.

„Da, Milos, hai să vedem", zise şi Miss Lemmon.

Ascultător, el îndepărtă bucăţile de hîrtie şi deschise cutia. înăuntru găsi o brichetă asortată la un serviciu de scrumiere. Pe un mic cartonaş scria: „Lui Miles, gaşca de 'la birou." El făcu un pas înapoi. „Sint. . . sînt foarte dpăguţe''[1], spuse. „Vă mulţumesc."

Pe urmă toată lumea se strînse în jurul lui, bătîndu-' prieteneşte pe spate. Dopurile sticlelor de şampanie fură scoase cu un pocnet simultan, şi cineva aduse pahare din

biroul personal al lui Mr. Dougherty. Fu rostit un toast, apoi încă unul. Mr. Grubb se văzu silit să bea în sănătatea lui Miss Lemmon, pe urmă pentru Gumberland, Inc., şi apoi pentru întregul sistem al întreprinderilor libere îşi dădu seama că nu era indicat să se îmbete; mai avea multe de făcut înainte de căderea serii. Din fericire, acele marelui ceasornic de birou înaintau tiptil înspre ora şase, iar unii dintre cei prezenţi îşi căutau deja pardesiele. în ;}e din urmă, se termină totul. Mr. Dougherty plecă în uzina sa,

şi oamenii de la magazii sosiră pentru a pon-de ieşire.
Mr. Grubb îşi îndesă cele cîteva obiecte personale în buzunarele pardesiului, luă cadoul sub braţ şi se îndreptă spre uşă. Fu oprit de Alvin Griggle, contro-•1 secund al expediţiilor.
e iau la un pahar de băutură", îi spuse Alvin. „Mulţumesc, dar trebuie sâ fiu aeasă la cină. Mă aţ-. ptă soţia." Faţa lui Alvin se umbri, apoi se lumină. „Da, cred că dreptate", spuse. „îţi voi simţi lipsa, amice. Habar n-ai cît de norocos eşti că pleci din biroul ăsta'". Clătină din cap. „Şi eu smt aici de zece ani. La ce-mi foloseşte.' sută douăzeci şi cinci, minus impozitele . .. Nu merită.. *'ies.* Gîndeşte-te la tine. Cincisprezece am — şi pleci cu brichetă şi un pahar de şampanie." Mr, Grubb fu mişcat. Omul părea gata sâ izbucnească lacrimi. „Am să mă descurc eu, Alvin", îi spuse. „.. să mă descurc de minune."
Părăsi biroul şi intră îmr-un hotel de peste drum pen-
j a-i telefona sofiei sale, spunmdu-i •;■■.
ină. Pe urmă cumpără un ziar şi citi ştirile p ■ *ipte* -i jumătate. Parări hotelul cînd afară era deja în tunarii, ■" ersînd strad '.tută de vînt, pînâ la o staţie terminus de autobus. ... .nul dintre sertarele din perete gă^ş valiza pe care o lă ase acolo de dimineaţă. Totul era e.h., îşi spuse. Absolut iotul.

Era aproape de opt cînd intră în birourile Cumber-land. Clădirea era cufundată în întuneric, dar el n-avea nevoie de lanternă. După cincisprezece ani putea evita mesele şi pereţii interiori cu ochii închişi. Străbătu sala mare pînă la biroul lui Mr. Dougherty, intră, apoi puse jos valiza, orientîndu-se. Safe-ul era ascuns de panoul din stînga uşii. Mr. Grubb chicoti. Locul safe-ulul era un secret cunoscut tuturor funcţionarilor.

Atinse micul mecanism ascuns care făcea ca panoul să lunece într-o parte, amintindu-şi limpede ziua cînd fusese adus safe-ul. Mr. Dougherty strălucea de mîndrie în timp ce-i instructa pe muncitori cu privire la mecanismul instalaţiei. Grubb intrase în birou pentru a discuta o eroare de cont şi văzuse, absolut din întîmplare, o fîşie de hîrtie pe biroul patronului. Conţinea, scrisă curat în litere făcute de un creion cu pastă,

combinaţia safe-ului Mr. Grubb ţinuse minte numerele acelea. De doi ani de zile le păstra într-un colţişor al memoriei, întotdeauna la îndemînă, gata pentru a fi folosite.

Lucrînd acum cu degetele la cadran, simţi atingerea calmă a triumfului. Mai întîi banii, pe urmă biletul de avion ce se odihnea acasă într-un sertar, apoi zborul spre Hawaii, spre Brazilia, spre un locşor luxuriant, dincolo de atingerea posibilă a extrădării, unde putea să stea pe o bancă şi să privească o sută de sori tropicali răsărind şi apunînd odată cu mareea.

Toate acestea mulţumită lui Mr. Dougherty şi obiceiului acestuia de a păstra sume mari de bani la birou. Grijuliu, fără zgomot, Mr. Grubb deschise s'afe-ul şi aprinse un chibrit. Aranjate pe poliţe în faţa ochilor Iui se aflau teancuri de valută, ordonate, învelite în hîrtie de bancă. Nici măcar nu va trebui să-i numere: pe învelişul fiecărui pachet era marcată suma. Mr. Grubb îşi aduse valiza lîngă safe şi începu să scoată banii. Era, reflectă ol, cea din urmă tranzacţie ce o va face vreodată pentru Cumberland, Inc.

78

Primul lucru pe care i-1 spuse soţia cînd intră

în casă fu: „Cum a fost sărbătorirea, dragul meu?"

El o examina cu un ©chi critic şi hotărî că n-avea să-i lipsească de loc. La început, pe vremea cînd abia îşi formula planul, ezitase sâptămîni întregi dacă s-o ia cu el sau nu. Acum însă, privindu-i faţa zbîrcită, părul cenuşiu şi ochii fără lumină, era sigur că alesese alternativa cea mai bună. Ea nici nu-1 întrebă, măcar, de ce avea la el valiza aceea; pregătise o explicaţie, aştepta, dar ea nu părea să se peată gîndi la altceva decît la sărbătorirea lui.

„Foarte plăcută," îi spuse. „Am primit şi un cadou, o brichetă şi ficrumiere asortate."

„Vai, ce drăguţ. Unde-s?"

El îşi aduse brusc aminte că le pusese în valiză. „La mine", spuse. Ţi le-arăt mai tîrziu. Acum aş vrea să mă spăl."

„Desigur, dragul meu."

Ea se repezi în bucătărie, iar el urcă sus. In dormitorul comun, deschise valiza şi puse cadoul de la birou p« masa de toaletă. Pe urmă aruncă o privire lungă banilor, încercînd să-şi imagineze ce se va întîmpla luni dimineaţa. Dougherty va fi livid. La început nu~i va veni să creadă, probabil. Nu Miles Grubb. Nu bătrînul, fidelul, demnul de încredere Miles Grubb.

Cum ar fi putut face el una ca asta? Şi încă după cincisprezece ani de serviciu în cadrul firmei!

începu să-şi pună în valiză citeva obiecte necesare. Restul — haine şi aşa mai departe — şi le va cumpăra odată ajuns la destinaţie. Pe urmă scoase din sertar biletul de avion, merse pînă la telefonul cu extensie din hol şi formă numărul agenţiei. Zborul spre Hawaii merge după orar? Unsprezece? Vă mulţumesc foarte mult. închise valiza şi coborî la cimă.

Masa decurse fără incidente. Soţia lui pălăvrăgi verzi şi uscate, iar el o ascultă doar cu jumătate de ureche,

îs

nalnc&id. îi «punea că de-acum îşi vor putea permite cje iiciul de a faee ce vor cu timpul Ier. „Vei avea cît tim vrei," spuse. „Aşa că m-am gîndit. . . Iubitule? *M-* a ^ «uiţi?" " as~
„Da. Te-al gîndit..."

„Mă gîndeam că ar fi drăguţ dacă am face o pijm bare eu maşina prin ţară. întotdeauna ai vrut să călătoreşti şi ne-am putea opri la €leveland s-o vedem pe sorf! mea." Ideea păru s-o însufleţească. „N-avem niei un motiv să ne grăbim. Vom face o

excursie înceată, plăcută-La urma urmei înbătrînim şi, dacă n-o facem curînd, s-ar putea să nu mai avem cînd ..."

Se prea poate că *ea* îmbătrîneşte, gîndi Mr. Grubb dar el se simţea fără vîrstă. O clipă îi păru rău de ea' îşi va petrece restul zilelor aioi, în casa asta, nemaigus'. tînd, ncmaivăzînd, nemaiatingînd nimic, iar moartea jL va veni ca o favoare. Se întreabă cum se va simţi ea cînd,. îşi va da seama că o trădase. Va fi oare furioas plînge, îl va condamna sau îi va lua apărarea? Nu, va accepta, prsbabil, toată afacerea cu pasivitatea sa obîş7,-mvită. li bine, era problema ei, nu a lui. Din momentul în care se va urca *in* avion, ea i se va şterge din amintire.

După cină ea intră în bucătărie să spele vasele Mr. Grubb urcă pe tăcute, în dormitor, îşi strecură biletul| uzur.arul de la piept şi ridică valiza. Privi ultimaf-dată in jurul său şi fu mulţumit să constate că nu sei rupea nici 6 coardă, nu simţea nici cea mai mică nostalgie. Zîmbind, eobarî la parter şi puse valiza lingă uşă.-Pe urmă păşi în bueătărie.

„Ies puţin eu maşina", zise. „Să iau puţin aer "

„Bine, dragul meu. Vrei să cumperi ziarul cînd te-n-torei?"

,.®esigur." r/l

Se apieeă s-e sărute pe ceafă. Pe urmă o lăsă acolo,
cu braţele cufundate în apa cu clăbuci, cu părul căruBtj

M

plutind in abur. §îu, hotărî el, n avea săi simtă cituşi de
puţin lipsa. ._

La aeroport toate n mersera struna. Lasă automobilul la 1ocul de ParcaJ» cu chela lie contact la locul ei. Ua mic gest de afecţiune: nu vor trebui s-o remorcheze. In clădirea aeroportului îşi puse valiza pe cîntar la ghişeul de intrare şi greutatea era mai mică decît cea admisă. Banii nu trag greu la cîntar, reflectă el, cel puţin nu în sensul propriu al expresiei. Cumpără cîteva reviste şi a cutie de pastile contra tusei, pe urină răsfoi revistele pînă cînd difuzoarele anunţară zborul său.

Odată instalat în avion, Mr. Grubb îşi permise un suspin de satisfacţie. Era în siguranţă, nici un singur incident nu intervenise în planurile lui. Peste cîteva minute motorul va începe să urle, vor porni de-a lungul pistei şi apoi, ridicîndu-se, iuînd înălţime, va fi purtat spre Hawaii şi spre un anonimat de aur. Aştepta, ocupîn-du-şi in mod plăcut gindurile cu

lucrurile pe care avea să le cumpere, să audă trezirea la viaţă a elicelor.

Vocea stewardesei se auzi în difuzorul interior; „Doamnelor şi domnilor, datorită unor dificultăţi de ordin tehnic nu vom putea decola după orar. Vă rugăm să părăsiţi avionul prin uşa din spate şi să intraţi în sala principală de aşteptare pînă la noi indicaţii."

Din rîndul pasagerilor se auzi un murmur de nernui-
nire Mr. Grubb se încruntă. Iarăşi vreo idioată de nusea do benzină. Şi el eare tocmai se felicitase că totul merge strună. Ei, vor îndrepta ei situaţia, orice-ar fi fost ifaeu centura de siguranţă şi se alătură celorlalţi

p
a
s
a
g
e
r
i

c
e

î
n
a
i
n
t
a
u

p
e

i
n
t
e
r
v
a
l
.

dată ce ajunse în sala de aşteptare se îndreptă spre ghişeu. „Cît va întîrzia 106?" întrebă

«oH^J^S^

3puse încet tînfirul fuacîion-

.„Ge s-a Intîmplat?"

fi SKMtaţtd

„Nereguli de ordin tehnic, domnule. Nimic îngrijorător."

Mr. Grubb găsi un scaun şi încercă să-şi citească revistele, dar ochii îi fugeau mereu spre intrare. Se părea că acolo .era locul de întîlnire al unui grup de funcţionari. Vorbeau între ei animat, pe urmă cîte unul se grăbea undeva şi un altul completa cercul. Se ridică şi se apropie de ei, încercînd să prindă cîte un cuvînt, dar vocile lor erau prea scăzute. In cele

din urmă, hotărînd că toate n-aveau nici o legătură cu zborul său, Mr. Grubb se întoarse la scaunul părăsit.

Atunci văzu ofiţerii de poliţie, patru, intrînd în clădire şi înaintînd spre ghişau. Urmă o conferinţă grăbită şi ei se îndreptară, trecînd prin uşile duble, înspre terenul de aterizare.

Rezistă unui impuls de moment de a fugi. Nu puteau fi aici pentru a-l căuta pe el. Era imposibil. Printr-un efort al voinţei se sili să se relaxeze. Nimeni n-avea ce căuta în birourile Cumberland înainte de luni dimineaţa. Atunci şi numai atunci va voi poliţia să ştie unde se **află.**

Mr. Grubb întoarse cîteva pagini de revistă, în timp ce vremea se scurgea foarte încet. Zborul întîrziase deja cu o jumătate de oră şi el era nervos. Grupul de la ghişeul de intrare se dispersase şi un tip nou — părea mai tînăr decît celălalt, probabil nou angajat — cîntărea bagajele celor ce soseau. Mr. Grubb îl privi cîteva minute. Pe faţa oamenilor acestora de la aeroporturi nu poţi citi niciodată nimic, gîndi el, dar invididul ăsta are un aer neexperimentat. Poate că-l pot sili să dea nişte informaţii. Mr. Grubb se ridică şi se apropie de ghişeu.

„Ascultă", spuse el cu o voce furioasă, „aşteptăm de treizeci şi cinci de minute. Ce se întîmplă cu zborul 106 spre Hawaii?"

„O mică defec ..."

„Nu cred!" strigă Grubb. „E altceva. Ai de gînd să-mi spui ce e, sau mă duc la şeful dumitale?" '

11

„Zău, domnule ..."

„Nu mă lua pe mine cu -«zău, domnule»! Cu cîtva timp în urmă au fost aici patru ofiţeri de poliţie. De ce? Ce se întîmplă?"

Continua să ridice vocea şi tînărul nu părea la largul lui.

„Ei bine . . . dacă vă «pun, domnule, promiteţi să nu i informaţi şi pe ceilalţi pasageri?"

„Promit."

Tînărul ezită puţin, apoi spuse: „Am primit un telefon anonim. Ştiţi, se mai întîmplă cîteodata. Ceva despre o bombă care s-ar afla în avion."

„O bombă?"

„Desigur că nu-i adevărat. Dar trebuie să controlăm. De îndată ce vor termina, avionul va decola."

Mr. Grubb simţi o uşurare imensă. Un cretin de telefon anonim, nimic altceva. Vreun idiot care ura oamenii. N-avea nimic de-a face cu el. „Apreciez faptul că ai fost sincer, spuse, şi voi şti să

păstrez secretul. Cît crezi că o să mai dureze?"

„Cred că zece, cincisprezece minute. Mai au de controlat bagajele."
Mr: Grubb îl privi lung. „Controlează şi bagajele?"
„Da, domnule. E o precauţie necesară."

Mr. Grubb îşi simţi inima bătînd nebuneşte. Se îndepărtă de ghişeu clătinîndu-se la timp pentru a-1 vedea pe ofiţerul de poliţie intrînd pe uşa dublă şi înaintînd înspre el. Omul avea în mînă valiza lui Mr. Grubb,

„Vrea să telefonaţi avocatului dumneavoastră şi să veniţi imediat la comisariatul de poliţie", spuse vocea din telefon.
„Dar ... nu înţeleg", răspunse Mrs. Grubb.

„Nici noi nu înţelegem, doamnă. Tot ce ştim e cî avea o avere în numerar în valiza aia a lui."
Mrs. Grubb vorbea cu greutate.

oi

„Sîntem la aeroport", spuae poliţistul. „Plecăm chiar acum si peste douăzeci de minute ne găsiţi la comisariat "
„E '. . . arestat?"
„Desigur."

„Spuneţi-i. . . spuneţi-i că-1 voi căuta pe Bill Moore şi că venim amîndoi acolo imediat. Spuneţi-i că se va aranja totul."

Ofiţerul de poliţie închise şi Mrs. Grubb stătu

mui\ vreme nemişcată, privind telefonul. Pe urmă forrnâ mărul aeroportului. Cînd auzi pe cineva răspunzând la celălalt capăt, ea spuse: „V-am telefonat ceva mai înainte în legătură cu o bombă aflată în avionul 108 spre Hawaii

„Cine-i la telefon?" întrebă tăios vocea.

„N-are importanţă. Voiam să vă spun că nu-i ui bombă. Dacă vreţi puteţi să-i daţi drumul acuma."

„N-aţi vrea să vă spuneţi numele?"

„Spuneţi-le c-a fost o farsă. Asta-i tot. Doar o tar să . . ."

Puse jos receptorul, zîmW, si începu să mărul avocatului.

*

Se auzi un declic, semn că cineva ridicase receptorul „Alo?" O voce de "fată, plină şi plăcută, întrebătoare.

„Ale, baby", zise Max Dannon, înfăşurînd strîns receptorul cu batista. „Lambert 4007?"

„Da." Dintr-o dată vocea devenise şovăielnică. Fata asta mai primise apeluri telefonic» asemănătoare. Ştia ce urmează.

i

SIJ

„Nu mă cunoşti, fetiţo", spuse Max „Eu te ştiu din vedere. M-am gîndit să te sun să stăm de vorbă."

„Cs-i asta, o glumă?" Vocea suna răspicat, controlată încă.

Max rîse. „Nu, baby", zise el încet, „nu-i nici o glumă."

Urmă o pauză lungă, dar Max o auzea respirînd. Era speriată. La fel de speriată ca Susan, cînd sunase străinul prima dată.

„Nu pune jos receptorul, baby", zise Max.

„Nu-1 pun."

Abia o auzea. „Ştii şi tu cum stau lucrurile într-un orăşel ca ăsta, baby. Vezi o

fată pe stradă şi vrei s-o cunoşti mai îndeaproape".

„Ascultă", zise ea acum, mai tare, înccrcînd să dea impresia că nu-i pasă, „de ce nu-mi spui cum te cheamă?"

„Numele meu nu ţi-ar spune nimic", o asigură Max.

„Nu-mi place să stau de vorbă cu necunoscuţi."

„Ei, ei, nu te supăra . . ."

N-avea să închidă; era sigur de asta. Poliţia avertizase lumea să-1 ţină cît mai mult la aparat pe ucigaş, pînă cînd era identificat postul de unde se făcuse apelul. Chicoti inaudibil. Fata asta avea, fără îndoială, destulă minte.

Şi Susan se comportase inteligent. Se dusese la şerif chiar după primul apel.

„Data viitoare, închide", îi spusese Blaisdell, cu vocea lui aspră, li plăcea să facă pe durul. „Aicea rm-i New York", îi explicase, „n-avem uneltele trebuincioase pentru a urmări apelurile. Data viitoare, pune jos receptorul şi nu-ţi mai bate capul."

Max simţi vechea durere străfulgerîndu-1 din nou. Poate că, dacă ar fi fost acasă, ea ar mai fi în viaţă. Ar fi trebuit să fie acasă. Ce fel de tată fusese, alergîhd după afaceri de-a lungul şi de-a latul ţării? Susan avu-

ţi v

şese douăzeci şi unu de ani, dar orice fată are nevoie de un tată pînă în ziua măritişului. Ca s-o protejeze.

Făcu mâna pumn şi o apăsă pe tăblia mesei, încet, să nu-1 trezească pe bărbatul ce dormea în casă. Fata asta o fi avînd,

oare, un tată?
„Ai închis?" îl întrebă ea.
Vocea îi tremura acum

„Nici vorbă, baby, tot aici sînt. Ai să auzi multe de la mine."

„Ce . . . ee vrei să spui?"

„Ceea ce-am spus, surioară. Exact ce-am spus, dul-ceaţo."

„Mă ameninţi?" începea să-şi piardă stăpînirea de sine.

Max surise în întuneric şi-şi mută receptorul la cealaltă ureche. Era, desigur, îngrozită, aşa cum fusese Susan la primirea celui de al doilea — şi al treilea — apel. îngrozită întocmai ca ea, cînd se dusese din nou la Blais-dell, pentru a-i cere s-o apere.

„Ai nevoie de un iubit, Susan", îi răspunsese el. „Cînd n-au un iubit al lor, fetelor li se pare mereu că toţi bărbaţii le necăjesc."

Vechea şi familiara indignare făcu inima lui Max să-i bată cu putere în piept. Strînse şi mai puternic receptorul în palmă. In spatele lui se auzi un foşnet slab şi se răsuci pe călcîie, scrutînd bezna.

Tăcere; chiar şi fata tăcea.

Nu era nimic. Nu era momentul să se piardă cu firea. Nu-i fusese uşor să pătrundă în casă, dar, după ce se strecurase prin geamul de la bucătărie, cu gura uscată de frică, reuşise să găsească extensia telefonică din bu-

cătărie, folosindu-se de lanterna-creion pe care i-o dăruise Susan de ziua lui, acum doi ani.

„Ce se-ntîmplă, baby?"
zise în aparat „Nu mai vrei
să vorbeşti?"

„Gindesc că . . ."

I?

„Sfu~i cazul să gîndeşti, fetiţo. Lasă-nia pe mine. Gîn-dese eu pentru amîndoi."

„Gîndesc că ar trebui să mergi la doctor", spuse ea, ezitînd. „Ai nevoie de ajutor."

Max se forţă să rîdă. „Nu fi îngrijorată O să-mi dai *tu* tot ajutorul de care am nevoie."

O auzi inspirmd puternic în momentul cînd puse jos receptorul. Era suficient atîta. Timp suficient, dar nu exagerat de mult. Omul ce avea să fie prins că făcuse apelul era prea deştept ca să vorbească exagerat de mult. El ar fi ştiut exact cîte minute înseamnă prea mult. Totul trebuia să apară ca o greşeală a sa, o eroare de apreciere. Acuma oraşul avea uneltele trebuincioase.

După strangularea Susanei, apelurile anonime continuaseră şl mulţi oameni importanţi i se urcaseră în cap lui Blaisdell, solicitînd protecţia poliţiei. Blaisdell asculta de oamenii

importanţi. Intr-o lună, telefoanele celor ce primiseră apeluri anonime fuseseră puse sub urmărire.

Prea tîrziu. Prea tîrziu pentru Sue.

Ştia teată lumea despre noul echipament şi unii credeau că ucigaşul n-o să mai sune pe nimeni. Bătrînul doctor Jackman spusese, însă, că nu se va putea abţine. Era ceva atavic.

Max îşi vîrî batista în buzunar. Auzea cum sforăie Blaisdell şi se întreba dacă amicii lui de la circumscripţie îl vor crede cînd va declara că-şi petrecuse noaptea dormind, îl vor crede, oare, cînd vor afla că se aflase singur în casa de unde se făcuse apelul?

Se strecură afară pe fereastră, tocmai cînd* sirenele începură să sune în depărtare.

Ploaia răpăia pe asfaltul străduţei mele dosnice, iar «u şedeam cu spatele la masa de lucru şi mă uitam cum toarnă. Nu era o zi in care să-ţi cauţi îndeletniciri pe afară. Nici nu aveam, de altfel, unde .să merg şi ce să fac. Dac-ar exista mai multe (locuri unde să pot plees de acasă, şi dac-aş avea şi o .treabă de făcut în locurile alea, m-aş putea uita la ploaie printr-un geam tăiat într-o faţadă principală şi nu printr-o ferestruică laterală, aş

&

putea privi-o cum cade pe un bulevard şi nu pe o amâ-rîtă de alee. Presupunînd, bineînţeles,

că tot umbletul şi zdroaba ar fi pentru nişte clienţi care m-ar plăti mult mai generos decît se învrednicesc de obicei clienţii.

Mă numesc Percy Uand şi-s de meserie detectiv par ticular. Pacea biroului meu este arareori tulburată. Ceea ce face din chirie o problemă, dar îmi şi dă posibilitatea să mă uit cum cade ploaia pe stradă în zilele ploioase.

Se auziră paşi pe coridor. Am urechi mari şi un auz foarte ascuţit, aşa că am încercat să mă amuz deducînd cîteva lucruri despre persoana ce se auzea venind. Judecind după ritmul iute şi decis al tocurilor, era limpede că e vorba de o femeie, probabil tînără. Luîndu-mă după o calitate ceva mai ezoterică a zgomotelor cu pricina, am hotărî t că femeia asta, oricine-ar fi fost ea, nu ducea lipsă de mîndrie şi chiar aroganţă. Pe lîngă asta, în poşeta ei se găsea cu siguranţă un carnet de cecuri în care putea scrie, dacă asta-i era dorinţa, o sumă formată din şase cifre. La stînga virgulei care desparte zecimalele. Ultimele două deducţii nu prea erau coroborate de fapte şi probabil explică de ce nu-s cel mai bun detectiv din lume, deşi nici cel mai prost nu sînt. Adică făceam presu-punerea că femeile sărace

nu pot fi mîndre, ceea ce-i un neadevăr strigător la cer. In orice caz, dacă era bogată, probabilitatea că mă căuta pe mine era de unu la o sută.

Mă înşelam. Uşa camerei mele de primire se deschise şi se închise, scoţînd, între cele două acte, o exclamaţie de supărare a clopoţelului semnalizator. Clopoţelul este mai ieftin decît o secretară, deşi nu-i la fel de amuzant, mai ales în zilele cu ploaie. M-am ridicat şi eu de la birou şi am dat buzna în camera cu pricina, înainte de a apuca musafirul meu s-o şteargă.

Purta un impermeabil strîns pe talie cu un cordon şi ţinea în mînă o pălărie asortată. Avea părul negru, scurt

t-

şi îmbîrligat de umezeală. Ar fi putut privi peste creştetul unui om scund şi peste umărul unuia înalt, cu excepţia jucătorilor de baschet. Picioarele-i frumos arcuite se terminau cu pantofi cu tocuri joase, potriviţi cu vremea. Din cîte-i auzisem răsunînd pe coridor, pantofii ăia aveau precis flecuri de piele.

— Dumneavoastră sînteţi domnul Percy Hand, mă în trebă.

Vocea-i era modulată si muzicală, avînd în ea acum o răceală calculată care se putea schimba la nevoie —

presupuneam eu — într-o căldură sau frigiditate la fel de calculate.

După ce-am recunoscut că sînt Percy Hand, am întrebat-o :

-— Cu ce vă pot fi de folos? şi am examinat-o în continuare.

— Nu ştiu dacă-mî puteţi fi de folos. Se uita cu evi
dente reţineri la camera mea sărăcăcioasă. Mă aşteptam la altceva. Oare birourile tuturor detectivilor particulari
arată ca ăsta?
— Unele da, altele ba. Depinde de ce bani cîştigă.

— Nu prea-mi place ce aud, cred. înseamnă că la dumneavoastră nu dau buzna clienţii şi oare din ce motiv? De ce n-aveţi mai mult succes? mă întrebă ea direct.

— Zicala mea favorită e că fericirea-i mai presus decît succesul.

— Frumoasă filosof ie, dacă ţi-o poţi permite. Pe de altă parte, se prea poate să n-aveţi succes fiindcă sînteţi prea cinstit. Mie mi se pare că, în general, detectivii particulari nu f rea sînt oameni de încredere. Am sau nu dreptate?
— Etica [rofesională mă împiedică să vă răspund.

— Am ai zit spunîndu-se asta despre dumneavoastră.
Că sînteţi un om cinstit. Mi-a spus cineva.
— Mulţu îirile mele acelui cineva. Cine anume?

Si

— Nu cred c-am s~o trădez. N-are a face. O doamnă

pe care o ştiu, căreia i-aţi făcut un serviciu. Zicea că sin
ieţi de încredere, dar nu cine ştie ce inteligent.

-— Mulţumirile mele sînt acum mai rezervate. Eu sus ţin eă, pe scurte perioade, pot fi de-a dreptul briant.

— Ei bine, la urma urmei nu mă prea interesează as pectul ăsta. Am nevoie de cineva pe a cărui discreţie mă pot baza, pentru o treabă destul de simplă.

— Sînt omul dumneavoastră. Cel mai bine mă pricep la treburile simple care cer discreţie.

— Dacă-i aşa, cred c-am să rămîn să vă spun despre ce e vorba.

începu să desfacă nasturii impermeabilului şi eu făcui un pas înainte, ca un gentleman pe care te poţi baza. ca s-o ajut să şi-1 scoată. Pe urmă i-am indicat uşa biroului şi ea intră prin uşa aia înaintea mea şi se instala in fotoliul de la capul mesei de lucru. Purta o rochie simplă dt lînă maron, ceea ce confirma intuiţia mea că era, dacă nu bogată, cel puţin o femeie cu venituri substanţiale. Puse picior peste picior, dezvelindu-şi genunchii şi am putut să văd, înainte de a mă înghiţi propriul meu scaun din spatele biroului, că genunchii erau prezentabili.

— Şl acum — am zis eu — ce anume pot să fac pen tru dumneavoastră, cu simplitate şi discreţie?

— Mai întîi să vă spun cine sînt. încă nu v-am spus, nu-i aşa?

încă nu.

— Sînt doamna Benedict Coon. Al treilea. '4 Numele meu de botez e Dulce, dacă are vreo importanţă.

— W-ar« nici o importanţă. Deocamdată. Poate nu va avea niciodată.

- Locuiesc împreună cu soţul meu la Corning Place nr. 1 "\ Ştii cine sînt Coonii?

— Conserve pentru cîini şi pisici?

— Aştia-s. Nu-i absurd?

— O, nu ştiu. Ezi+ să critic o îndeletnicire atît do ren • tnb:

— Bine. cum vrei dumneata. Adevărul este că prea mulţi bani, din orice sursă provin, pot. să-1 împingă pe om la lucruri nebuneşti şi să-1 bage în încurcături zdravene. De asta sînt aici. Soţul meu se întîmeşte cu altă femeie şi doresc să afli cine e si unde locuieşte.

—■ Iertaţi-mă. Deja mă despârţearii cu tristeţe de un onorariu care putea fi gras. Nu mă ocup eu documentări pentsu divorţ. Vă pot recomanda o altă firmă.

Ea rîse încet.

— Admirabile scrupule. Nu-i de mirare că eşti să rac. Dar n-ai înţeles bine. Nu dorese să divorţez. Prea mult îmi place să fiu doamna Benedict Coon III. Iţi în chipui cumva că aş renunţa de bună voie la situaţia mea din pricina unei rătăciri ridicole a bărbatului meu?

M-am destins, reeăpătîndu-mi speranţa. Onorariul gras reapăruse la orizont.

— Bine. Spuneţi-mi exact ce trebuit să fac.

— Asta şi încerc, dar văd că eşti pus pe vîrît beţe în roate. Benedict e şantajat de femeia cu care se vede, nu ştiu exact de ce, dar vreau să afli eum putem pune ca păt şantajului. Aceasta va fi însărcinarea dumitale.

— Cum se numeşte femeia?

— L-am auEit spunîndu-i Myrna. Mai mult nu ştiu.

— L-aţi awslt? Vreţi să spuneţi că l-aţi văzut cu ea?

— Nu, nu. Nici vorbă. L-am surprins vorbind cu ea la telefon. Tocmai mă întorsesem acasă pe neaşteptate şi la parter am ridicat receptorul cuplat, în timp ce ei vor beau. Asa am aflat şi despre întîlnirea de mîine.

— Ce întîlnire? Unde? Cînd?

— Ştii, încep să ered că s-ar putea să fii mai înzes trat decît păreai. Spune asta fiindcă te văd cum vînezi faptele relevante Mă rog, au aranjat o întîlnire pe mîine ia ora trei, în Salonul Normand. La hotelul Stafford.

Ştiu unde este. Ce scop are întîlnirea?

— Ajung şi la asta imediat. Ea e în posesia unui lu cru pe care el îl vrea înapoi. Nici unul n-a spus lucru lui respectiv pe nume. Orice ar fi, din cauza lui îi dă el bani. O groază de bani, din cîte înţeleg. Iar acum ea do reşte să primească o sumă

mult mai mare ca să i-1 dea
definitiv înapoi, să pună capăt întregii poveşti. A fost de
acord rsă se intîlnească cu el şi să discute problema asta.
•— La Salonul Normand?
— Acolo au stabilit să se întîlnească. Poate că se vor
duce altundeva.
—■ Mîine după-masă la trei?
— Da.
— Şi de ce nu-1 lăsaţi să achite suma, oricît de mare ar fi, şi să reintre în posesia obiectului cu care e şantajat? Doar şi-o poate permite.
— Sigur că poate. Dacă lucrurile s-ar aranja astfel, aş fi gata să dau totul uitării. Dar pot să fiu sigură? Dacă nu reuşesc să se înţeleagă, dacă începe iar cu matrapazlîcurile? Vreau să ştiu unde stă şi cum o cheamă şi cum îl pot scăpa pe Benedict de ea.
— Aţi discutat problema cu soţul dumneavoastră?
— O, nuîVezi bine că nu! N-ar fi deloc indicat. S-ar pierde imediat şi mi-ar spulbera orice şansă de a face ceva. Înţelegi, nu-i numai un mincinos înveterat, ci şi un om foarte slab.
— Vreţi să mă duc la hotel şi să-1 urmăresc dacă pleacă de acolo?
— Sau s-o urmăreşti pe ea dacă pleacă singură.

De acord?

— De ce nu? Divorţul e una, şantajul alta.

— Atunci ne-am înţeles. îşi vîrî din nou mina în poşetă şi o scoase cu un teanc subţirel de bilete de bancă pe care le puse pe masa mea şi pe care eu le-am luat pe loc în mînă, ca să văd cum sînt la pipăit.

— Ai acolo cinci sute de dolari, un onorariu frumos pentru o după amiază de muncă. Vor mai fi şi alţi bani,

dacă va trebui să munceşti mai mult. O să mai discu-tăm cînd e cazul.

— Cum am să-1 recunosc pe soţul dumneavoastră?

— E blond şi de înălţime mijlocie. Destul de băncii
ca înfăţişare, aşa c-ar fi mai bine să ştii exact ce haine
poartă. O să-1 pîndesc la plecarea de acasă şi o să-ţi tele
fonez imediat, ca să-ţi spun. Vei fi la birou?

— Voi avea grijă să fiu.

Se sculă în picioare şi se îndreaptă spre uşă. Am urmat-o pînă în camera de primire, unde i-am ţinut impermeabilul. După ce-am închis uşa în urma ei, am rr mas acolo, ascultînd cu urechile mele mari şi fine zgomotul paşilor ei ce se îndepărtau. Apoi m-am întors în birou şi m-am proptit în faţa ferestrei

privind, prin ploaia c« continua să cadă, zidul de cărămidă de *via ă vis.*

Ce înşiruire de evenimente, mă întrebam, o trimisese pe Dulce la mine? Ce întîmplare ciudată pusese în mîinile mele mai mulţi bani decît le fusese dat să ţină, dintr-o dată, de multă, multă vreme?

Salonul normand avea două intrări; una direct din stradă, menită să fie o tentaţie pentru trecătorii predis-puşi, iar cealaltă prin holul hotelului Stafford, de unde coborai două—trei trepte. Eu am intrat din strada scăldată în lumină puternică, după o zi cenuşie, şi m-am oprit lîngă intrare, în timp ce uşa se închidea în spatele meu cu un suspin pneumatic uşor. Am aşteptat pînă mi s-au dilatat pupilele, adaptîndu-se la obscuritatea groasă, parfumată, înţepată ici şi colo de puncte luminoase şi pe urmă am navigat cu grijă printre măsuţele fragile pînă Ia o banchetă capitonată de lîngă perete. Deasupra tejghelei şi în spatele barmanului se afla cadranul luminos al unui ceasornic. Am comandat un pahar de bere chel-neriţei care veni să mă întrebe ce doresc.

Ceasul spunea trei fără zece. Din tonomat cînta dulce un canar, şi Doamne ce îndrăgostit mai era

canarul ăla!

m

Doi bărbaţi şi o femeie şedeau, aliniaţi, pe scaunele de la bar. Femeia era între bărbaţi, dar nu vorbea declt cu cel din dreapta, în vreme ce ăl din stînga ei şedea şi-şi admira chipul în oglindă. Pe la măsuţe erau împrăştiaţi, doi cîte doi, cam o jumătate de duzină de bărbaţi si femei ce se ţineau de mînă şi-şi frecau genunchii, Iar murmurul vocilor lor era un fel de acompaniament coral pentru canarul ăla beat de dragoste. Nu se consuma elne ştie ce, dar era un timp mort. Peste două ore, după închi derea birourilor şi magazinelor, va fi ceva mai multă ani rriaţte. Chelneriţa mi-a adus berea şi am început să beaa din ea CM economie.

Avea să poarte — îmi spusese Dulce Coon — un sa cou maron în carouri şi

pantaloni maron. Cămaşă albă guleraş cu nasturi şi o cravată îngustă, cum cerea mod-Era de înălţime mijlocie iar părul îi era blond, cum îi era şi mustaţa, pe care n-aveam s-o văd dacă ochii nu-nr> erau la fel de vigilenţi ca şi urechile. N-aveam cum să nu-1 recunosc, spusese ea, dar eu îmi permiteam să an; o altă părere. Sacoul, pantalonii şi toate alea nu erau semne distinctive şi putea aparţine altor persoane. Improbabil — spusese ea — să fie alţii îmbrăcaţi aşa în sa Ionul ăla la ora trei sau ceva mai tîrxiu. Absolut împosl bil — adăugase — să mai fie unul astfel îmbrăcat pe ca»*e să-1 acosteze, în local, o femeie. Aici i-am dat dreptate şi iată-mă pe mine, Percy Hand, la pîndă, şi iată-1 şi pe el, imposibil de confundat, coborînd treptele ce venea? din hol, la trei fără cîteva minute.

Se vîrî într-un scaun, lîngă intrarea din hol, şi co mandă ceva cu mult sifon, probabil scotch sau bourbor, Nu-i puteam vedea decît spatele si din cînd în, cînd.. torcînd capul, mă lăsa să-i observ, fugitiv, profilul. Am In cercat să mă concentrez asupra oglinzii, ca sâ-1 văd *mr* bine acolo, dar îmi stăteau în cale o mulţime de betelii şi pahare şi în plus feţele din oglindă nu

erau decît umbre. Dar el era omul meu. Fără putinţă de îndoială. S[s]

a-

vedea limpede din aerul vag de aşteptare încordată pe care-1 degaja, din privirile prea dese aruncate ceasornicului între trei fără două minute şi trei şi zece. Ţinea paharul în mîna dreaptă. Stînga se întindea mereu pînă la bolul cu arahide sărate de pe tejgheaua barului. Era Benedlct Coon III şi o aştepta pe femeia numită Myrna care, potrivit unei acuraţii deocamdată informale, era o şantajîstă. Pînă la venirea el mai consumă încă o băutură şi un sfert de kil de arahide. Dar în sfîrşit iat-o apărînd, ca din senin, lingă el.

Se urcase pe scaunul alăturat înainte să-mi dau eu seama. Dar cînd am început s-o ebserv n-am mai scăpat-o din ochi şi dacă Benedict fusese indiscret în relaţiile cu ea, nu eram eu omul care să-1 condamne. Nu era nevoie să-i vezi faţa, ca să ştii că provocarea indiscreţiilor era la ea efectul natural al unor cauze vizibile cu ochiul liber. Puţin mai înaltă decît media, poseda — fără a intra în detaliile care dau de lucru cenzorilor — un inventar uomplet de calităţi feminine. Părul, tăiat la un centimetru deaswpra

umerilor, era de un blond palid, aproape alb, şl puteam să jur eă e culoarea ei naturală, deşi nu poţi să fii sigur de nimic în zilele astea de to-tală şi superioară artificializare. Purta un taior roşu închis, eu fusta strimtă şi îngustă şi tivul fustei juca deasupra genunchilor pe ciorapi da nailon, cînd se caţără pe scaunul de bar şi-şi înerucişă picioarele. Ajunge să vă spun că pînă şi fluidul vital al lui Percy Hand se ridică dintr-o dată la punctul de fierbere.

Preferam să urmăresc scena de unde mă aflam, dar aveam de dus la bun sfîrşit o treabă ce deţinea prioritate faţă de plăcerea mea, iar contul, meu la bancă, de cinci sute de dolari minus nişte baniţe buzunar, nu mă lăsa să uit. Prin urmare, îmboldit &e etică dacă nu de altceva, mi-am luat paharul şi m-am dus şi eu la bar. Lăsînd un spaţiu de două taburete între mine şi ei am mai comandat o bere şi mi-am ciulit urechea, dar cu

tot atîta succes ca şl cînd aş fi purtat dopuri de plută. Nu-şi vorbeau decît rar şi lucrurile pe care si le comunicau erau rostite prea încet c* să le înţeleg eu. Păi, e firesc, m-am gîndit eu. Nu întreţineau o conversaţie inocentă şi politicoasă care să permită

cuvintelor ce Ie schimbau între ei să devină publice într-un salon de cocktailuri Doream să-mi răsucesc capul şi să mă uit la ei direct dar ştiam că nu-1 consult. Am încercat s-o văd pe ea. mai clar în oslindâ, de la distanţa aceea mai mică, dar am putut vedea doar atît din faţa ei cît să-mi dau seama că restul n-avea de ce să se ruşineze.

tn mîna stingă ţinea, văzui eu dintr-o parte, o pereche de ochelari negri pe care-î scosese în localul slab luminat: bon-tonul hollvwoodian. Comandase un martini pe care-1 sorbi încet şi mîncă şl măslina la urmă. Apoi el îi spuse ceva şi ea îi spuse ceva lui şi dintr-o dată, la unison, coborîră de pe scaunele lor şi ieşiră, pe cele cî teva trepte, în hol. Cînd am ajuns şi eu acolo, pe urmele lor, se îndreptau deja spre uşile din latura îndepărtată Tocurile ei înalte si subţiri bătură o cadenţă vioaie cînd trecură peste mozaicul de terazzo de dincolo de covorul gros.

Afară, traversară de-a curmezişul strada în mijlocul cvartalului făcîndu-mă să presupun că se duc la un garai din apropierea hotelului unde-şi lăsase el maşina. A mea rablă cum e ea, se afla în jostil străzii în direcţia opusă, unde ocupa un loc

de parcare găsit prin noroc chior M-am dus la maşină, am intrat în ea, am pornit motorul si m-am pus pe aşteptat. Ştiam că trebuiau «ă treacă pe lîngă mine, deoarece ne aflam pe o stradă cu sens unic Se şi iviră după cîteva minute, într-un sedan gri. Am Intrat în trafic în urma lor şi am început să mă ţin de ei

Nu se grăbeau deloc, respectau cu scrupulozitate toatr semnele. De mine nu-i separa niciodată mai mult decît un automobil sau două, aşa că am reuşit să trec împreună cu ei prin toate intersecţiile', deşi de vreo două ori am

OR

fost nevoit să trec pe galben. Am străbătut zona congestionată a centrului şi după o vreme am luat-o spre răsărit pe o magistrală est—vest.

Automobilul lor mări viteza, treeînd rapid printr-un cvartal de blocuri excentric construite. îmi veni ideea că unul dintre ele este chiar destinaţia sedanului, dar a fost o idee proastă, cum îmi vin mic deseori. Automobilul străbătu cvartalul fără să oprească şi ajunse curînd la o intersecţie cu o magistrală riord-est—sud-vest. Un semafor aflat pe roşu îl ţinu acolo, în banda din stingă, iar eu am aşteptat în spatele lui, înscris în aceeaşi bandă. Am lăsat între noi două maşini care intraseră între timp în trafic.

Mi-am ţinut ochii aţintiţi pe lumina roşie, care dura mult, făcîndu-mă să cred că nu se va mai schimba niciodată. Pînă la urmă s-a. schimbat şi automobilele din celelalte benzi au început să mişte. La noi, nimic. Sedanul aştepta, iar noi toţi şedeam ca şi el. Şoferii din faţa şi din spatele meu se proptiră în claxoane, demonstrîndu-.i astfel neplăcerea, dar maşina cea gri ignoră, cu o aroganţă imperturbabilă, demonstraţia lor. Nu voi pur şi simplu să plece pînă n-a fost gata s-o facă, şi n-a fost gata s-o facă decît în clipa cînd stopul trecu pe galben. Atunci se aruncă în intersecţie, coti la stînga arzîndu-şi anvelopele şi p-aci ţi-e drumul pe magistrală, înainte să fi putut eu înjura sau măcar să plescăi din limbă.

Fără îndoială că şoferii ceilalţi se vor fi întrebat oe provocase acel atentat deliberat la bunul simţ. Eu, nu. Ştiam că bătrânului Percy i se dăduse cu tifla, şi mă întrebam din ce pricină. Adică mă întrebam cum se face că perechea din sedanul gri era conştientă că exist şi eu pe pămînt, ca să nu mai zic nimic de faptul că-i urmăream. Făcusem, oare, vreo greşeală copilărească? Poate mi se zbătuseră urechile atunci, la bar, cînd mă trudisem să le aud conversaţia, puţină cîtă a fost? Sau pînă şi detectivii particulari eu simţ etic aveau un miros caracte-

ristic, de care nu erau conştienţi? Şi — tristă

reflecţie — mai aveam acum dreptul să păstrez toate cele cinci foi cu care fusesem plătit pentru a face o treabă simplă, de care mă dovedisem incapabil? E adevărat că onorariul îmi fusese oferit fără nici un fel de condiţii, dar la fel de adevărat era că nu făcusem nimic pentru banii ăia, nici măcar atit cît să pot cumpăra un hamburger. De fapt, am conchis eu cu amărăciune, ar fi trebuit să plătesc daune.

Dar bocitul nu ajută cu nimic. Nefolositoare era şi ideea de a încerca să ajung din urmă maşina gri. îşi bătuseră joc de mine şi cu asta, basta. Nu-mi rămînea altceva de făcut decît s-o caut pe Dulce Coon la telefon *u* să fac o mărturisire eompletă şi abjectă a idioţeniei mele profesionale. Am trecut prin intersecţie, am găsit o ieşire din magistrală şi m-am înapoiat în centru pe alt traseu. Singurul telefon la care puteam apela' fără să plătesc zece cenţi era cel din biroul meu. Acolo m-am şi dus, m-am aşezat eu spatele la masa de lucru şi mi-am pironit privirea pe zidul de cărămidă din faţă. Mă gîndeam la cele întîmplate şi la o modalitate de a explica totul în aşa fel încît să-mi salvez cei puţin ceva din demnitate, dacă nu şi din onorar.

Era «Iar că ceva nu mersese bine, nu-ţi trebuia un ereier mai bun deeît al meu ca să înţelegi ee anume. Simplu: mâ aşteptaseră, mă Identificaseră şi-mi trăseseră clapa. Dar eum? Şl de ce? Şl în care moment anume? Cea mai bună expliaaţie care-mi

venea în minte ,.era că, de ieri pînă azi, Dulce Goon se trădase într-un fel sau altul. De fapt era foarte posibil- eă fusese urmărită, prin ploaie, pînă la biroul meu. Dacă aşa stăteau lucrurile, era par ţial răspunzătoare pentru eşec, şi nu-mi dădea asta drep tul să păstre-i banii? Ei bine, exista o posibilitate să aflu Posibilitatea îmi era la îndemînă, n-avea nici un rost să mai amîn. Intorcîndu-mă cu faţa la birou, pe scaunul rotativ ara consultat anuarul telefonic, am format un »u-

|W

măr şi undeva In casa de pe Corning Plaqe nr. 15 ridică receptorul o femeie care presupun că e servitoarea.

Era oare doamna Coon acasă?

Cu regrete, dar nu era.

Din partea cui?

Din partea domnului Percy Hand. Cînd ar putea fi găsită?

Greu de spus. Dorea domnul Hand să lase vreun mesaj?

Nu, demnul Hand nu dorea asta.

Am mai încercat o dată peste o oră, după cinci, Tot fără noroc. Aceeaşi servitoare mi-a servit acelea.i răspunsuri. De astă dată i-am cerut s-o roage pe doamna Coon să-1 cheme pe domnul Hand de îndată *ce-* soseşte acasă. Servanta fu de acord, dar tonul vocii ei trăda un anume scepticism

politicos în legătură cu dorinţa doamnei dt a proceda întocmai.

5î-am dus la un bar de aproape şi am cumpărat două sandvişuri eu came ie vaeâ şi un sfert de litru de cafea într-un container de carfon. M-am litors cu mărfurile astea la birou şi mi-am luat dejunul — Iertaţi expresia — la masa mea de lucru. Cu ultima ceaşcă de cafea ara fumat două ţigări. Containerul era uscat şi al doilea mue fusese strivit în scrumieră, cînd se porni telefonul să sune. Era, în sfîrşit, Dulce Coon.

— Mi s-a spus să te sun, zise ea. Ce doreşti?

— V-am căutat la telefon de două ori, dar nu eraţi acasă. Credeam că doriţi un raport.

— Dă-1 drumul, raportează. I-ai văzut pe Benedict şi pe femeie?

— I-am văzut. S-au întîlnit Ia barul din Salonul Normand, întocmai cum spuneaţi.

— Au plecat împreună?

— Da, după două whiskey-soda şi un martini. De la fiotel s-au dus la un garaj şi de acolo au plecat într-un
sedan gri.

— Maşina lui Benedict. I-ai urmărit?

m

— într-un fel.

— Ce vrei să spui eu asta* Sau i-ai urmărit, sau

nu. Unde s-au dus?

— Pe scurt, i-am pierdut. Sau, mai exact ei m-au semănat pe mine undeva pe drum. Au trecut pe galben si au lăsat un lung şir de maşini, inclusiv a mea, să aştepte pe roşu.

— De ce au făcut una ea asta?

-7- Bună întrebare. Mi-am pus-o şi eu. Şmecheria cu semaforul a fost gîndita din timp. Au făcut-o ca să scape de urmăritori şi mi-ar place să ştiu de unde ştiau că-i urmăreşte cineva. V-aţi trădat cumva?

— Eu nu, nici vorbă.

— într-un fel sau altul, au mirosit ceva. Sînteţi si gură că nu v-a văzut nimeni venind ieri la mine?

— Nu văd din ce motiv as fi fost urmărită.

— Spuneaţi că aţi surprins conversaţia cu femeia folosind al doilea receptor. Poate si-a dat seama că ascultaţi.

;ă m-ar fi auzit ridicînd receptorul ar ersatia iar de pus jos l-am pus jos

— Aiurea. Dac

ă, fi întrerupt conversat după el.

— Şi totuşi ştia. Ştia de undeva că e urmărit. Evident. Dar dumneata nu încerci oare să-ţi scuzi neîndemînarea? Trebuie că ai ratat treaba vîrîndu-te prea tare în sufletul lor. Credeam că urmărirea unei persoane este[1] un fel de lucru elementar pe care

detectivii îl în vaţă în primii ani de şcoală. Mi se pare că orice detectiv
bun trebuie să ştie ctim se face atîta lucru. .

— Mda. Prin urmare, să mă "întorc la grădiniţă. Dar
nu vă faceţi griji. Voi avea grijă să vă restitui o mare parte din onorariu.

- Nu e nevoie. Ţi-am plătit fără condiţii.

- Smt prea mulţi bani cheltuiţi fără nici un folos,

— Am cheltuit mai mulţi cu şi mai puţin folos. îmi
pot permite. Şi apoi, poate nu, s-a isprăvit încă. Dacă am

să mă pot gîndi la un lucru foarte simplu pe care să-1 faci pentru mine mai tîrziu, am să te caut.

— Pînă atunci, am zis eu. voi studia abecedarul.

Ea închise, închisei şl eu şi cazul încetă să mai existe. Am încercat să mă gîndesc ce-aş putea face în seara aia, şi cel mai simplu lucru care-mi veni în minte fu să merg acasă şi să mă cule, o acţiune măi simplă chiar şi decît cele descrise în abecedar. Aşa că am cumpărat o sticlă de bourbon, să mă culc cu ea. Cîndva, după zece, am adormit şi am dormit, pînă la şapte dimineaţa:

La birou, am citit un ziar de dimineaţă. Pe

urmă a venit un client să mă angajeze pentru o treabă minoră şi treaba aia, care nu contează, mi-a răpit restul dimineţii. După un prînz grăbit, de om de afaceri, m-am întors la birou ca să găsesc odaia de primire plină de detectivul- locotenent Brady Baldwin, a cărui evidentă tendinţă este să acumuleze & groază de materie în jurul taliei, dar cîtuşi de puţină între urechi. Cu Brady mă aflam în relaţii bune. De fapt mă aflam în relaţii bune cu mai toţi gardienii oficiali ai municipiului. Motivul, cred eu, e că ne situăm cu toţii cam între aceleaşi limite în ceea ce priveşte impozitul pe venituri. în ceea ce ne priveşte, nu cunoaştem ura de clasă.

— Hello$_a$ Brady — i-am spus. Ce te-aduce încoace?

— Nimic, zise el. M-a trimis cineva.

— Asta-i rezultatul discreţiei şi eficacităţii mele. Aşa îţi poţi clădi o reputaţie. Mă pot recomanda un milion de oameni, Brady.

— Păi, recomandarea auzită de mine nu sună chiar aşa. Am stat de vorbă cu doamna Benedict Coon III.

Nu le poţi cădea tuturor cu tronc. Cu toate astea. n-ar fi trebuit să asmuţă copoii pe mine. M-am oferit să,-i înapoiez

onorariul.

— Eu nu ştiu nimic despre onorarii. Munce;: pen
tru un salariu. Cîndva's-ar putea să prime', o pensie

ţ&3
Invită-mă in birou, Percy. Vreau să-ţi pun o întrebare, două.

— Păi sigur. Pofteşte.

Am intrat în birou, unde Brady şi-a luat capacul de pe craniul său lucitor şi 1-a pus pe marginea mesei. A gcos un trabuc din buzunarul de la piept al vestonului, s-a uitat o clipă la el şi 1-a pus la loc.

— Doamna Coon — mă anunţă el — ţi-a însărcinat
ieri o treabă.

— Nu, ieri am făcut-o.
De dat, mi-a dat-o
alaltăieri.

-— Să te duci la Salonul
Normand, să-1 surprinzi pe
soţn! ei întîlnindu-se cu o
femeia şi să-i urmăreşti
oriunde s-ar duce. *&-
întocmai.

— Zice că le-ai pierdut **urma.**

— Nu chiar. Ei m-au **semănat** pe drum. Dar n-are importanţă. Rezultatul e acelaşi.

— ©ricum, e mare păcat. Ai fi putut vedea ceva interesant.

— Mă-ndoiesc. Nu te poţi **băga** în viaţa particulară a unor oameni numai ca să vezi **ceva**

distractiv.

— Aşa e. Mă bucur că-ţi cunoşti limitele, Percy. Dar omuciderea, oricît de amuzantă, **n-are** dreputl să fâmînă a chestiune particulară.

— Omucidere? Pentru moment am avut impresia că face doar o observaţie cu valoare generală, dar mă înşelam. Brady nu e predispus la asemenea observaţii.

— Vrei să-mi spui că a omorît-o?

— Nu el pe ea. Ea pe el.

— Dracu' s-o ia, Brady, nu se peate. Ea îl şantaja pe el. De ce naiba să-şi lichideze sursa de venituri?

• - Mă întrebam şi eu. Dacă te gîndeşti bine, există cîteva răspunsuri satisfăcătoare. Cel mai bun, din cîte văd eu, se bazează pe vechea poveste a viermelui care răstoarnă uneori «astana. Să «punem că el s-a hotărît să |>Hnă capăt, cu eriee preţ, şantajului. Şi că ea şi-a dat

m

seama ee urmează. Nu-i greu de gâsk alei un mobil.

— Dacă-i aşa, de ce s-a mai întilnit cu ea? De ce n-a chemat poliţia, să termine odată şi pentru totdeauna?

— Poate că nu s-a hotărît decît în ultima clipă. Tu ştii că viermii se zbat multă vreme în cîrlig.

— Desigur. Deci ea 1-a împuşcat. Uite-aşa. Se~nţelege că avea UB pistolet în poşetă. Nimic ieşit din comun. Toate doamnele au.

— Nu toate. Cîteva. Mai ales cele ce se joacă de-a şantajul. M-aş bucura dac-ai termina cu sarcasmele, Per-cy. Nu-s de tine. Şi apoi, cine-a zis c-a fost împuşcat?

—-[1] N-ai spus tu?

— N-aş crede.

— Bag seama că trebuie să mărturisesc. Am citit deseori despre asasini care se trădează în felul ăsta, dar n-aş fi crezut să vină o zi cînd să mi se întîmple chiar mie. Conştiinţa mea încărcată a devenit insuportabilă.

— Nu te mai da artist, Percy. Era o presupunere absolut firească. Doar că e evident că n-avea cum să-1 otrăvească în automobil, iar ca să-1 stranguleze trebuia să fie o adevărată amazoană. Nu avea el cine ştie *ce* muşchi, dar cu o femeie făcea faţă să se bată.

— Putea să-1 înjunghie sau să-1 crape capul.

— Poate, dar n-a făcut-o. Purta un pistolet de calibrul 25 şi nu fila la împuşcat — în ceafă.

— Nebunie curată! Care victimă stă cu spatele spre un şantajist?

— A fost neatent, se pare. Dar de ce să ne obosim încereînd să găsim atîtea explicaţii, cînd putem [r]; o întrebăm? Adică, de-ndată ce-o vom găsi.

— N-aţi prins-o încă?

— Nici măcar nu-i cunoaştem numele întreg, nlcî nu ştim cum arată. De aici începe rolul tău.

Doamna Coon spune că ne poţi descrie.

— Pot. Află de la mine că greu ar fi găsit o fată raai faiaă eare să-1 împuşte în ceafă. înăltuţă. Gu o linie cu

Iii

totul aparte, nu ca fetele drăguţe făcute pe banda rulantă. Părul blond deschis, lung pînă aproape de umeri. Cînd am văzut-o eu, purta un taior roşu închis, cu o fustă care-i punea în evidenţă picioarele, cum şi meritau.

— Ţinuta poate fi imitată. Părul poate fi tăiat şi vopsit. N-ar fi stricat dacă ţi-ai fi dat mai multă osteneală să-i vezi faţa.

— Ai trecut în ultima vreme pe la Salonul Normand? Află de la mine că-i doar cu ceva mai luminat decît o peşteră. Am încercat să-i văd faţa, chiar şi în oglinda din spatele barului, dar tot ce pot să spun este că se potrivea de minune cu restul.

— Dar i-ai urmărit, nu-i aşa? Afară era mai multă lumină.

— Aşa-i cum spui, i-am urmărit. Ei mergeau în faţă, eu în urma lor. Vrei să-ţi fac o descriere exactă a spatelui femeii?

— Nu, mulţum«»c. Nu vreau să devii prea poetic. Brady întinse mîna după pălărie şi şi-o trînti pe cap.

— Mersi pentru osteneală, Percy. De-ndată

ce mai am ceva vreme de pierdut, am să te vizitez.

— Stai puţin. Brady. Poate că am acţionat ea un tîmpit. Toţi avem cîte o zi proastă. Dar cel puţin poţi să-mi spui tu ce-am pierdut. Din ce ziceai reiese că domnul Coon a fost împuşcat în timp ce şofa?

— Aşa reiese. Maşina era parcată într-o fundătură în partea de nord-est a oraşului. Se pare că acolo s-au oprit ca să discute afacerea pe care o aveau de discutat. Ei bine, ea a pus totul la punct. Pentru vecie. A f6st găsit azi dimineaţă devreme, în spatele volanului, cu o gaură în cap, prăbuşit peste portieră. De fapt e treaba poliţiei regionale, dar le dăm şi noi o mînă de ajutor. Se pare că cea mai mare parte a investigaţiei va trebui făcută ra oraş.

— Există indicii cu privire la femeie?

iUo

Păi, sigur. Nu ne-ai dat chiar tu două? Păr blond şi picioare frumoase.

După remarca asta caustică se propulsa în picifciăre şi-şi luă tălpăşiţa. Eu; am descris un arc de o sută opt$_T$ zeci de grade cu scaunul, m-am uitat în stradă şi m-am întrebat dacă n-ar fi o idee bună să mă arunc pe fereastră. Cu norocul meu,

însă, n-aş fi cîştigat decît vreo două-trei vînătăi şi julituri.

N-am să neg că mă simţeam mai bine. Intr-un fel sau altul, fie că era propria mea greşeală sau nu, Benedict Coon III şi vrăjitoarea lui blondă îl luaseră peste picior pe bătrînul Perey, tratîndu-1 ca pe un zevzec, iar Pcrcy era jignit. Ardea de nerăbdare să mai încerce o dată, cu mai mult succes.

Benedict ieşise din joc, se înţelege. Zăcea acum la morgă, cu o gaură îq cap. îmi împlinisem misiunea, sau nu mi-o împlinisem, şi riu-mi mai rămăsese nimic de făcut, în afară de cazul cînd Dulce Coon s-ar fi hotărît să mă pună să trudesc pentru onorariul meu, găsind-o pe sirena aceea alunecoasă care-i omorîse soţul. Iată, îmi spuneam eu,, cel puţin o posibilitate. Se prea poate că n-aveam să fac mare brînză, dar existau şanse să nu fac nici prea mult râu. Şi, la urma urmei, fusesem deja plătit.

Am hotărît să dau o fugă pînă Ia Corning Place nr. 15 şi să-mi ofer serviciile. Mi-am pus pălăria pe cap şi am plecat.

Corning Place era o elipsă lungă, cu unul dintre ca
pete retezat. Strada începea în'tr- o parte a

capătului trun chiat şi se sfîrşea în cealaltă parte a aceluiaşi capăt. In mijlocul elipsei se găsea o suprafaţă vastă de iarbă mătă soasă şi arbuşti cu frunza veşnic verde cu ici şi colo cîte o bancă de piatră. In exteriorul elip'; Irund un perimetru elegant!, se găseau peluzele îritj oasele semeţe ale c: I -r cu destulă dare de rhînă pentru a locui aici.

Casa de la numărul cincisprezece nu era mai prejos decît celelalte. Două caturi si jumătate de piatră cenuşie,

eu un portic mare protejînd drumul de acces dinspre sud. Mi-am condus cu îndrăzneală rabla pe alee în sus şi am lăsat-o chiar sub portic. Vedeam că mai departe aleea se lărgeşte, devenind un şorţ de asfalt în faţa unui garaj destul de mare pentru a adăposti patru automobile la parter şi un servitor sau doi în camerele de deasupra. A»a ajuns la uşa din faţă urcînd nişte trepte nu prea abrupte şi mergînd de-a lungul unei verande. Am sunat şi ara aşteptat. Uşa fu deschisă curînd de o servantă care mă întrebă ce doresc.

— Aş vrea să vorbesc cu doamna Benedict Coon

III,
l-am spus. Sînt domnul Percy Hand.

Servanta regreta, dar stăfiîna ei nu putea primi pe nimeni. Tocmai se culcase puţin. »

— E foarte important, exagerai eu. Trebuie s-o văd
pe doamna Coon chiar acum.

Fata şovăi, arborînd o expresie de scepticism politicos. Era evident că nu-i mai fusese dat să vadă ceva impor-• .ant înveşmîntat în haine decolorate de lînă, cu manşetele (!estr4mate. Exista, totuşi, o posibilitate foarte îndepăr-tată ca să fiu ceea ce pretindeam că sînt. Pînă la urmă servanta îmi spuse că se,va interesa, cea mai mare concesie pe care mi-o putea face. îmi îngădui să aştept*! n hol, In picioare şi cu pălăria în mînă. în timp ce ea plecă *ă pur;: întrebarea, urcînd o scară interioară graţios curbată.

Casa era cufundată în tăcere. In liniştea aceea perfectă, un cetăţean cu înfăţişarea severă, făcut din culori de ulei, mă ţintuia cu ochii lui albaştri tăioşi. Benedict î sau II, îmi spusei. Fă sui doi paşi înainte, dar el continua să privească. Am mers înapoi, dar ochii albaştri mă urmăriră. Supăraţi de manevrele mele înşelătoare, deveni-î-ră

reci de dezaprobare. Din fericire, servitoarea coborî din nou în hol şi mă salvă.

Doamna Coon consimţise să mă primească. Eram atît de drăguţ s-o aştept în bibliotecă?

im

Eram, şi am şi aşteptat-o, după ce fata îmi indică locul cu pricina. Stăteam acum în mijlocul unei duzini de ferestre înalte, cele mai multe ascunse de draperii, şi a cîtorva mii de cărţi puse pe rafturi, cele mai multe, judecind după cît.de ordonat stăteau aranjate Ungă perete, citite rar sau niciodată. Un cap blond se ivi pe neaşteptate de după speteaza înaltă, GU aripi sculptate, a unui scaun de lîngă o fereastră. După cap ieşi la vede-r* şi un trup şi amîndouă aparţineau unui tînăr cu ochelari tare ţinea în mînă o earte, «u degetul arătător vîrlt între pagini. Gu mîna liberă, tlsărul îşi scoase oehelauli şi mă privi euriss.

— Cine sînteţi dumneavoastră?, mă întrebă, gărfn-du-mă puţin incredibil.

— Percy Hand, i-am spus. Doamna Coon mi-a transmis s-o aştept aici.

— Zău? Nu cred că Dulce are chef de oaspeţi. Ştiţi, au fost aici poliţiştii. Au dus-o în oraş ca să-1 identifice pe bătrlnul Benny. Urîtă treabă. Foarte obositoare.

— îmi dau seama. N-am s-o reţin prea mult.

— Sper şi eu. Dulce le suportă pe toate destul de bine,

dar nu poţi să ştii cînd o s-o

lase puterile. Ştiţi ce s-a-n-tâmplat?
—■ Da. După cum spuneaţi, urîtă treabă.
— Eu zic eă bătrînul Benny şi-a căutat-o eu lumina
rea. Cine intră In horă ... şi aşa mai departe. Cine să-şi închipuie că unul ca el călca pe-alături? Ajeropos, eu *mi* numesc Martin Farmer. Sînt un fel de var de a trei? spiţă. înrudit de departe.

I-am spus că mă bucur de cunoştinţă,- ceea ce era un fel politicos de a zice că nu-mi păsa niei cit negru sui unghie. Uşa dinspre hol se deschise şi intră Dulce Coon. Purta o rochie neagră simpla si-şi vîrîse picioarele în pantofi confortabili, cu talpa moale. Părul ei negru, probabil abia ridicat de pe pernă, era uşor răvăşit, ca şi cum tot ce ar fi făcut ca să şi —1 aranjeze ar fi fost să-şi treacă

degetele prin el. Nu-mi întinse mina, dar nici nu arătn că-mi poartă pică.

— Ce mai faci, domnule Hand?, zise. Marty, tu ce faci aici? Credeam că ai ieşit în oraş.

— Citeam. Spre a-şi dovedi spusele, Martin Farmer ridică volumul în care mai ţinea încă degetul arătător drept semn de carte. Te simţi mai bine, Dulce?

— Oarecum. Nu-ţi face gînduri din pricina mea, Marty. N-am să păţesc nimic. Se întoarse iar spre mine. Presupun că aţi făcut cunoştinţă.

— Da, am făcut.

— Atunci ce pot să fac

pentru dumneata? Credeam câ s-a sfîrşit colaborarea noastră.

— Intr-un mod nesatisfăcător, mă tem. Regret sincer.

— Nu-i nevoie. Nu putem fi traşi la răspundere pen
tru orice greşeală. Ai venit numai ca să-ţi ceri scuze?

— Nu numai.

— Atunci, de ce?

— Mi-aţi plătit un onorariu mare pentru ceva ce n-am
făcut. Un onorariu exagerat. Mi-ar plăcea să cîştig banii ăştia cinstit, dacă există vreo treabă pe care o mai pot face.

— Nu există nimic de făcut. Absolut nimic.

— Femeia cu care s-a întîlnit soţul dumneavoastră. Myrna spuneaţi c-o cheamă. Mă gîndeam să vă ajut s-o găsiţi.

— Nu crezi că poliţia are posibilităţi mult mai mari decît dumneata? Las-o în seama poliţiei.

— Eu am un atu. Am văzut-o. As putea-o recunoaşte dacă o văd din nou.

— Mă-ndoiesc că ai s-o mai vezi. Probabil că a fugit. Tn acest caz poliţia o va urmări sau va face să fie arestată si Inmisă înapoi aici, dacă-i poate da de urmă. Nu vreau să mă bag în nici o treabă care ar putea stînjeni activitatea poliţiei.

— Eu am mai colaborat şi pînă acum cu el.

— ie rog fă cum spun eu, domnule Hand. Eu i-arn

tritr.b pe poliţişti, la dumneata şi cînd le-ai spus ce ştiai, ai făcut tot ce era necesar Acum nu te mai amesteca.

— Bine. Ori.rum, vă mulţumesc că m-aţi primit.

— N-ai pentru ce. Acum am să te rog să mă scuzi.
Am avut o z! grea şi trebuie să mă odihnesc. Te va con duce Marty.

Se lăsuci pe călcîie şi ieşi din cameră iar Marty, cu manierele i nui văr de a treia spiţă, mă conduse pînă la ieşire. In uşă îmi spuse la revedere, iar eu am străbătut veranda şi m-am urcat în automobil. Am rulat înainte pînă la şorţul de asfalt, am făcut o întoarcere în formă de U, am coborît pe alee şi am străbătut elipsa pînă la ieşire.

In drum spre centru am iecis să-mi pierd puţin vremea, doar-doar s-o ivi ceva, la Salonul Normand. M-am dus acolo şi m-am căţărat pe un scaun la bar. .. Am comandat o bere de la acelaşi barman care mi-o dăduse pe cea de ieri. Un televizor aşezat pe o poliţă înaltă în spatele tejghelei pulsa de viaţă, înfăţişînd nebuniile organizate a două echipe studenţeşti de fotbal, ceea ce-mi aminti că e sîmbătă. Echipele încercau pe rînd să mişte mingea, dar nu reuşeau s-o mişte prea

departe decît dacă o loveau cu piciorul.

— încă o bere, i-am zis barmanului, care o trase de la robinet şi mi-o servi. Plictisit de joc şi nesolicitat, pentru moment, de slujba sa, ern gata să împuie urechile cuiva. Ale mele, fiind destul de mari, păreau să-1 atragă.

— Ai fost boxer? mă întrebă el.

—i Eu unul nu. Şi-asa-i dură viaţa.

— Ml se pare că te-am mai văzut undeva. Intr-un film sau aşa ceva. Te-am mai văzut.

— Poate ieri. Am fost aici.

— Păi, sigur! Ştiam eu că te-am văzut. O faţă ca a dumitale nu se uită uşor. Nu eşti o frumuseţe, dom'le. Să nu te superi.[1]* -»ota-

III

— Mu mâ supăr flred câ-l adevărat că reţii mal ales extremele. Pe cei urîţi şi pe eel frumoşi. Ga dulceaţa aia eu părul platinat de cu

două seaune mai încolo.
— ţjnde? Care dulceaţă? Ai năluciri, dona'le.
— Ku acum. Ieri.

— *O,* aia? Păpuşică. Maşină de iubit. Dar de foarte mare clasă. Se vedea uşor că are clasă.

— Aşa e. Mi-ar tihni o femeie ca ea. Dac-aş şti cine e, mi-aş putea întocmi un plan de cucerire.

— Dom'le, nu te supăra că-ţi spun, nu prea cred să fii genul ei.

— Nu se ştie niciodată. Destule femei frumoase se combină cu urîţi. Ştii cumva cum o cheamă?
— Efix. Nu s-au făcut prezentări.
— Vine des pe-aici?

— N-am mai vâiut-o pînă Ieri. Probabil că-i clienta
hotelului. O turistă tn trecere.
— Dar bărbatul cu care era?
— Era cu un bărbat? Nici n-am observat.

Wn client de la celălalt capăt al barului işi ridică paharul gol şi barmanul se duse să 1-1 umple. M-am servit eu un pumn de arahide sărate şi am ieşit tn stradă. Pe trotuar am mîncat arahidele una după alta, încercînd să mâ decid dacă să abandonez cazul sau să mai fac o încercare. Încă o încercare, am hotărît pînă la urmă. Pusul de întrebări nu era decît o diversiune nevinovată,

dacă nu Începeam să primese nişte răspunsuri semnificaitve, şi-aal venise în minte persoana căreia să-i pun întrebări cu şanse mari de a prkrl ^-fifva răspunsuri. *4*

Am găsit-o cocoşată deaâupra unei maşini de scris, într-o picii groasă, albastră, cu o ţigară din care ţişnea iumul atîrnlndu-i din colţul gurii. Pe vîrful nasului 1 se clătina o pereche de ochelari, iar pârul ei roşu arăta de parei iusese recent pieptănat cu un bătător de spumă. Purta un sfeter, eare se mula pe ea ca un tricou de corp, fi o lustă primită pe gratis la vreun taleioc Mu-i puteam

III

vedea picioarele, dar erai» gata si pariez teee eonfra unu că dungile ciorapilor erau strîrabe. Şi totuşi *av* fi o greşeală să tragi concluzii pripite.

Dacă te uitai în spatele ochelarilor, vedeai © faţă care merita să fie privită. In sacul de zdrenţe se găseau vreo cincizeci de kilograme de surprize plăcute. De vă întrebaţi de unde ştiu, n-aveţi decît să speculaţi. Voi spune doar că, indiferent de deghixare, era o frumoasă care nu făcea alergie la urîfi. Daeă se hotăra să-şi dea osteneala, dujjă orele de slujbă, te şutea lăsa cu gura căscată. Se numea

Henrietta Savage, pe seurt Hetty, şi ţinea o rubrică de ştiri mondene, ftiţi dumneavoastră di» care: mai ales despre locurile de dStraoţie şi cine ce făcea şi unde Ceva destul de inofensiv, adieă bîrfă de felul eelei carp nu te duce la tribunal dar, în procesul de producţie, Hetty devenise o adevărată arhivă sie ştiri interesante şi edificatoare eare nu văzuseră niciodată lumina tiparului. Mă scrută eu privirea pe deasupra ochelarilor, fără prea mult entuziasm, şi ţigarea ei bleaga lua e poziţie bătăioasă.

— Nu-ţi da osteneala să stai jos, Percy, zise ea. In-tinde-o de aici. Ne întîlnir» la barul de peste drum la ora cinci.

— Mare profitoare mai eşti, i-am spus eu. De unde ştiai că tecmai am încasat un onorariu gras?

— Mersi pentru mărturisire. Dacă aşa stau lucrurile. hai să cinăm împreumă ceva mai tîrziu şi după aia s-o facem lată.

— Sumai dacă-ţi renovezi faţada. Trebuie să mă gîn-desc şi eu la reputaţia mea de don juan. De obicei dormi cu hainele astea?

— Ai o şansă foarte naică să constaţi tu singur. Pin.'i atunci, la revedere. Şterge-o. Aşteaptă-mă la bar.

— Am să plec şi am să te aştept. De-ndată ce-

mi răspunzi la deuă-trei întrebări. Hai, Hetty! Dau UB dineu în oraş pe cîteva răspunsuri.
— Poate homar?

III

3 — »wl *p* a«H»i*tUI
— Scos chiar cu minutele tale din bazin.
— Care-s întrebările?

— îl cunoşti pe Benedict Coon III? Asta-i numai introducerea. N-o număra. .

— Timpul verbal pe care-1 foloseşti o greşit. E mort. Găseşti toate amănuntele pe prima pagină a ziarelor. Mă rog, îl cunoşteam. Să ştii că următoarea întrebare contează.
— Cine era blonda cu care se hîrjonea?

— Benny? Să se hîrjonească? Percy, îi calomniezi pe morţi.

— Ba nu. Eu cred în stafii. Chiar ieri i-ara văzut împreună, în Salonul Normand. Văzut e un fel de a vorbi, desigur. în localul ăla trebuie să aprinzi chibrituri ca să vezi cadranul ceasului.

— Nu poţi să-i oferi unei fete un pahar fără să te hîrjoneşti cu ea? Poate era o verişoară, sau o veche colegă de şcoală.

— Am informaţii care arată contrariul. Din cele mai bune surse. Dar să lăsăm asta. Necazul e că n-am de unde s-o apuc. Nu ştiu cine e, nici cum să

pornesc în căutarea ei.

— Păi, de la mine n-ai cum să afli. Cine ţi a ceru' s-o cauţi?

— Nimeni. O fac doar ca să- mă ^enţin în iormâ.

— Du-te şi antrenează-te în altă parte. Ir acu' s-o ia, Percy, sînt foarte ocupată.

— Prenumele ei e Myrna. Alîţa ain aliat.

— Ai aflat mai mult de u ştiu eu, Dacă a existat o altă femeie în viaţa Iu' nici n-am văzut-o, nici n-am auzit de ea, Benny o fi păstrat secretul cu străşnicie.

— El ce fel de om er a?

— Un cetăţean cu greutate. Un fel de binefăcător. Cam puritan, de fapt ceea ce explică scepticismul meu, E gxeu să mi-A ini,; :■ .v. pe Benny printre hedonişti.

— O, nu fii naivă.' """" Ai auzit bancul cu diaconul şi soprana?

— Mi-1 spui tu la cină. Dar, înainte să pleci, mai am un motiv care mă face să-mi bat joc de teoria ta. De vreun an încoace, Benny era foarte grijuliu cu propria-i persoană. Inimă slabă. Internat în spital după un infarct. Regim strict, culcare odată cu găinile — toată rutina. Gimnastica cu o parteneră blondă nu se potriveşte de lor.

— Tu n-ai văzut-o pe blonda cu pricina. Eu. da. Cu cît mai devreme în pat, cu

atît mai bine.

— Blondele-s înşelătoare. Poate să-ţi confirme oricine că roşcatele le sint superioare. Dispari, Percy. Aşteaptă-mă la bar.

M-am gîndit ca ce-am să aflu s-ar putea să merite un homar, aşa că m-am du? să aştept. Si într-adevăr a meritat.

Cine era Myma? Ce era ea? După toate probabilităţile, o şantajistă. Dar, nare-se, şi un fel de spiriduş.

Oricine şi orice ar fi fost, unde naiba dispăruse, unde se afla acum? Din cîte-mi puteam da eu seama, se volatilizase pur si simplu, ca un rotocol de fum. Nimeni nu-i ştia numele întreg, nimeni nu-i cunoştea adresa, nimeni nu vedea nici o legătură între ea si Benedict Coon şi nimeni, cu excepţia mea şi a unui barman, nu-si putea aduce de loc aminte de ea. Era exasperant, era misterios şi, mai ales, era incredibil. Pe o femeie ca ea n-aveai cum să n-o ţii minte. Aşa spunea barmanul şi eu eram de aceeaşi părere.

Eram ca un nuşti care întoarce o ghicitoare pe toate feţele. Nu puteam scăpa de ea, dar nici n-o puteam rezolva. Mă trudeam cu ea ori de cîte ori n-aveam altceva de făcut, mă duceam cu ca la culcare noaptea şi ajungeam de nicăieri pînă nicăieri.

Era oare posibil ca Benedict Coon III s-o fi ucis s'i săi fi ascuns cadavrul, punîndu-şi după aceea capăt vieţii din teamă şi disperate? Eram întins pe pat cînd îmi veni

Meea asta şi mă făcu să sar drept în picioare în pii$_n$ {_ tuneric. Apoi, rizînd tăcut de prostia mea, m-am î$_n$ti$_n$" la loc. Din cîte ştiam nu exista în istoria criminalistica nici un sinucigaş care să se fi împuşcat în ceafă si să fi ascuns apoi arma crimei.

Poate că aflaseră ceva cei de l$_a$ poliţie. Poate că cu tehnica lor, ajunseseră undeva, î$_n$ timp ce eu mă-nvîr-teara î» jurul cozii. De[1] dragul echilibrului meu mentaf m-ara hotărît să merg şi să-i întxeb. A doua zi m-am înfiinţat ia poliţie şi l-am găsit pe Brady Baldwin în spăl tele ur.ul birou, într-o cămăruţă pătrată ce era eu vreun metru rat mai încăpătoare decît cămara mea de p$_r$j, mire. Dacă n-a fost chiar fericit să mă vadă, ceî puţin a fost destul de amabil.

— Şezi, Pefey, zise. Ce-ţi umtilă prin cap?

— IKîyrna, i-am spus.

— Prin al meu, la fel.

— Vrei să spui că încă n-ai nîci un fir?

— Niciunul. Se frecă pe crar*iul pleşuv şi mă privi cu o expresie ce devenise cam aer â. De fapt, încep să bă-nuiesc că singurul loc prin care a trecut femeia aia este capul tău. Cîte martini băuseşi?

— Nici unul. Doar două parnare de bere. Brady, zău am văzut-o. Era acolo. S-a înfcîlnit cu Benedict Coon şi au plecat împreună.

— Bine, Percy, bine. îşi întinse braţele şi ridica din sprincene. Dar acuma unde-i?

— Speram să-mi spui tu.

— Nu pot.

— Eşti sigur c-ai verificat toate posibilităţile?

— Toate ieşirile din oraş. Aeroportul, gara, autogara.
Băieţii de la comitat au împinsit regiunea, încerclnd să
afle dacă a văzut-o cineva mei—glnd pe jos, dacă a făcut
autostopul şi aşa mai departe. ISJT* putem merge peste tot,
să controlăm totul şi să chestionăm pe toată lumea, dar
am făeut tot ce e posibil. Să coratinuu?

Tartă-mă, Brady. Sînt exasperat. Cît de departe era ."Mobilul cîn'd l-aţi găsit?

Destul de departe ca să întreţin jurisdicţia corni-T* Trupele de stat dau o mină de ajutor acolo. Be-^rVrtCoon, aşa cum ţi-am spus, se afla la volan. Prăbuşit t portieră.'Capul îi căzuse înainte. *Eu* sîngerase mult j Dutin sîmje ÎR jurul rămi, năclălndu-l părul Ţoale *ítSa* sînt în ziare, Percy. "
___ «ₜ}ᵤ rjₐᵣ prefer să le aud de la ti»e. Cmd a fosl

iiflls

ᵘ J_ Trebuie să fi fost imediat după ce le-ai pierdut a Legistul spune eă între două _şi cinci. Ştii cu» lucrează tipii ăştia. încearcă să-i constrîagi să-ţi dea o ora nrecisă şi devin alunecoşi ca meteorologii. RHulţuraîtâ ţie. ştim că era trecut bine de trei. Poate după patru.

__ Ziarul spunea eă a fost găsit de un agent de bu nuri imobiliare.

__ Exact. Un tip care deţine terenul de dincolo de
drumul respectiv. Intenţionează să construiască drumul mai departe pe terenul lui şi să finanţeze lucrările. Ieşise cu un antreprenor aă examineze situaţia la faţa locului

r- Nu prea-mi dau seama unde vine asta. Unde va ieşi drumul cînd va fi gata construit?

— De fapt nu va ieşi nicăieri. Tot o fundătură va rămîne, în spatele terenului de golf de la Cedarvate Country Club. Porţiunea proiectată ar urma să servească
celor cu venituri mari. De fapt, Benedict Coon era şi e! membru al clubului respectiv. Doamna Coon era chiar
«cefe în după-amiaza cînd a fost împuşcat. Ieşise să joace goli ru Martin Farmer, o rudă oarecare şi au rămas acolo pentru cocktailuri şi să cineze la bar. Era o zi se nină, îţi aduci aminte, după una ploioasă.

- Deci acolo era? m-am mirat eu. Am încercat să-i telefonez şi n-am găsit-o acasă.

-o era. Am controlat şi asta în cursul anchetei iest văzuţi pe teren şi la bar, iar automobilul Sui

Farmer a fost văzut în parcaj. Un model recent. Au acolo un băiat care lucrează pe-afară, tunzînd arbuştii şi înde părtînd gunoaiele, şi el îşi aminteşte de maşina aia foark bine, deoarece avea un ful.

— Un ful?

— Ca la pocher. Pe numărul de-nregistrare. Băiatu-i ram sărac cu duhul şi se amuză încercînd să găsească cea mai mare carte de pe numerele maşinilor. A lui Farmer are trei de şase şi o pereche de trei. Era maşina lui, făr., îndoială. Am verificat înregistrarea.

— Muncă bună, organizată şi rodnică, dar nu ne apropie de fel de Myrna.

— Uit-o pe Myrna, Percy. E problema noastră. Lucrăm la ea şi nu dorim să ne înpiedicăm do tine.

— Mulţumesc. Ştiind cînd sînt concediat, m-am ridicat să plec.

Mi-am văzut de treabă şi cu ajutorul cîtorva distracţii, am reuşit s-o ţin pe Myrna închisă într-o cutiuţă în -tuneeoasă dintr-un cotlon rar explorat al minţii mele, pînă în noaptea aceea cînd eram acasă, întins în pat. Atunci ieşi din ascunzătoare şi începu să mă chinuiască în fel şi chip. Am încercat să mă gîndesc cu tot dinadinsul la altcineva, anume la Hetty, dar n-a mers. Zăcînd pe spate si privind ţintă în întuneric am lăsat-o să-mi ctitreere mintea fără restricţii şi începu să-şi repete performanţa din Salonul Normand, întregul şir de acţiuni: am văzut-o cocoţîndu-se pe un scaun ia har, ridicînd un pahar de martini spre o faţă care nu era decît o umbră în oglinda întunecată, şi apoi, dintr-o dată, păşea prin hol alături de Benedict Coon, iar eu îi vedeam spatele. Apoi, gata.

Gata? Nu chiar. O mai auzeam încă. Auzeam cadenţa vioaie a tocurilor ei

subţiri ca nişte pumnale ce repăiau pe terazzo-ul din hol şi în acelaşi timp auzeam, mai slab, ca un ecou, un alt zgomot, mai îndepărtat. Nu un altul, cu acelaşi sunet, ascultat altă dată şi într-un alt loc. Cealaltă dată fusese o după-amiază ploioasă, nu cu mult timp

j

B urnaâ, iar celălalt loe coridorul din faţa biroului meu. Ritmul şi cadenţa paşilor oricărei persoane are ceva aparte, dacă ai urechi destul de mari şi de agere ca să distingi particularitatea, iar eu eram gata să pariez pe ure-ehiie mele că persoana care păşise atunci pe coridor era uaa şi aceeaşi cu cea care eălease pe podeaua de terazzo.

Dar de ce? Mi-am pus întrebarea asta eu răsuflarea oprită în piept şi cu părul scurt de la ceafă făcîndu-mi-se măciucă. De ce să vină Dulce Coon, purtînd o perucă blondă, tocuri ascuţite şi ochelari tip Hollywood, cît roata carului, să se întîlnească cu propriul ei soţ într-un bar din oraş?

Ei bine, pentru asta există un răspuns uşor. Zeci de soţii se întîlnesc cu zeci de soţi, în locuri diferite şi din pricini diferite. Cît despre peruci, femeile le purtau şi le schimbau ca pălăriile,

dacâ-şi puteau permite. îşi schimbau şi părul odată cu dispoziţia şi rochia.

Mai nimerită era întrebarea: de ce scornise o şanta-jistă care nu existase, probabil, niciodată şi de ce pusese ia cale, cu premeditare, prezenţa unui anume Percy Hand ca martor al unei întîlniri trucate într-un local întunecos, ales, desigur, cu grijă dinainte, tocmai din acest motiv?

Era o întrebare în două părţi, iar răspunsul la prima parte era evident pînă şi pentru mine. Dorise pur şi «impui să planteze o urmă falsă, o bombă blondă care să îndepărteze bănuielile de la locul unde ar fi trebuit să se concentreze. Răspunsul la partea a doua a întrebării era destul de clar implicat în prima şi anume că Percy Hand, care trudea la slujba lui într-o stradă lăturalnică, vuita t mai mult de eşecuri decît de succese, era un fraier ideal pentru a sucomba farmecelor unei femei inteligente care dorea să comită o crimă. Ideea nu-mi plăcea dar era valabilă şi mă stînjenea peste măsură.

Dar staţi puţin! Dulce Cooh fusese la Cedarvale Coun-try Club. Jucase golf, băuse cocktailuri şi cinase devreme, cu verişorul ăla al ei îndepărtat. Existau

martori

118
*are puteau confirma toate astea, martori care-l convt$_{a}$, seseră pîmâ şi pe Brady Baldwin, oricît de greu este sâ-J satisfaci. Mă înşelam, oare? Colaboraseră oare urechile mari si creierul' mio al bătrînului Percy pentru a-1 î$_{n}$. drepta pe un drum greşit? H-aş fi putut spune că era imposibil. Li se mai întîmplase S4 altora. Cu toate acestea, stînd în pat si aseultînd iarăşi, in minte, zgomotele făcute de pantofii'unei femei, ţinînd seama de diferenţa dintre tocurile joase şi tocurile cui, dintre lemn şi piatră, aveara convingerea tristă că, dei.amindouă daţile şi ft, amîndouă locurile, femeia nu fusese alta decît Dulce Coom.

Şî apoi o altă idee nemaipomenită înflori dintr-o dată în sera minusculă a creierului meu. De fapt, nu chiar o idee. Mai degrabă amintirea unei observaţii minere care-mi apăru brusc într-o relaţie semnificativa faţă de o aaunaită informaţie. Mă făcu să mă ridic, să-ntind, pe întuneric, mîna după telefon şl să formez un număr pe care-l ştiam pe de rost şi-1 puteam face cu ochii-nchişi. La cap&tul celălalt al firului telefonul suna şi suna, dar

eu nu *»â dădui bătut. In cele din urmă se auzi o voce răguşit* şi indispusă.

— ®reşeală, zise vocea. Vezi-ţi de treaba.

— Stai puţin, Setty, am zis eu. Uu închide.

— Clne-i? Parc-ar fi Percy, dar nu-mi vine sa cred

— S chiar Percy.

— Şaiba s-o ia, Perey, e aproape trei noaptea.

'— Hetty nu vreau decît să-ţi pun o întrebare simpla.

— Răspunsul e „nu". Sînt mult prea tînără, iar tu din cale-afară de sărac. H-ar ieşi nimic.

— Ai perfectă dreptate. Acum, vrei sa răspunzi ia întrebarea mea? , .» _

— Bl-ai pus-o încă. Cum să răspund, daca nu ma-n trebl? L ,, mA·:ri

.— Păi, uite-o. Ce fel de necazuri a avut Benecnc Goon cu inima?

De umde să ştiu eu? Ge, există mai multe MurJ * 9 de neCţfotrJvit surselor autorizate, da. Poţi afla pentru ,?

'" Dacă-mi dai un motiv destul de bun.

Adică vrei să te mituiesc? Care-i tariful. " fnCă o cină la restaurant.

_- Cit de curînd posibil.

De acord. Primul lucru, mîine dimineaţă. Am cunoştinţe la spital-

__ Sună-mă ia birou.

II»

— De cum aflu ctva.

Am închis amîndoi. Am fumat trei ţigări şi m-am întins iarăşi pe pat. Eram cu desăvîrşire treaz, iar pînă-n zori mai erau trei ani. Voiam să mai dau un telefon, dar consideram că-i mai bine să aştept. Trezit în mijlocul nopţii, Brady Baldwin putea fi mai răutăcios decît Hetty; mai mult, el nu se lăsa uşor mituit.

Dimineaţa eram deja de mult la lucru, cu picioarele pe masă, eînd m-a sunat Hetty. Ţinîndu-se de cuvînt, cu seopul de a cîştiga un biftec, aflase răspunsul la întrebare, tocmai răspunsul dorit de mine. De Ia o vreme, ghinionul începuse să-i facă loc norocului. S -ar fi zis că lunga perioadă de insatisfacţii se apropia de sfîrşit.

Am făcut numărul poliţiei. După un schimb de cuvinte amabile, centralista mi 1-a dat pe Brady Baldwin de la Omucideri.

— Hello, Percy, zise acesta. Nimic nou.

— Te-am sunat ca să ofer, nu să primesc. Se pare că
aşa-i mai creştineşte. Pe scurt, am dat de ea.

Pe fir se auzea un bîzîit, pe care-1 ascultam atent. Jrady era tot acolo, la capătul celălalt, dar, pentru moment, nu vorbea. Speram că nu spusesem prea multe si prea devreme.

Iartă-mă, Percy.
Legătura era proastă.
Credeam că te-am auzit spunînd e-ai găsit-o

iH

— Asta am si spus.

— Unde?

— Stînd pe genunchii mei.
— Nu face pe şmecherul, Pcrcy. Spune mi repede tot
— Nu acum. Mal tîrziu.
— Nu te juca cu autorizaţia. S-ar putea s-o pierzi

— Nu mă joc. Dar s-ar putea să greşesc şi vreau V fiu mai întîi sigur. Vrei să-mi faci un serviciu?
— Ce motive as avea?
— Ai profita şi tu.
— Asta-i altceva. Ce fel de serviciu?

— Automobilul lui Benedict Coon e încă-n custodia voastră?
— Mai e, dar sîntem pe punctul să-1 eliberăm
— Ce-aţi făcut cu el?

— Ca de obicei. Am făcut fotografii. Am luat ampren te. L-am curăţat cu aspiratorul şi-am supus praful teste lor. N-am căpătat nici un indiciu important.
— Bancheta din spate aţi cercetat-o?

— Sigur. Nu sîntem ageamii, Percy. Coon a fost îm puşcat în ceafă. Putea s-o facă o a treia persoană, întinsă pe podeaua din spate. Nu-i de neconceput.
— Dar portbagajul?

— De ce să ne pierdem vremea? Cum îl putea împuşca cineva din portbagaj?

— Fă nişte teste de laborator din portbagaj, Rrady. Asta-1 favoarea pe care ţi-o cer.

— Cred c-ai face mai bine să-mi spui pe şleau ce naiba ai în cap.

— Am spus „mai

tîrziu", Bradv Trebuie sa ai răbdare Te salut.

Am închis, pentru a scăpa de ameninţări, recriminări şi alte neplăceri asemănătoare, mi-am înhăţat pălăria şi mi-am luat tălpăşiţa, înainte să mă sune el. M-am urcat în rablă, am pus capul pe compas spre est şi în scurta vreme zdrăngăneam pe aleea ce duce la Cedarvale Coun-

122

CJ.ub, un loc unde nu mă prea duceam de obicei şi r<e ,'iii eram cine ştie ce dorit.

t parcaj, erau cam o duzină de automobile din pro-ţ.ja cea mai recentă. Era o zi limpede, rece, cu toate frea înS^ anormal de blîndă pentru perioada aceea a lui şi puteam zări cîteva truse de golf aruncate pe rba terenului. în faţa clădirii clubului, tunzînd un tufiş He ienT1Pir c" m<?te foarfeci cu mînece liingi, se găsea un cin-jen uman angular, cu o expresie de idioţenie satis-făcută Pe faţă. Mi-am zis că-i exact tipul de om care se noate amuza jucînd pocher cu numerele maşinilor, aşa că m-arn dus la el şi i-am spus că e o zi frumoasă, avînd în vedere ce toamnă tîrzie era, lucru cu care el fu de acord. I-am spus că-i o zi ideală pentru golf şi el nu m-a cbîitra^is. L-am întrebat dacă mulţi dintre membri jucau si acum Şi el a zis că destui.

Sînteţi membru? m-a întrebat.

— Nu, poliţist.

Nu mi-am dat osteneala să mai fac deosebirea între poliţiştii oficiali şi detectivii

particulari şi nici el nu părea interesat de problemă.

— A mai fost un poliţist pe-aici zilele astea, mă informă el. întreba de doamna Coon şi domnul Farmer.

— Ştiu. Eşti obligat săntrebi lucruri de-astea, ca să fie procedura completă. Ştii cum e cu crimele. Imposibil să afli unde a fost toată lumea la ora cu pricina.

— Doamna Coon şi domnul Farmer erau chiar aici, şi le-am şi spus-o.

— I-ai văzut?

— 3Mu pe el. Maşina lui. Era parcată aici şi mi-o amintesc fiindcă avea un ful. Cea mai bună carte din parcaj la ora aceea. Intr-un fel, joc pocher de unul singur,
cu numerele maşinilor.
~~ Am auzit. Nu i ai văzut cînd au plecat? : *tf~au plecat. Adică, nu cîtă vreme mai eram eu ie*- I-^u văzut, însă, alţii. S-au întors de pe teren cam

la ora paîru sau pe-acoîo şi au stat la bar şi au luat cina înainte de a pleca. Eu am şters-o de-aici la cinci.

— La cs oră au sosit şi au parcat maşina?

— Nu ştiu exact. Cam pe la unsprezece a trebuit să cobor după nişte unelte pîiiă la baraca îngrijitorului şi cînd m-am întors maşina era deja In parcare.

— Cît ai stat la baraca îngrijitorului?

— Păi, m-am cam luat la vorbă cu un băiat de-acolo şi a durat puţin. Pe puţin juma' de oră. Intre timp veniseră o groaaă de automobile şi parcarea era aproape plină. In ziua aia se

dădea o masă.

— înţeleg. Aşadar, automobilul a sosit, să spunem, eurînd după ora unsprezece. Doamna Coon şi Farmer s-au întors de pe teren cam la patru. Mi se pare o partidă de golf cam lungă.

— Probabil că s-au antrenat puţin înainte de a-neepe să joace.

— Aşa miceam şi «u.

L-am lăsat în mijlocul arbuştilor şi am pltcat. Ar fi trebuit să merg direct al poliţie, dar nu m-am dus, iar motivul din care n-am făcut-o era oarecum legat de cîş-tigarea unui onorariu într-un mod einstit, ca şi de o anu-mită mîndrie rănită, sau vanitate, sau ce doriţi. M-am du» însă la Corning Place nr. 15, unde, ca şi altădată, am fost interceptat la uşă de subretă «are, tot ca şi altă dată, s-a dus să vadă dacă doamna* Ce: 1 vrea să mă primească.

Am aşteptat în hol întoarcerea servantei, dar ea n-a mai venit. în locul fetei apăru, după o vreme, Martin Farmer, verişorul de rangul trei. Era politicos la supra-faţa, dar se vedea că-l irită prezenţa mea. Doamna Coon, îmi spuse el, nu putea primi pe nimeni. Nu se simţea bine şi nu putea fi deranjată.

— Rău destul, am spus. Transmiteţi-i doamnei Coon întreaga mea simpatie şi spuneţi-i că domnul Hand deţine
nişte informaţii importante, care-1 silesc să insiste.

— O? Poate ca, decâ mî

le-aţi încredinţa mie, l-v putea transmite eu aceste informaţii doamnei Coo», ceva
mai tîrziu.

Acesta era punctul delicat al tratativelor noastre i pentru moment n-am fost sigur dacă voi obţine o coi cesie, sau v®i fi pus la punct în modul cel mai politico Martin Farmer ezită, cfrrtărihd cele două posibilităţi, apoi ridiaă din umeri şi cedă.

— Să văd, zise el. Vă rog să aşteptaţi în biblioteca. Ştiţi drumul.

Am intrat în bibliotecă. Am aşteptat. După vreo cinci minute Bulce Coen sosi şi ea în bibliotecă eu verişorul. Martin Farmer, în urma ei. 11 rămase lingă uşă. Ea veni mai aproape de mine, oprindu-se la o distanţă de doi, trei paşi. De data asta purta o bluză albă şi pantaloni negri strimţi. Picioarele ei goale erau vîrîte în sandale fără tocuri, de lapt doar nişte tălpici subţiri de care erau prinse cureluşa de piele. Era iritată, ca să nu spun mai mult, şi fără îndoială hotărîtă să isprăvească repede cu mine.

— Domnule Mand — îmi spuse —, credeam că-i cit se poate de limpede şi pentru dumneata că nu raal avem ce discuta împreună. De ce-ai mai venit aici?

— Sîrit aiai ca să vă spun eă am găsit-o pe Jffyrna Credeam că vă va interesa

Urmă un moment de linişte în care nu mişcă şi nu răsuflă nimeni. Apoi Martin Farmer făcu o mişcare bruscă Jîngă uşă, dar «u nu i-

am dat nici o atenţie. Mă ui'tnm ţinta la^Duloe^ Coon. In obrajii ei începuseră să ardă pete p\irpuirtf»1»l oehii-i asuncau fulgere sub genele lungi. Bulele i se mişcară firâ*sunet şi apoi se opriră brusc, ca şi eînd ar fi fost gata să protesteze împotriva unei absurdităţi, Myrna nefiind decît un mit. Dar aceasta ar fi f i! o greşeală de neiertat şi femeia ştiu să se înfrîneze la timp.

— Uade?, mă întrebă ea.

— Unde-aş fi crezut mal puţin.

— Nu fi atît de evaziv, domnule Hand. Cine e?

— Dumneavoastră. Dumneavoastră sînteţi Myrna, doamnă Coon.

— Iar dumneata eşti nebun. Rîse strident şi de pe vocea ei picura dispreţul. E clar că am făcut de la bun început o greşeală, adresîndu-mă dumitale.

— Aţi făcut o greşeală, într-adevăr, aţi greşit socotin-du-mă mai timpit decît sînt de fapt. Odată ce v-aţi hotă-rit cum să vă ucideţi soţul, aveaţi nevoie de un martor care să stabilească existenţa unei făptaşe inexistente. Un martor nu prea inteligent. Nici pe departe atît de inteligent cît dumneavoastră, ca să dăm un exemplu. Nu ştiu cum s-a întîmplat să mă alegeţi tocmai pe mine, dar îmi pare tare rău că nu v-am putut servi.

— Să iii oare mai puţin cretin decît credeam? Mi se pare că, dimpotrivă, eşti şi mai şi.

— Lasă 1 să vorbească,

Dulce. Vocea ce venea dinspre uşă era a lui Martin Farmer şi am distins în ea un fel de amuzament mieros care mă avertiză, brusc, că aud vocea unui om periculos. Pînă şi un prost e în stare să recunoască prostia, dacă-i e dat să audă destulă.

— Vă mulţumesc, am zis. Apreciez şansa ce mi-o daţi de a-mi tăia singur creanga de sub picioare. N-are a face cum am descoperit că sînteţi Myrna, doamnă Coon. Mi-a trebuit cam multă vreme şi nu-s mîndru de asta. Tocuri cui, ca să păreţi mai înaltă, după ce aţi fost grijulie ca în toate celelalte ocazii să vă văd cu pantofi cu talpa joasă. O perucă blondă a cărei provenienţă, aprojio, poate fi aflată, acum cînd ştim că vă aparţine. Nu nantai c-a fost cumpărată de undeva, dar a trebuit să fie coafată şi nu-i decît o problemă de timp pînă află poliţia cine a vîndut-o şi cine a făcut coafura. Iar pentru marele spectacol, o punere în evidenţă, calculată, a sexului, ceea ce, pentru dumneavoastră, n-a fost o greutate. Şi, lucrul cel mai important, ochelari negri şi un local întunecos

şi toate precauţiile ca să nu vă pot vedea bine faţa. V-aţî ţinut mereu faţa în umbră sau întoarsă în direcţia opusă. Cînd aţi plecat, aţi făcut-o repede, expunîndu-vă numai spatele luminii de afară. Din nefericire pentru dumneavoastră, urechile-mi sînt mai bune decît ochii.

— Ce lucru absurd vrei să spui şi cu asta?

— Secret profesional. Nu vă supăraţi, nu-1 divulg. Oricum, de-ndată ce-am ştiut că dumneavoastră eraţi persoana din salon, mi-am dat seama că toată afacerea e o-nscenare. Mi-aţi spus, de exemplu, că aţi aflat despre Myrna ascultînd o conversaţie pe care o avea cu soţul dumneavoastră, la un receptor cuplat. In casa asta există mai multe telefoane, cele mai multe fără cuplaj. De ce să fi vorbit soţul dumneavoastră cu o şantajistă chiar la un telefon care-i putea da altcuiva şansa să tragă cu urechea? Mă-ndoiesc c-ar fi procedat aşa.

— Asta-i cu adevărat incredibil. Dacă n-ar fi vorba de calomnie, m-aş amuza copios. Vocea-i era încă stridentă, deşi mai îndulcită, iar sîngele continua să-i ardă în obraji. Era stăpînită, mă gîndii eu, de un fel de excitaţie nesăbuită.

— Acum c-ai hotărît că totul e o farsă pusă la cale de mine, poate-mi spui şi de ce am vrut să-mi omor soţul?

— Dumneavoastră să-mi spuneţi. Pentru bani? Bănuiesc că au jucat si ei un rol. Banii şi bărbatul care v-a ajutat să-1 omorîţi.

— Deci e implicat şi un bărbat. Cine, mă rog?

— Bărbatul cu care v-aţi întîlnit în Salonul Normand. Martin Farmer.

— Eşti cu adevărat nebun, nu-i aşa? Tot timpul credeam că pe bărbatul meu se presupune că l-am întîlnit acolo.

— Asta-i. ceea ce trebuia să cred eu, că-i soţul

dumneavoastră, dar nu el era. Era Martin Farmer. Verişorul

dumneavoastră de-al treilea. Expresia îi aparţine. Rf-a trebuit decît să facă totul cu aceeaşi grijă ca sceneta să iasă ca pe roate. Purta hainele pe care spuneaţi c-o să le poarte soţul dumneavoastră. Şi-a ţinut faţa mereu în umbră. Avea înălţimea corespunzătoare, greutatea celuilalt, aceeaşi culoare a părului. Avea totul, în afara numelui şi a soţiei legale.

— Dar soţul meu a fost ucis, îţi aminteşti? Cum se potriveşte asta cu povestea dumitale?

— El se potriveşte în portbagaj. In portbagajul seda nului gri. A fost uci» aici, în casa aita, pe la ora două după masa, destul de tîriiu ca momentul cînd a survenit meartea, stabilit de legist cu destulă latitudine, să fie cel dorit de dumneavoastră. După ce v-aţi pierdut urma în trafic aţi ieşit din oraş, aţi pus cadavrul la volan şi l-aţi lăsat unde 1-a descoperit mai tîraiu poliţia.

— Scapi din vedere ceva, nu-i aşa? Vorbea din nou Martin Farmer şi m-am întors înspre el. Avea o ţinută indolentă şi zîmbea uşor, dar ochii-i erau reci şi vigilenţi. Dulce şi cu

mine aram la Country Glub. Am jucat golf, am_hiat cocktailurl şt apoi cina. Ne-au văzut vreo doisprezece oameni.

— Nu . .. Am clătinat din cap şi na-a cuprins îndoiala, acum că terminasem aproape ce aveam de spus, că voi mai putea ieşi de acolo viia. Alibiul dumneavoastră i»u stă deloc în picioare. Pentru a avea o maşină la îndemînă v-aţi dus cu automobilul la Gauntry Glub, înainte de amiază, şi l-aţi lăsat acolo m parcare. Dumneavoastră însă n-aţi rămas. îmi închipui că doamna Coon a yenit pe urmele dumneavoastră şi v-a adu» înapei cu maşina, ca să faceţi treaba pe care-o aveaţi de făcut, după ce, în prealabil, fuseseră create condiţiile ea totul să se petreacă în secret. Ştiţi despre ee treabă vorbesc. In sedan v-aţi pus sacii de golf, împreună cu nişte haine de schimb. După ce-aţi lăsat automobilul lui Coon pe strada aceea iafundată, a fost destul de simplu să vă schimbaţi hai-

M»

nele şi să le ascundeţi pe cele vechi în sacii de golf ce-i aveaţi cu dumneavoastră. In cîteva minute aţi traversat terenul pustiu dintre capătul străzii îndepărtat al terenului de golf.

Riscant, desigur, dar eraţi gata să riscaţi şi aţi avut noroc. Pe urmă aţi intrat în clădirea clubului, doi jucători nevinovaţi cu un automobil în parcare, ca să vă ducă acasă, şi cu destui martori care să poată depune în favoarea dumneavoastră. Nu-mi aduc însă aminte să fi spus cineva că v-a văzut înainte de a veni de pe teren. Toată lumea presupunea doar că aţi jucat. Brady Baldwin e un copoi inteligent şi-l va interesa să afle asta.

— Foarte interesante speculaţii, zise Dulce Coon. Ba sînt chiar inteligente. Te-aş sfătui, totuşi, să nu le repeţi. Sînt pasibile de dare în judecată şi ar trebui să dai socoteală avocatului meu.

— Eu prezic că va trebui să daţi dumneavoastră, nu eu, socoteală unui avocat. Avocatului acuzării, voiam să spun. Nu uitaţi că sedanul gri e încă în custodie. Laboratorul cercetează chiar în clipa asta portbagajul şi puteţi paria că vor găsi o indicaţie că soţul dumneavoastră a călătorit în el — o aţă, o bucăţică de piele, două fire de păr, o pată de sînge — ceva de felul ăsta. Laboratoarele fac adevărate minuni în vremurile noastre. După o vreme va sosi şi Brady. Nu vă îndoiţi de asta. Pînă atunci, deoarece v-aţi

referit deja la avocat, vă recomand să-i daţi cît mai curînd un telefon.

începusem să mă mişc înspre uşă şi am continuat să merg şi nimeni n-a încercat să mă oprească. M-am strecurat pe lîngă verişorul de rangul trei afară şi pe-aci ţi-e drumul.

Cel puţin, îmi spuneam, acum îmi meritam cu prisosinţă onorariul.

La cină am fost trei. Eu şi Hetty şi Brady Baldwin. îl chemasem şi pe Brady deoarece rezolvase un caz şi-şi cîştigase dreptul la o masă bună, şi pentru că eram într-o dispoziţie generoasă. Trei viori asortate şi un pian

făceau muzică şi toate erau foarte şic şi satisfăcătoare. După cină, ulcerul lui Brady începu să-i cam dea da furcă.

— Trebuie să plec acasă şi să iau ceva, zise el, aşa că-i mai bine să te laud chiar acum şi să mă scap şi de asta. Voi recunoaşte că în afacerea asta ai lucrat exact ca un geniu, după ce te-ai pus în mişcare dar există un lucru pe care nu mi-1 pot explica decît prin norocul chicr care te caracterizează. Cum te-ai împiedicat de faptul că bărbatul întîlnit de Dulce

la bar era Martin Farmer? Poate că nici măcar n-ai ghicit. Poate că, întîlnindu-1 pe Farmer mai tîrziu, l-ai recunoscut pur şi simplu.

— Nici pomeneală. Brady, nu încerca să-mi furi din glorie. Farmer şi Coon semănau foarte bine şi nu l-am putut privi destul de bine pe cel dintîi ca să-mi dau seama că nu-i cel de-al doilea. S-a îngrijit Farmer de asta. Din cîte ştiam eu, la bar se găsea Benedict Coon, şi tot el a plecat cu nevastâ-sa. Abia mai tîrziu am aflat un lucru care m-a convins că a fost altcineva. în situaţia dată, verişorul de gradul trei, suspect de apropiat de femeie, era persoana cea mai probabilă.

— în regulă, am înghiţit momeala. Ce-ai aflat?

— Am aflat prin Hetty că Benedict Coon era serios belnav de inimă. Nu că n-ar fi putut trăi încă mult şi bine, chiar prea mult, se pare, pentru gustul lui Dulce. Mai ales că, din cîte se spune, ţinea un regim strict şi «e îngrijea cu scrupulozitate. 4

— Dă-o-ncolo, Percy, nu poţi să ştii că un om e bolnav de inimă doar uitîndu-te la el. Vrei să spui că tipul de la bar arăta ca şi cum n-ar fi suferit cu inima?

— Nu cum arăta contează, ci ce făcea.

Hetty a verificat, la cererea mea, că boala lui Coon se numea insuficienţă cardiorenală. Cei ce suferă de asta nu mănîncă deloc sare. Iar omul de la bar," tot timpul cît a stat acolo, ■-a încetat să se îndoape cu arahîde sărate.

13t

Hetty sorbea din cafea şi fuma o ţigară şi mă privea cu o expresie foarte promiţătoare.

— Nu-i aşa că-i un tip remarcabil? Ai spus-o chia» tu, Brady, e, practic, un geniu. Doar faptul că-1 cunoso mă excită nemaipomenit.

— Ei, să mă ia dracu'. Brady îşi împinse înapoi scaunul, se ridică în picioare şi mă privi acru. Noapte bună, Hetty. Noapte bună, Geniule. Mulţumesc pentru cină. Am plecat acasă să mă bag în pat.

— Era chiar vremea, zise Hetty. O să-ţi urmăm exemplul.

MICHAEL ZUROY

nu te încrede în străbuni

Era întocmai ca un interogatoriu al Inchiziţiei. Easteran Chemicals, Inc. nu se juca atunci cînd selecţiona noi funcţionari pentru birourile administraţiei, care ocupau zec^ etaje dintr-un zgîrie-nori din Manhattan. Drew Whitne^y completase deja nenumărate formulare. Suportase **trei interviuri** dure. Acum deschise un nou chestionar, **intitu.' lat: DATE PERSONALE ADIŢIONALE. CONFIDENŢIAL.**

oăsfbindu-1, aşezat la

unul dintre micuţele birouri
tru solicitanţi aflate în încăperile serviciului pentru •onal al companiei, Drew reuşi cu multă greutate să ^'edice'un rînjet să-i strîmbe trăsăturile de o frumu-

Se'rece. Cretinism curat, gîndi.

în zilele noastre, reflectă Whitney, marile corporaţii • ormonesc uneori în viaţa personală a omului cu o îndînire vecină bună cu nebunia. Chestionarul din faţa lui ra dintre cele mai afurisite. Născocit, mai mult ca sigur, *3* psihologi şi de băieţii deştepţi de la personal pentru i reuşi să închege, într-un fel, imaginea de

ansamblu 3 omului şi a determina în care anume nişă se va potrivi. Whitney nu avea nici o greutate în a înţelege scopul întrebărilor, dar totul rămînea pentru el o tîmpenie. Aţi posedat vreodată un automobil sport?" El nu solicita decit o slujbă de contabil. Ce fel de întrebare mai era şi asta?

Sunteţi bun cunoscător de vinuri fine? Există printre cunoştiinţele dumneavoastră vreun dentist? întrebări căzute din lună, gîndea Whitney. Dacă sunteţi căsătorit, enumeraţi şcolile urmate de soţie. E naturală culoarea părului soţiei dumneavoastră? Faceţi vreodată baie în costumul iui Adani? Este chelia o problemă ereditară în familia dumneavoastră? Mamă!

Silindu-se să nu-şi piardă calmul, Whitney se porni să completeze rubricile. Obiecţiile i-ar fi închis orice uşă, iar el dorea să lucreze la Eastern Alegerea fusese deliberată, gîndită îndelung. Eastern Chemicals poseda tot ceea ce-şi dorea el: prestigiu, bogăţie, putere, prilejuri de promovare, în cadrul unei astfel de firme hotărîse să devină :>_ persoană importantă. Buzele-i luară o expresie sardo-dcă. Dacă i-ar fi putut citi gîndurile, repede ar mai fi ă-i ureze bun venit. îşi perfecţionase metodele I experienţă cu firme mai mărunte. Metode nemintrucît dorea să devină cineva cîtă vreme se mai i bucura de tinereţe. Intenţiona să pună mîna pe

putere, oricite gîtlejuri ar fi trebuit să sucească. Era plă-mădit în aşa fel, încît simţea nevoia de bani şi de putere.

Whitney îşi caligrafie frumos răspunsurile, ştiind prea bine că scrisul nu trebuie să-i trădeze nerăbdarea. Tocmai aşa ceva pîndeau băieţii cu minţile brici, psihologii. Iţi trecu, cu cifre sobre, vîrsta, 26 de ani, deşi Eastern **avea** deja acea informaţie. Aţi fost vreodată arestat? voia să ştie formularul, la altă rubrică. Whitney răspuns»: ..Nu."

Dar mama Dvs.? Whitney clipi din nou. Nu părinţii lui solicitau slujba. Scrise: „Nu."

Ştiţi cumva dacă bunicii Dvs., din partea tatălui şi a mamei, au avut cazier penal? Dar bunicile?

Whitney privi uluit hîrtia din faţa lui. Asta întrecea toate aşteptările. întrebările erau prea obraznice şi fără relevanţă, chiar venind de la Eastern Chemicals. Fu cît pe-aci să sucombe tentaţiei de a scrie „Nu vă priveşte* pe locul rezervat răspunsului, dar, în vreme ce ezita, cu peniţa în aer, observă că era ţinut sub observaţie, din-tr-unul din cuburile de sticlă din apropiere, de ochiul rece şi bănuitor al domnului Johnson, funsţionarul de cadre care se ocupa de el. Whitney era conştient că orice semn de enervare ar constitui o notă proastă. Mai ştia câ, pină acum, făcuse impresie bună. înalt, prezentabil, respectuos, îşi dădea seama *eh* unul dintre atuurile sale îl constituia faptul că era tocmai tipul de

funcţionar pre-âerat de marile corporaţii. Fără să mai ezite, răspunse ou .„Nu" şi la această întrebare. Sfîrşi de completat formularul şi i-i înmînă domnului Johnson cu un zîmbet calculat, plăcut fără a putea fi taxat drept servil. Restul după amiezii şi-1 petrecu supunîndu-se unui test de inteligenţă, iar apoi se duse acasă, ca să aştepte decizia.

După cîteva zile, fu iarăşi invitat la birourile companiei. Urma interviul final cu preşedintele corporaţiei. „Cu însuşi preşedintele?", se miră Whitney, surprins că

1 se acordă atîta eensideraţie. Doar nu candida decît pentru o slujbă măruntă de contabil.

„Domnul preşedinte Mitchell aprobă personal toate cererile pentru poziţii administrative, indiferent de nivel", •xplică glacial domnul Johnson.

Biroul preşedintelui se afla în partea cea mai de sus a sectoralui din clădire ocupat de Eastern, la etajul treizeci şi şapte al zgîrie-norului. O încăpere spaţioasă, îndulcită de lemnăria închisă la culcare şi cu o carpetă în care ţi se cufunda piciorul. Simţeai în ea aerul greu al tradiţiei. Un perete era acoperit complet de o impresionantă frescă, reprezentînd minele şi uzinele corporaţiei lastern. Pe alt perete se găseau portretele în ulei ale cî-t»rva bărbaţi cu înfăţişare severă rare semănau întrudtva cu Mitchell. Un grup de ferestre

cu pervazul jos îţi ofereau o spectaculoasă panoramă a oraşului şi a fluviului din depărtare, neobstrucţionată de nici o altă clădire înaltă.

Whitney inspiră repede şi nervos. Aici era. deci, culmea, sediul puterii. Locul ăsta şi-1 dorea pentru el însuşi. S-ar putea să fie al lui, într-o bună zi.

Preşedintele Mitchell era un bărbat masiv, puternic, ai cărui umeri se umflau ca ai unui ţapinar sub stofa scumpă a costumului. Nu împlinise îneă şaizeci ^e ani, iar vocea-i era puternică şi ochii două genuni ameninţătoare sub sprmcene stufoase. O personalitate extrem de puternică, dar Whitney nu se simţea intimidat. înfruntă examenul fără emoţie, în timp ee în adfcicurile minţii lui îmbobocea gîndul că şi gîtul lui Mitchell poate fi sucit

In cele din urmă, Mitchell grohăi: „Pari omul potrivit."

„Vă mulţumesc, domnule."

„Suntem cam chiţibuşari, ce-i drept", zise Mitchell. „fiindcă o companie poate fi dusă la sapă de lemn de angajaţii ei. N-avem nevoie de oameni care nu întrunesc pretenţiile noastre. Insistăm în special asupra unei înalt»

ţinute morale. Te-a surprins întrebarea aceea despre bunici?"

„Păi . . . într-o oarecare măsură", recunoscu, precaut, Whitney.

„Ideea mea proprie", chicoti Mitchell. „Bazată

pe o teorie ce n-a dat încă greş. Eu cred în ereditate. Escrocii aduc pe lume escroci."

„Da, domnule" răspunse Whitney, ştiind perfect de bine cînd să fie de acord. Se vedea din felul cum îl privea Mitchell că nu admitea să fie contrazis.

„Sîngele îşi spune întotdeauna cuvîntul."

„Aşa e, domnule."

„Pentru slujba pe care o soliciţi, ne oprim cu investigaţiile la bunici. Cu cît e mai importantă poziţia şi încrederea pe care trebuie s-o avem în angajat, cu atît mergem mai departe în cercetarea genealogiei respectivului Dacă un individ are o moştenire criminală evidentă, indiferent cît de veche, în cele din urmă se va manifesta cumva. Nu ne putem permite nici un risc de felul ăsta."

„Da, domnule", făcu Mitchell, venindu-i să rîdă de idee, dar neîndrăznind să comenteze că nimeni nu poate avea o descendenţă fără pată.

Ghicindu-i, parcă, gîndurile, Mitchell spuse: „Oh, suntem realişti, nu ne aşteptăm la perfecţiune. Folosim un sistem de raportare a delincventei la timpul scurs, care dă notă de trecere majorităţii angajaţilor, determinînd. totuşi, cele mai mari riscuri. O evaluare a

obîrşiei drept nesatisfăcătoare îi barează unui slujbaş al nostru accesu! spre posturile mai pline de răspundere. Delictele^ ancestrale mai serioase — ca de exemplu asasinatul — au, fireşte, cea mai mare pondere. Ai suficientă încredere în străbunii dumitale, tinere, ca să lucrezi aici?"

„Sunt gata să mă încred în strămoşii mei, domnule", zise Whitney fără şovăială, ştiind că acesta era răspunsul dorit. Nutrea gînduri dispreţuitoare. Tipii din serviciul de cadre al marilor companii erau destul de nătîngi. Cînd

se mai amesteca şi bossul cu ideile lui fixe, treaba devenea de-a dreptul idioată. N-aveai nici un motiv de îngrijorare, odată acceptat. Era sigur că nu în felul ăsta trebuia condusă o corporaţie. Chiar Mitchell recunoscuse că majoritatea angajaţilor treceau uşor examenul. Şi, la urma urmei, cîte se mai puteau afla despre obîrşia cuiva, mai ales după scurgerea unei mari cantităţi de timp? Nici el nu ştia, bunăoară, prea multe despre proprii lui bunici.

Şi, ca şi cum i-ar fi citit încă o dată gîndurile, preşedintele Mitchell vorbi; „Anchetatorii noştri

sunt conştiincioşi şi foarte pricepuţi. Cunoştiinţele individului despre genealogia sa proprie sunt cam nesigure, aşa că nu ne putem baza pe ele. Agenţii noştri lucrează în toată lumea. Trecutul este obscur, fireşte, dar fiecare generaţie are în urma ei două piste; dacă o pierd pe una, recurg la cealaltă. Arareori greşesc. Sunt, de fapt, detectivi al căror cîmp de acţiune e trecutul. Mă înţelegi?"
„Desigur, domnule."

Mitchell ridică un index gros. „Poate că ideea ţi se va părea nouă. Poate ţi se va părea prea dură. Eu m-am convins că dă rezultate. Unii dintre funcţionarii noştri superiori au fost investigaţi pînă în secolul al unsprezecelea al erei noastre. S-au dovedit a fi persoane dintre cele mai integre Povestea sîngelui e relevantă, nu?"

„Aşa e, domnule", spuse Whitney, simţindu-se cam ameţit.

„Bun", făcu Mitchell, dintr-o dată grăbit. „Verificarea bunicilor dumitale, pe care am făcut-o, îţi confirmă spusele. Sunt curaţi. Asta e, deocamdată, suficient, pentru poziţia pe care o soliciţi. Poţi să te întorci la serviciul personal."

Ceea ce, înţelese Whitney, însemna că obţinuse slujba. Zîmbi. Drew Whitney îşi petrecu

următoarele cîteva luni aşteptînd să se scurgă timpul, familiarizîndu-se cu compania şi cu propriul lui serviciu şi pregătindu-şi prima lovitură nemiloasă. Nu erau pentru el anevoioasele promovări în funcţie de merit, înaintarea în funcţie cu pas

de meie, ce i-ar fi putut aduce, cam în treizeci de ani. a slujbă minoră de conducere. Analizase bine situaţia. Putea înainta rapid numai dacă-i elimina pe toţi cei ce-: stăteau in cale. Asta însemna să pîndeşti ocaziile, la nevoie chiar să ţi le creezi. Whitney se pomeni chicotind Compania Eastern n-avea decît să bîjbîie în trecut şi să se-nvîrtă în jurul cozii, cu învechitele teorii ale lui Mitchell despre strămoşi. în viitorul apropiat avea să se întîmple ceva ce va depăşi cu totul înţelegerea lor.

Secţia în care lucra se numea „Inventarul utilajelor" Primul obiectiv al lui Whitney era să devină şeful acestei secţii. între el şi poziţia rîvnită se găseau paisprezece persoane cu o mai mare senioritate decît a sa şi toţi luptau pentru a obţine postul, în timp ce şeful în exerciţiu dădea impresia că nu va putea fi mişcat încă mulţi ani de acum încolo, situaţie des întîlnită la marile firme. Toată lumea dorea să promoveze, dar nimeni nu avea curajul sau inteligenţa

necesare pentru a face ceea ce avea el de gînd sâ întreprindă.

Whitney şi—1 alese pe Ed Thorpe drept victima cea mai importantă. Thorpe, un bărbat slăbuţ, cu bucle de păr pieptănate în jurul unei lucitoare calviţii, lucra da doisprezece ani la Eastern şi se număra printre aspiranţii la postul de şef de departament, cînd avea să devină vacant. Whitney îl cultivă pe Thorpe. Se strădui să-i devină simpatic şi în curînd ajunseră să facă schimburi amicale de bancuri, să se adîncească în discuţii serioase şi să ia prînzul împreună. Deveniră atît de buni prieteni, încît începură să se intîlnească uneori, seara, împreună cu nevestele. Whitney le aducea, chiar, celor trei copii cîrlion-ţaţi Thorpe, cadouri, cîştigîndu-şi astfel porecla de „nenea Drew". Nu încape îndoială că toată familia Thorpe îl considera pe Drew Whitney, cu înfăţişarea sa plăcută şi felul sincer de a fi, un tip colosal.

Fireşte, cînd Whitney începu să pună întrebări non-şalante despre munca lui Thorpe, acesta din urmă era

bucuros să dea explicaţii. Nu se enervă nici eî-nd între-bările deveniră mai percutante. Ce rău eră în a-ţi învăţa prietenul o şmecherie sau două? Tînărul Whitney na-i putea fi rival, se afla mult prea în urmă ca vechime în serviciu. Acasă şi la birou, Thorpe îl haiţie pe Whitney în toate dedesubturile serviciului,

transferîndu-i tot ee învăţase în timpul celor doisprezece ani petrecuţi la Eas-tern. „Sper să-ţi fie, cîndva, de folos", zîmbea el.

„O, nu-ncape îndoială, Eddie", îi întorcea Whitney zîmbetul. „O să-mi fie."

Trecut de stadiul culegerii de informaţii, Whitney începu să-şi planifice următorul pas. Se apropia vremea declarării impozitelor. Poate că era o ocazie bună. Whitney începu să răsfoiască anumite dosare din clasoare, să se uite prin registrele strînse pe mesele contabililor. Simeni nu-i zicea nimic. Se afla la locul lui de muncă, >şi îndeplinea atribuţiile, documentele nu erau secrete pentru el.

Whitney eira singur că planul îi va reuşi, pur şi sim-plu fiindcă era de neconceput. Unele lucruri par şi simplu nu se făceau în birouri. Exista o limită dincolo de care puţini, nici chiar cei mai îndîrjiţi calomniatori, se încumetau să treacă. El, însă, avea să încalce acel frun-tariu. Fiindcă avea curajul.

Din dosarul curent de formulare pentru declararea impozitelor, completate cu creionul, desprinse cîteva cu antetul *Scăderii pentru utilaj depreciat.* Fuseseră întocmite de Thorpe şi purtau semnătura acestuia. Mai aveau şl O. K.-ul lui Lee Southerfield, care verificase munca lui Thorpe.

Din mulţimea de înregistrări alese ana care spunea: „Unitatea Qwens — Mookwort-h de pulverizare a mîrre-reului, Model G. 48, seria 870994a — 7423,00

dolari." Cu îndemînare, şterse eifrele ce reprezentau scăderea de impozit datorată deprecierii utilajului ealculată de Thorpe, înlocuindu-le €*u suma de 98#S,O0 delari. Căută încă pateu

intrări de pe fişele de impozit şi substitui şi acolo sume **mai mari.** Făcu schimbările cu atîta meticulozitate, imi-**tînd atît** de bine cifrele lui Thorpe, încît nici chiar acesta nu şi-ar fi putut da seama că-şi vîrîse cineva coada.

Aşteptă, răbdător, cîteva săptămîni, pînă cînd se ex-pediară toate declaraţiile de impozite şi fişele cu care lucrase fuseră introduse în registrul permanent. In cele din urmă îl aborda de domnul Bobak, şeful departamentului. Se folosi de stilul unuia care-şi face o datorie neplăcută.

„O gravă greşeală în declararea impozitului? Scădere exagerată datorată deprecierii?" Faţa rotundă a lui Bobak strălucea de neîncredere.

„Da, domnule", zise Whitney. „Cei de la Internai Re-venue o vor descoperi fără îndoială. Dacă nu facem primii amendarea, o să înceapă să ne suspecteze în viitor."

Ochii albaştri ai lui Bobak deveniră reci şi nepriete-noşi. Exprimau limpede opinia sa despre

tînărul arivist cu care vorbea. **„Iţi** mulţumesc pentru avertisment", zise. „Aşadar, din toţi experţii ce funcţionează aici, tocmai dumneata te-ai găsit s-o descoperi, ce?"

„Păi, da", spuse Whitney, cu difidenţă. „Am observat sumele în registru. Nu mi s-au părut corecte. Le-am recalculat după metoda noastră anual-digitală. Cifrele erau greşite."

„Un geniu", murmură, obosit, Bobak. „Ia spune, cine-a făcut calculul iniţial?"

„Uh . . . Ed Thorpe"? răspunse Whitney, arătînd mai întîi cît de greu îi vine s-o facă.

„Aşa." Bobak se lăsă pe spate în fotoliu. „Ascultă. Thorpe lucrează la noi de doisprezece ani. îşi cunoaşte bine treaba. Şi în secţia aceea verificarea o face Southerfield. Alt creier de vîrf. Eu merg cu ei. Nu ne putem irosi timpul verificînd socoteli complicate. Ai dat dovadă de multă conştiinciozitate, tinere, dar cred că prin dumneata vorbeşte lipsa de experienţă."

14#

Whitney plecă, în aparenţă convins. De fapt, era pe deplin satisfăcut. Cu atît mai bine că Bobak nu înşfă-case din primul moment momeala — şocul avea să fie mult mai

mare, cînd se va produce. Băieţii de la Internai Revenue se vor îngriji de asta. Numai că lucrau cam încet. Puteau fi însă impulsionaţi, fără nici un risc. Niciodată nu-şi deconspirau informatorii. Whitney trimise o carte poştală Ministerului Finanţelor.

După nici o săptămînă, doi bărbaţi politicoşi cu valize diplomat sosiră la Eastern Chemicals Inc. şi zăboviră o vreme frunzărind registrele din departamentul lui Bobak. Unul dintre rezultatele vizitei lor fu că Bobak ieşi roşu la faţă din ceea ce fusese, probabil, o întrevedere nu tocmai plăcută cu superiorii săi. La rîndul lui, îi ju-pui de vii pe Thorpe şi Southerfield. „Nu-mi dau seama cum am putut face asemenea erori", bolborosea Thorpe. „Al dracului să fiu dacă înţeleg."

Lui Whitney, Bobak îi spuse în particular: „Companiei nu-i face nici o plăcere să-şi păteze reputaţia, mai ales cu oamenii de la impozite. Nu ştiu de ce dracu' nu te-am ascultat, răul ar fi fost cu mult mai mic. Pari un tînăr de ispravă. Nimeni altcineva nu şi-a dat seama. S-ar zice că Thorpe a luat-o razna ... şi dacă nici în Southerfield nu mă mai pot încrede .. .

ascultă, Whitney, am să te pun la încercare, dîndu-ţi o muncă de mai mare răspundere ..."

„Vă mulţumesc, domnule", răspunse, recunoscător, Whitney, gîndind în sinea lui că următorul gît pe care va trebui să-1 sucească era chiar al lui Bobak.

Şansele lui Thorpe de a mai ocupa vreodată postul de şef al departamentului erau spulberate. Tot aşa ale lui Southerfield. Iar statusul lui Bobak era mult şubrezit. Eastern Chemicals nu tolera gafe importante în nici una dintre secţiile ei.

In următoarele cîteva luni, Whitney se dedică cu ardoare muncii. Se ştia destul de priceput; şterpelise multe

cunoştinţe de la Hierjie. Nu-i era deiec greu să pună în aplicare ceea ce învăţase. îşi concentra acum tot farmecul asupra lui Bobak, crescuse mult în ochii acestuia, devenind cîinele lui de pază. îşi făeuse o datorie din a căuta micile greşeli inevitabile din munca altara şi a le dezvălui lui Bobak. încet, dar inevitabil, îşi asuma tot mai multe dintre răspunderile lui Thorpe. Thorpe avea vechime, dar titlul său îşi pierduse în raare parte sensul.

Whitney nu-i mai arăta deeît o politeţe distantă: îşi jucase deja rolul.

In cele din urmă, Whitney fu promovat oficial. Dar, cu o zi înaintea avansării, un curier de la Personal îi puse pe birou un plic sigilat. înăuntru, găsi documente cu antetul: *Raport confidenţial asupra descendenţei; exemplarul angajatului.* „Felicitări", spunea scrisoarea. „Strămoşii dumneavoastră au trecut cu bine al doilea examen. Aţi fost declarat apt pentru promovare."

Aproape că uitase de proiectul favorit al preşedintelui Mitchell. Citi raportul, impresionat fără să vrea de temeinicia lui. Niciodată nia cunoscuse atîtea lucruri despre genealogia lui.- Acum patru generaţii, un anumit Staf-ford Whitney avusese un joagăr în orăşelul Turnbull, Missouri. Existase şi un Silas Whitney, omorî tor neîm-blînzit de indieni. Barbara Sherman, căsătorită raai tirziu cujieguţătorul Colin Whitney, avusese, ca fată, o oarecare reputaţie în tîrguşorul ei natal, Amesworth, Pennsylva-nia, pentru îndemînarea cu care mînuise acul.

Scormoneau destul de adînc, reflectă dispreţuitor Whitney. N-aveau decît, atîta vreme cît dezgropau

numai trecutul. Pe el îl preocupa viitorul.

Continuă să-şi facă datoria cu multă diligentă, făcînd adesea ore suplimentare, din proprie iniţiativă. Sosea primul şi pleca cel din urmă. Făurea imaginea unui fanc-ţiowar devotat companiei, demn de încredere şi extrem de capabil şi ştia că această imagine va fi recepţionată la

timp de către S. D. Simpson, şeful diviziei şi superiorul ierarhic al lui Bobak.

Intre timp, nu înceta să-i submineze, cu multă în-demînare, pe ceilalţi din departament. Thorpe şi Souther-field, care fuseseră cei mai puternici concurenţi în cursa pentru obţinerea postului de şef al departamentului, ieşi-seră acum din competiţie. Ceilalţi nu constituiau alternative prea serioase, dar Whitney nu voia să rişte nimic. Nu încetă să-i sape, sprijinit fiind de încrederea lui Bobaîî.

Lăsă încă un an să treacă, cu scopul de a cîştiga vechime şi de a-şi întări poziţia. Apoi se aruncă asupra lui Bobak.

Planul era simplu, dar îl socotea fără greş, deoareca era din nou de neconceput, ceva ce, pur şi simplu, nu 8* făcea. Era iarăşi gata să întreacă orice limită.

Reuşi să stea de vorbă între patru ochi cu omul in veston alb care le aducea comenzile de la autoservire în timpul pauzei pentru cafea. Mai întîi, îi arătă o bancnotă, ceea ce-1 făcu să-şi mijească ochii de lăcomie. „Doar • glumă colegială", zîmbi Whitney. „Ştii dumneata cum e. Dar trebuie să păstrezi cu stricteţe secretul, altfel dăm amîndoi de bucluc. S-ar putea să nu înţeleagă toată lumea."

Omul dădu încet din cap, încă arătîndu-se neconvins. „Da, păi sigur că ştiu că vă mai şi distraţi între voi acolo sus. Da' mie nu-mi trebuie necaz. Sînteţi sigur că pilulele alea-s inofensive?"

„Pentru Dumnezeu", răspunse Whitney, trădîndu-şi impacienţa. „Te las chiar pe dumneata să le cumperi, co vrei mai mult? Nu sînt nocive nici pentru un sugar. întreabă-1 pe farmacist. Nu trebuie decît să pui două îa cafeaua lui Bobak, atunci cînd ţi-oi spune. Dar dacă preferi să nu te amesteci..."

Convins, omul întinse mîna după bani.

Nu mult după aceea, la scurtă vreme după una dintre pauzele pentru cafea, funcţionarii observară, miraţi.

că domnul Bobak dormea tun în fotoliul său. Somniferele lucrau perfect.

Apoi Bobak se îndoi din mijloc, îşi aşeză confortabil capul pe braţele puse pe birou şi se puse pe un sforăit ascuţit şi regulat. De ochii celorlalţi, Whitney încercă să-l trezească, scuturîndu-1, dar Bobak era cufundat prea adînc în somn ca să mai reacţioneze. După cîteva minute, Whitney observă cu mulţumire că S. D. Simpson se uită dezgustat prin peretele despărţitor de sitclă la Bobak cel furat de somn. Bobak se trezi după cîteva ore, îngrozin-du-se cînd îşi dădu seama ce se întîmplase.

Spectacolul se repetă după cîteva săptămîni. „Nu ştiu ce naiba m-a apucat", mormăia Bobak, livid. „Nu-mi stă în fire să aţipesc aşa, în timpul zilei..."

Whitney nu fu prea surprins să se audă chemat la S. D. Simpson într-o după-amiază. „Desigur, eşti încă tî-năr", îi spuse Simpson, „şi nu posezi atîta experienţă ca alţi cîţiva, dar, ce sfîntu', sîntem convinşi că eşti persoana cea mai capabilă în întreg departamentul. Bobak ni se pare că începe să piardă controlul. Chestia de anul trecut, din departamentul său, cu

impozitele ... iar cînd aţipeşti mereu la lucru ..."

Şi pe biroul lui Whitney îşi făcu din nou apariţia un raport confidenţial despre strămoşi. Acesta remarcă, nu fără o urmă de curiozitate, că unul dintre înaintaşii săi servise, ca ofiţer de marină, sub ordinele lui Drake. Mai existau un doctor, un magistrat şi doi slujitori ai bisericii. Pe o altă ramură se înşiruiau fierari, cizmari şi alţi meseriaşi, ai căror urmaşi erau englezi. Fuseseră descoperite cîteva indiscreţii minore, dar, în mare, căpătase din nou o notă satisfăcătoare. Era apt pentru promovarea cu un nivel mai sus.

Bobak fu mutat pe un post neimportant. „Regret, Bobak", îi spuse Whitney, renunţînd la tonul respectuos. „Surpriza e la fel de mare pentru mine ca şi pentru dum-

nsata. Dar nimeni nu-ţi poate lua vechimea. Te poţi bucura la gîndul că te aşteaptă o pensie frumuşică."

Whitney investi încă doi ani în consolidarea poziţiei sale, prezentînd drept ale sale ideile subalternilor, dacă aveau vreun merit, conducînd departamentul într-o manieră severă şi eficientă, căciulind fiecare mişcare

în aşa fel, încît să-i impresioneze pe şefi. Nu-l supăra faptul că trebuia să aştepte puţin; se număra acum printre funcţionarii superiori. Următorul pas avea să fie unul important.

Cînd, în sfîrşit, urcă în ierarhie, o făcu lăsînd în urmă trei indivizi sus-puşi, printre care se număra însuşi S. D. Simpson. Pentru asta se folosi de puţin şantaj.

Aşteptînd să facă următoarea mutare, Whitney angaja în secret o firmă de detectivi particulari să caute fapte incriminatorii în vieţile celor mai importanţi angajaţi ai firmei Eastern. Nu puteau fi toţi îngeraşi, se gîndise el. în cazul revizorului, Van Shielder, avu noroc. Van Shiel-der avusese o aventură cu un anumit manechin blond. Van Shielder îl împinse pe Whitney în sus pe scara ierarhică, pentru a evita un scandal ce i-ar fi ruinat reputaţia şi i-ar fi distrus liniştea casnică.

Acum se apropia de cercul interior. La scurtă vreme, se descotorosi de următoarea persoană ce-i stătea în cale. Whitney construise o moară de zvonuri, un detaşament privat de iscoade şi informatori, cărora le aruncă drept pradă reputaţia lui R. J. Fredericks. Curînd, întreaga firmă fu infestată

de zvonul că Fredericks era alcoolic, că suferea de patima de a paria la cursele de cai, că lua, pe sub tejghea, mită de la furnizorii lui Eastern, că vindea concurenţei secretele de producţie. Nu existau acuzaţii precise, nici un fapt concret de care Fredericks să se poată dezvinovăţi, numai bîrfe, dar zvonurile asediau întruna urechile celor din eşalonul superior pînă cînd, nevoind să rişte nimic, îl mutară pe Fredericks In-

tr-un post ce nu era decît o sinecură lipsită de importanţă. Whitney făcu un nou pas înainte.

în vîrstă de numai treizeci de ani, era eligibil ca vicepreşedinte al uriaşei Corporaţii Chimice Eastern. O avansare vertiginoasă. Era considerat drept unul dintre cel mai inteligenţi tineri din branşă: de vreme ce promovase atît de rapid, avea, fără îndoială, talente organizatorice remarcabile.

Fiecare avansare fusese însoţită, se înţelege, de alte verificări ale strămoşilor, dar nu se întîmplase nimic neplăcut. Whitney nu se aşteptase la necazuri. Ce puteai afla, scormonind atît de departe în trecut? Şi ce importanţă puteau avea respectivele fapte?

Fu luat oarecum prin surprindere cînd preşedintele Mitchell, întîlnindu-1 pe

coridor, îi puse o mînă pe umăr şi, cu o relaxare a trăsăturilor ce putea fi luată drept zîmbet, zise: „Ah, Whitney."

„Da, domnule?", răspunse el respectuos. Dincolo de unele contacte ocazionale rutiniere, Mitchell nu-1 întîlnea des pe Whitney. Rămînea o figură îndepărtată, verticală, locuitor al unei lumi de paralizantă demnitate în care aveau acces numai vice-preşedinţii, membrii Consiliului şi alţi demnitari la fel de importanţi.

„Ţi-am citit ultimul raport asupra descendenţei", anunţă preşedintele Mitchell. „Am crmstatat cu interes că în secolul al treisprezecelea strămoşii dumitale locuiau în Wicklington, Cheshire, în vechea Anglie. Ca şi ai mei."

„Chiar aşa, domnule? Atunci e probabil că s-au cunoscut."

„Precis", făcu Mitchell cu un ton binevoitor. Chicoti. „Intr-un fel, asta ne face vechi cunoştinţe, nu-i aşa?" îl luă pe Whitney de braţ şi se plimbă cu el pe coridor, sporovăind cordial despre viaţa din secolul al treisprezecelea.

In timp ce-i răspundea maiestuosului bărbat cu tonul potrivit, plin de respect şi interes, Whitney se gîndea că

el reprezintă ţinta sa final'ă. Acest om deţinea poziţia pe care o dorea mai mult decît orice altceva. Era cel mal important gît pe care avea sâ-1 sucească. Regele a

murit, trăiască ... preşedintele Qrew Whitney, al Companiei Eastern Chemicals, Inc. Suna foarte bine, într-adevăr.

Pe parcursul celorlalte operaţii, Whitney strînsese necontenit date despre Mitchell, căutîndu-i slăbiciunile. Chestia asta cu genealogia era una dintre ele. Whitney aflase că nu era o măsură agreată de ceilalţi conducători ai firmei, care nu vedeau în ea decît una din ciudăţeniile ia care au dreptul cei ce au reuşit în viaţă şi deţin puterea. Uneori, Mitchell le ţinea subordonaţilor conferinţe despre ereditate. „Ereditatea nu înseamnă ceva mort", le spunea. „Trecutul trăieşte în noi. Urmăm modelele stabilite de predecesorii neştri, sîntem, într-o anumită măsură, răspunzători de faptele lor. . ." In încuviinţările politicoase ale celorlalţi, Whitney detectase note de oboseală şi lehamite. Nu încăpea îndoială eă politica genealogică avea să fie abandonată de îndată ce Mitchell elibera postul; deocamdată reprezenta un loc vulnerabil în armura lui Mitchell şi putea fi folosită, eventual, pentru a-1 discredita în ochii Consiliului de direcţie, cînd venea vremea.

Deocamdată, Whitney nu era gata pentru

Mitchell. Mai întîi avea nevoie de o vicepreşedinţie. îşi dorea postul superiorului ierarhic imediat, vice—preşedintele F. Gris-wold.

Iar Griswold se dovedi a fi cel mai dificil obstacol din cîte întîlnise pînă atunci. Era încă relativ tînăr şl plin de vigoare; nu existau şanse să se pensioneze înainte de cincisprezece—douăzeci de ani. Era inteligent, capabil, eficient, puternic. Era bine înfipt în postul său, iar re-putaţia-i nu avea nici o pată. Şantajul nu putea fi folosit: agenţii lui Withney nu descoperiseră nimic compromiţător. Whitney simţea că ar fi periculos să-şi repete tacticile deja folosite, care oricum n-ar fi dat nici un

rezultat împotriva acestui om. Griswold avea o poziţie prea înaltă şi era intangibil.
Griswold îi bloca drumul.

Whltney medita mult timp, pînă să ajungă la o ho-tărîre. Era pregătit să facă lucruri îngrozitoare, să întreacă orice limită, dar să meargă chiar atît de departe? Ar fi preferat o altă soluţie. Acţiunea pe care-o contempla era deosebit de gravă şi riscantă, era o faptă din cele ce aparţineau unei alte lumi, incredibile şi ireale. Dar oare nu tocmai

improbabilitatea ei îi garanta reuşita?

Iar împotriva lui Griswold nu părea să existe nici o altă soluţie. îşi dorea mult vicepreşedinţia, avea nevoie de ea ca de braţul drept.

Aşa că Whitney ajunse să ia o decizie. De cum o făcu, acţiona cu obişnuita-i hotărîre şi eficienţă. In timpul cercetărilor procedă cu grijă şi precauţie, pînă se asigură că găsise omul potrivit. „Plătesc oricît", îi spuse acestuia, „dar vreau o treabă perfectă. Nu doar o rană. Răniţii îşi pot reveni."

Bărbatul slăbănog îi aruncă o privire de sub sprînce-nele subţiri, aproape invizibile. „Am şi eu o reputaţie, dom'le. Cînd mă asmuţi asupra unui tip, s-a zis cu el. Nici o grijă."

Colegii rămaseră înmărmuriţi la aflarea veştii tragicului accident. Vice-preşedintele Griswold fusese lovit şi omorît de un şofer care fugise de la locul accidentului. Poliţia nu reuşise să dea de urma automobilului.

Pe biroul lui Whitney sosi un nou raport asupra genealogiei. El ocupă locul de vice-preşedinte rămas vacant. Afirmă, pe un ton plin de tristeţe: „Preiau, cu adînc regret în suflet, îndatoririle lui

Frank Griswold, care ne-a părăsit. Trebuie să accept onoarea de a deveni vicepreşedinte în împrejurări extrem de triste. Voi încerca să respect memoria lui Griswold, dîndu-mi toată silinţa să-mi fac datoria cît pot mai bine."

Whitney avea cu adevărat regrete uşoare, scurte sentimente de culpabilitate, în legătură cu ceea ce făcuse. Dar acestea dispărură repede. Era acum aproape de ţintă. Nimic nu-i mai putea sta în cale. Absolut nimic. Va avea el grijă de asta . . .

In a treia săptămînă a vicepreşedinţiei sale, pe cînd îşi mai savura noul statut, noua deferentă ce i se arăta, noul prestigiu, fu chemat dintr-o dată în biroul preşedintelui Mitchell. Intră în respectiva încăpere, aşteptîndu-se la o consultaţie privitoare la deciziile de înalt nivel ale companiei. Nu era pregătit pentru expresia dură şi încruntată de pe faţa marelui om. Observă că discuţia avea să se petreacă între patru ochi. închise uşa după el, auzind zgomotul sec al broaştei ce se încuia automat.

„Ia loc", mormăi Mitchell. Whitney se aşeză pe un scaun. Mitchell se duse lîngă bateria de ferestre ce dădeau spre panorama vastă a oraşului, deschise două larg şi răsuflă adînc. „Aerul condiţionat funcţionează bine", remarcă el, „dar îmi place să las

zilnic să intre nişte aer adevărat." Whitney aştepta. Mitchell se întoarse la. birou, scoase din sertar un dosar şi-1 deschise. Sprîncene-le-i stufoase se împreunară. Ochii lui adînci îl fixară atît de nemilos pe Whitney, încît privirea acestuia cedă după un moment şi înregistra din nou demnitatea masivă, a camerei, pictura murală, portretele în ulei ale cîtorva din înaintaşii lui Mitchell. „Am aici nişte informaţii noi", vorbi preşedintele în cele din urmă. „Au sosit tîrziu. Anchetatorii noştri din Anglia tocmai le-au descoperit în vechile pivniţe din Wicklington, Cheshire. E vorba despre genealogia dumitale, Whitney. De fapt ţine de ultimul raport."

„Genealogia mea?" Nimic nu era mai departe de gîn-durile lui Whitney.

„Exact. E vorba de confesiunea făcută pe patul de moarte de străbunul dumitale Garth Whitney, făurar de

săgeţi din Wicklington. Este datată 12 august 1173. Veehe. deci, de opt sute de ani. Adultă." , ' Mitchell citi:

„Io, Garth Whitney, ştiind cum că Mitchell, bru-tariul, multă agoniseală strînsese, dusu-m-am la casa lui în dricu' nopţii şi pînditu-1-am pre fereastră să văz dacă singur este. Şi fiindu el singur, bătutu-i-am la uşă de o venit şi o deschis. Atuncia l-am pălit cu o măciucă în creştet iară şi iară pană ce o fost mort. Aflat-am în cocioaba sa mult aur şi am fugit de l-am tăinuit, iară

cind s-a făcut mare zarvă după' aceea nime nu m-a cunoscut pre mine de făptaş. Aşa că mi-am trăit zilişoarele la Wicklington şi mai pre urmă fo'lositu-m-asn bine de aur şi nime nu m-o bănuit, dară acuma, cînd trag a murire, vreu adevărul să iasă la iveală."

Urmă o tăcere. „Se pare", spuse în cele din urmă preşedintele Mitchell, „că ai omucidere printre păcatele ereditare, Whitney."

Whitney nu-i permise îngrijorării pe care o simţea să-i apară pe faţă sau în voce. Ştâa cit de serios privea Mitchell această problemă; se cerea, deci, minimalizată. Spuse repede: „îmi pare rău de ce-am aflat, dar nu-1 recunosc pe bătrîn. Ceilalţi strămoşi ai mei au ieşit cu faţa curată, nu-i aşa?"

Expresia severă de pe faţa lui Mitchell nu se schimbă. „Ai observat numele celui asasinat de străbunul du-mitale? Mitchell, brutarul. Propriul meu strămoş."

Whitney parcă fusese lovit de trăznet. Căsca gura la Mitchell, fără să-i vină a crede. De ce trebuise bătrînul Garth să~l aleagă, dintre atîţia oameni, tocmai pe un Mitchell? Se forţă să zîmbească. „Dar, domnule, asta s-a întîmplat în secolul doisprezece. Nu pot să cred că-mi purtaţi pică pentru aşa ceva."

„Vezi", spuse Mitchell, fără să-i întoarcă zîmbetul, „eu susţin, după cum bine ştii, că într-o oarecare măsură suntem cu toţii răspunzători pentru faptele

strămo-

r§»

şilor noştri. Cu toate acestea, nu doresc să amestec sentimentele personale cu treburile campaniei. Relevanţa adevărată a acestui fapt este că-ţi scade calificarea genealogică sub nivelul necesar pentru ocuparea postului de vicepreşedinte. Va trebui să renunţi la această poziţie."

„Vreţi să-mi luaţi slujba din cauza asta?"

„Sistemul nostru de evaluare mă sileşte s-o fac. Eşti, totuşi, calificat să ocupi unele slujbe inferioare. Regret, Whitney."

Whitney simţi cum urcă în el o undă de amărăciune. Ajunsese atît de departe, riscase atît de mult. . . iar acum i se fura totul din pricina măgăriei susţinute de bărtînul din faţa lui... O clipă se gîndi să nu se dea bătut fără luptă, să înainteze o plîngere consiliului de Direcţie, încercînd să-i ralieze sub steagul lui şi pe alţi funcţionari. Dar îşi dădu imediat seama că ar fi fost inutil. Deocamdată, Mitchell era inexpugnabil. Eastern Chemicals îşi datora o mare parte din prestigiu conducerii lui. Ca şi mulţi alţi bărbaţi puternici, îşi putea permite unele mici excentricităţi. Nu, n-avea cum să-i vină de hac acum, mai avea nevoie de vreo doi ani.

Disperat, simţind că vorbeşte degeaba, Whitney spuse: „Dar asta e istorie antică. Prezentul nu contează? Propria mea

performanţă? Trebuie să recunoaşteţi că-i de cea mai bună calitate. Am dat companiei tot ce am mai bun. Asta nu intră la socoteală?"

Mitchell se ridică, se duse la ferestre şi privi afară. In cele din urmă vorbi, apăsat: „Da. Are şi asta o oarecare pondere. După cum spuneam, eşti încă apt pentru unele responsabilităţi. Mi-e teamă, însă, că vicepreşedin-ţia . . .«

Ideeea îi veni lui Whitney în timp ce Mitchell vorbea. Celălalt se afla la o depărtare de numai un pas sau <loi, cu spatele la el. Fereastra era deschisă, iar pervazul

jos, la înălţimea gleznei. O îmbrînceală hotărîtă ar fi putut rezolva totul. Ar spune că fusese un accident. Cine ar fi putut dovedi contrariul? Toată lumea cunoştea obiceiul lui Mitchell de a inspira adînc în faţa geamului deschis. Se putea împiedica, putea avea o ameţeală, doar nu mai era tînăr.

Va distruge raportul de pe masa lui Mitchell. Odată dispărut preşedintele, nimeni nu se va mai sinchisi de ridicolele investigaţii genealogice. Se va renunţa la idioţenia asta; de la directori în jos, nimănui nu-i plăcea idcca. Iar el va rămîne vicepreşedinte, ba chiar s-ar putea să aibă, mai repede decît s-ar fi aşteptat, o şansă de a ajunge preşedinte.

Whitney se ridică în picioare fără zgomot. Da, era gata la orice. Deja mersese

destul de departe cu Griswolci. De data asta îi era uşor să ia o hotărîre. Un brînci rapid îi va aduce tot ce-şi dorea.

Mai făcu un pas şi se aruncă în spinarea lui Mitchell.

Nu-şi închipuise că namila de om îl va auzi, sau că se va mişca atît de agil. Se pomeni cu braţele strivite de o strînsoare de fier. Ochii adinei ai lui Mitchell îi sfredeleau privirile. încercă să se zbată. Fără nici un rost. Celălalt era mult prea puternic.

„Aşadar, erai gata să mă ucizi?" întrebă, blînd, Mit-chell." Mă gîndeam eu că s-ar putea să încerci. Ceea ce dovedeşte, nu-i aşa, că am dreptate. Crima e o parte a moştenirii dumitale ereditare. Sîngele nu se dezminte."

„Dă-mi drumul", ceru Whitney.

„Numaidecît", zise Mitchell. In ochii lui se citea dispreţul indiferent al unui judecător ce-1 priveşte pe un criminal notoriu. „In momentul ăsta, legea nu ar avea, practic, ce să-ţi facă. Nu ţi se poate aplica o pedeapsă adecvată pentru ceea ce ai vrut să-mi faci. Dacă-ţi dau drumul, cu vremea vei reuşi să omori pe cineva, da-

Ce zici?" 1ULUty nu şi-a plătit nici pma. acum crima.

^/r-/?,?0* bărbaţi rămaseră îmbrăţişaţi încă o clină Anoi Mitchell spuse: „Ei bine, la revedere, tinere" S Tarunca pe Whitney pe fereastra deschisă ıRCa

Femeia care deschise uşa vilei ca răspuns *la bătaia iui George Gotobed părea o fiinţă activă între cincizeci şi ceva — şaizeci de ani, de conformaţie solidă dar zvelta ea înfăţişare şi cu o voce asurzitoare.

— Mr. Gotobed? îl întîmpină ea. Mă numesc Preedy, şi sînt doamna de companie a mătuşii Dvs. Poftiţi înăuntru. Mi-e teamă că veţi mai găsi

puţin dezordine. Nu uitaţi că nu-s decît trei zile de cînd ne-am mutat aici şi

nu ne judecaţi prea aspru. Dar casa-i drăguţă, nu-i aşa, şi mă tem că va trebui să ridicaţi puţin vocea — asta ca răspuns la o remarcă politicoasă abia bombănită de George — fiindcă amîndouă sîntem cam tari de ureche, deşi mătuşa Dvs. poartă o proteză din aia auditivă, chestie care mie nu-mi place de loc ... pe aici, şi lăsaţi-vă, mai bine, plăria *pe* scaunul ăla . . .

Mătuşa Fancy, pe care George Gotebed o vedea acum pentru prima oară, se dovedi a fi o făptură cu totul deosebită de dama ei de companie. Era o femeiuşcă mică şi rotunjoară ca un prihor, îmbrăcată, într-o rochie de un albastru nepămîntean, garnisită cu o broşa, şi şedea, ghemuită ca pentru a se apăra de un pericol necunoscut, pe *o* sofa. Lîngă ea, un aparat mic de radio revărsa muzică uşoară într-an murmur abia audibil. Dacă-i surdă, se întrebă George, cum Dumnezeu poate să-1 audă*? ... şi abia atunci observă proteza auditivă vîrîtă în urechea femeii.

Acum murmura şi ea ceva adresîndu-i-se, rostind convenţionalele .urări de bun venit, punînd întrebările cuvenite. Influenţat de vocea ei ţinută, diplomatic, în surdină, George îi răspunse pe acelaşi ton, pînă cînd domnişoara Preedy, impacientată, le ceru amîndurora să vorbească mai tare, aşa că de

acum încolo zbierară.

Ciudatul incident nu se produse însă decît în momentul cînd dsmni.şoara Preedy ieşi să aducă ceaiui de Ia bucătărie. De îndată ce se închise uşa după dama de companie, expresia blîndâ a feţei mătuşii Fancy se schimbă brusc, transformîndu-se într-una alarmată.

— George . . . dle. Gotobed, şopti ea, nu trebuie să
pleci cu nici un preţ. Nu înţeleg de ce-o face
Ochii nu-i stăteau o clipă locului.

— Mi-e frică, mai spuse. Te rog să nu pleci. Stai aici
peste noapte. Te rag, te rog mult, nu ple- ....

Aici se întrerupse, căci se deschise uşa şi domnişoara Preedy era din nou în cameră. Pe toţi dracii, se gîndea

George, ce fel de glumă o mai fi şi asta? Sau, poate, bătrînica-i niţeluş scrîntită?

Stînd, stînjenit, la masă şi sorbindu-şi ceaiul, în vreme ce armoniile şoptite

ale lui Quilter şi Eric Coates umpleau încă aerul, îşi dădu seama că, orice-ar fi făcut, nu putea lua în serios cuvintele mătuşii. Fireşte, existaseră destule doamne bătrîne omorîte, pentru bani, de însoţitoarele lor. Dar mătuşa Fancy, se pare, n-o ducea prea bine cu banii si . .. nu, nu, ridicol.

Mîncară, băură şi făcură conversaţie politicoasă şi apoi, curînd, George se ridică să-şi ia rămas bun. Invitaţia de a mai rămîne, observă el, nu fu reînnoită, şi evită cu încăpăţînare privirile mătuşii sale. Mania persecuţiei, reflectă el, mergînd pe jos spre sat; sărmana bătrinică.

Mai tîrziu, meditînd la ceea ce se întimplase, avea <,ă se întrebe, însă, mereu, în ce măsură o crezuse, totuşi, ;n adîncul inimii sale.

Cum era imposibil să mai ajungă la Oxford în seara aceea, rezervase o cameră la hanul din sat, intentionînd să se întoarcă a doua zi dimineaţa. In realitate nu reapăru la colegiul său decît după mai bine de 48 de ore.

— Aşa că a trebuit să rămîn acolo, domnule, împotmolit în treaba asta, îi povestea George tutorelui său. Mătuşa Fancy asfixiată cu propria-i pernă în timpul nopţii, vila jefuită, poliţişti şi oameni ai legii care puneau întrebări, cadavrul de identificat... în sfîrşit, atîtea treburi încît am avut noroc să scap aşa repede.

— George, dragul meu — spuse tutorele, care se numea Gervase Fen — nu te mai tot scuza atîta. *tiu* vreau

să fiu răutăcioos, dar ţin să remarc că toate acestea sînt cu mult mai interesante decît părerile dumitale despre *Neguţătorul din Veneţia.* Desigur, regret pierderea pe care ai suferit-o . . .

— Nu-i nimic, domnule, îl întrerupse George. Eu n-aş putea spune că-s foarte mîhnit — desigur, în afara faptului că am făcut, cu bună ştiinţă, urechea toacă la stri-

gatul ei de ajutor; lucrul ăsta nu-i amuzant de loc. Nu, adevăru este că pînă-n seara aceea n-o cunoscusem de fel pe bătrîna doamnă, şi de fapt nici nu-mi era chiar mătuşă, era sora tatălui meu vitreg, aşa că-i normal că nu simt. . .

—■ întocmai. Am dreptate să cred că era ultima rudă ce ţi-a mai rămas?

— Da, domnule.

— Atunci e destul de firesc că şi-a amintit să te treacă în testament.

— Nu-i chiar aşa de firesc, domnule. Vedeţi, cînd mai trăia tatăl meu vitreg, se certau îngrozitor. Şi nu mi-a scris niciodată nici o scrisoare, pînă zilele trecute, «înd m-a invitat să vin s-o văd; deci sînt sigur că nu mă aşteptam să moştenesc ceva din parte-i.

— Mda. Interesant. Stai să-mi fac puţină ordine în minte. Din cîte înţeleg, mătuşa dumitale a plecat acum vreo patruzeci de ani în Kenya şi a rămas acolo fără întrerupere pînă luna trecută, cînd s-a îmbarcat pentru a se întoarce în Anglia. Apropo, de ce această întoarcere bruscă?

Vreun motiv anume?

— Cred că a cam dat de fundul pungii, domnule. Şi dacă tot a trebuit să-şi înnăbuse mîndria şi să trăiască pe un picior mai mic, a preferat s-o facă printre străini.

— înţeleg. Dar, atunci, moştenirea dumitale ...

— Provine dintr-o asigurare pe viaţă, domnule; i se cuvine o sumă mare de la asigurări. Insoţitoarea, domnişoara Preedy, primeşte jumătate, iar cealaltă jumătate o iau eu. George şovăi şi izbucni apoi: Spuneţi, domnule, cine credeţi c-o fi ucis-o? Poate spărgătorul? Sau domnişoara Preedy?

— Nici, nici, răspunse prompt Fen. Ai vreo fotografie a mătuşii tale?

George clătină, uimit, din cap:

— N-am. Dar . . .

— Atunci trebui sâ ne bizuim, întrerupse Fen, pe Dawkins, un fost student de-al meu. De cîţiva ani Dawkins trăieşte şi lucrează la Nairobi. De asemenea, frecventează neobosit restaurantele. Crede-mă pe cuvînt că nu-i nimeni mai în măsură să-mi dea amănunte despre mătuşa dumitale.

Fen se sculă în picioare.

— Serviciul cablogramelor e rapid, observă el, aşa că dacă ai putea reveni peste

două ore . . .

Si răspunsul sosi, într-adevăr, peste două ore. FANCY LOOMIS DESTUL DE SURDA, citi George cu uimire, PREEDY DE LOC SURDA SALUTARI DAWKINS.

— Dar ce semnificaţie are asta, domnule, întrebă Seorge.

Fen mormăi.

— Va trebui să obţinem confirmarea trimiţînd tele-fotografii în Kenya, zise el, şi am telefonat deja la po
liţie, care s-a şi învoit s-o facă. Dar, din cîte mi-ai spus
dumneata, nu mă îndoiesc de loc de rezultat.

— Tot nu pricep nimic, domnule, zise George.

— Ei, hai, hai, George. Pînă şi tu trebuie să-ţi fi dat
seama pînă acum că persoana care credeai că-i domnişoa
ra Preedy este de fapt mătuşa ta, iar cea pe care-o cre
deai mătuşa ta era, de fapt, domnişoara Preedy. Mobilul
— conitnuă el — e şi el uşor de înţeles. Iată deci că
mătuşa dumitale ajunge la fundul sacului, şi poliţa de asigurare e singura sursă ce i-a mai rămas. Ce face ea
atunci? Răspuns: Vine cu

domnişoara Preedy în Anglia,
unde nu le cunoaşte nimeni, inversează rolurile ş*i comite crima cu scopul de a încasa jumătate din suma plătită de asigurări.
Fen întinse mîna după o ţigară.

— Dumneata ai fost amestecat în afacere ca legatar
şi ai fost invitat la vilă ca să risipeşti o bănuială care,
altfel, ar fi fost foarte concentrată. Şi, în caz că ceva
n-ar fi mers conform planului, a fost înscenat şi jaful,

ea o pistă greşită suplimentară. Nu vom afla, probabil, niciodată, cum a convins-o mătuşa dumitale pe domnişoara Preedy să se preteze la o substituţie de persoană. Domnişoara Preedy era o femeie foarte docilă, mereu sub papucul mătuşii tale. *„Nu înţeleg de ce-o face"*. Sărmana fiinţă, avea şi ea bănuielile ei.

— Dar dumneavoastră de unde-aţi ştiut, domnule?

— Radioul, George, zise Fen. Radioul, bineînţeles.
Spuneai că mergea încet. Mătuşa ta avea şi o proteză

auditivă. Ei bine, dumneata îi vorbeai, cel puţin la înce
put, cu o voce scăzută. Dacă era cu adevărat surdă, atunci proteza aia trebuie să fi amplificat considerabil glasul
tău. Dar, în acest caz, amplifica şi sunetul radioului. *Dacă* femeia cu care vorbeai era cu adevărat surdă — şi s-ar
fi folosit într-adevăr de unealta aia — atunci e imposibil
să nu fi auzit radioul foarte tare tot timpul, chiar dacă dumneata credeai că merge încet. îţi poţi închipui pe
cineva care, în aceste condiţii, să vorbească cu vocea scă
zută, şoptind aproape? E firesc să le vorbeşti oamenilor
sotto-voce cînd urlă un radio alături?

Aşa că răspunsul era la mintea cocoşului: femeia cu care ai vorbit nu era de fel surdă. Şi, odată ce mi-am dat seama că-i vorba de o şmecherie, n-a fost nevoie de multe investigaţii ca să aflăm motivul.

Fen oftă.

— Da, îmi pare rău, George, dar mătuşa ta Fancy
va atîrna în ştreang. Şi ultimul cuvînt îi aparţine, totuşi,

Neguţătorului.
— Shakespeare, domnule?

— Shakespeare. Să mergem cu toţii, spuse Fen, să tragem clopotele pentru Fancy.

DE BOU AZEC i PRIETENI

jyuui

¥nUJ

AN

'$

SM

M

M

Nu mi se întîmplă foarte des să fiu vizitat de un valet. Cu atît mai puţin de unul care să aducă cu el un coş de mîncare. L-am lăsat, totuşi, pe Higgins să intre, pentru că lucra pentru William Shaw, iar Shaw ... ei bine, îmi făcuse cîndva un mare serviciu.

Higgins îmi vorbi cu afabilitate protocolară, transmi-ţîndu-mi complimentele stăpînului său. Am scos o sticlă din vinul meu cel mai bun, amintindu-mi iarăşi de re-

160

cunoştinţa pe care i-o datoram lui Shaw, un prieten vechi şi adevărat.

— Fii bun şi pune-mă la curent, i-am spus. Nu l-

am
mai văzut pe domnul Shaw de mult, de cînd era.. .

— De cînd s-a căsătorit, zise blînd Higgins.

Din totdeauna admirasem maxilarul ferm al lui Higgins şi precizia cuvintelor sale. Făcea parte din speţa aceea rară de valeţi care puteau rezolva încurcăturile de moment printr-un simplu zîmbet sau încruntare. Acum, faţa îi părea cioplită în stîncă, ca a unui om ce urmărea cu tenacitate un scop. „De cînd s-a căsătorit", repetă.

— Grace Shaw este cam... Vreau să spun că, după
căsătorie, prezenţa ei a fost cam ca un duş rece pentru
vechii amici, remarcai eu.

Higgins împinse cu delicateţe coşul de mîncare cu vîrful ascuţit al pantofului său negru, de o manufactură conservatoare.

— Domnul Shaw avea foarte puţine slăbiciuni, răs punse el. Una dintre ele era soţia sa. Un bărbat mai tre
cut şi o femeie tînără... Ultimii ani nu i-au fost uşori.
Din cauza dorinţei sale de a-şi ajuta semenii, domnul Shaw s-a pomenit într-o situaţie delicată. Puţin a mai
rămas dintr-o avere destul

de frumoasă... Problema divorţului nu se putea pune, deoarece doamna Shaw nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin de jumătate...

Mi-am amintit de ultima vizită pe care le-o făcusem, de scînteietorul colier purtat atunci de Grace Shaw şi de felul cum îl mîngîiase, pe pielea albă a pieptului.

— Desigur că nu se poate pune, am zis, imitând, inconştient, engleza extrem de precisă a lui Higgins. Era greu să nu imiţi vocea aceea uscată şi puternică.

— A fugi de acasă şi a te ascunde nu este, iarăşi, o soluţie prea bună. In primul rînd, îl desparte pe om de prietenii săi, iar domnul Higgins a ţinut întotdeauna mult la prieteni.

— Ce formidabil am petrecut, mi-am amintit eu, înainte să . ..

— Apoi, e destul de greu să explici un accident, continuă valetul.

Dintr-o dată m-am pomenit uitîndu-mă ţintă la coş, cu tet mai mult interes şi mai mare neplăcere M-a scuturat un fior, dar poate vinul era de

vină. Scînteia, roşu ea sîngele, între degetele lui Higgins cînd ridică paharul în soare. Uşa dinspre grădină era deschisă şi camera era Îmbibată de mirosul puternic al pămîntului, mirosul primăverii şi florilor, al unui anotimp al speranţei şi redeşteptării.

— Frumoasă casă aveţi, observă Higgins, privind în jur. Aţi reuşit în viaţă. Domnului Shaw îi va face plăcere să afle că vă merge atît de bine.

— Odată a fost cît pe-aci să-mi pun capăt vieţii, am zis. (Din nu ştiu ce pricină, omul ăsta te invita la confidenţe.) Eram un ratat absolut penibil. Eram lefter, fără prieteni, fără familie. Sufeream, de asemenea, de e boală gravă şi n-aveam nici măcar atîţia bani cît să-mi cumpăr medicamente cu care să-mi uşurez durerile. M-am dus sus, în Hollywood Hills. La reclama aceea mare, scrisă H-O-L-L-Y-W-O-O-D peste dealuri. Ştii că multă lume s-a aruncat în cap de pe reclama aia.

— Şi atunci l-aţi întîlnit pe domnul Shaw, zîmbi Higgins uşor.

— Cotitura. Era un străin, n-avea nici o obligaţie. Dar a cheltuit o groază de timp şi bani ca să mă pună **din** nou pe picioare. N-am să uit asta niciodată.

— Bineînţeles că nu.

Domnul Shaw are cel puţin douăzeci de prieteni ca dumneavoastră. Oameni care se aflau în împrejurări disperate cînd i-a găsit.

Higgins împinse coşul şi mai departe de el, mai înspre mine. Zâmbetul îi devenea tot mai cald şi mai înţelegător.

— N-am încetat să sper — am zis — că-1 voi putea
răsplăti într-un fel sau altul.

— Domnul Shaw nu se gîndeşte la răsplată omd îşi ajută semenii, zise Higgins. Ar exista, tetuşi, o problemă în care i-aţi putea da o mînă de ajutor.

— Păi, dacă-i pot fi de folos . .. M-am întrerupt, deoarece zîmbetul interlocutorului meu dispăruse. Acum ară-ta aproape înfricoşător.

— Din nefericire, omul care a fost întotdeauna bunătatea întruchipată s-ar putea să moară la cererea statului, zise, cu ochii înceţoşaţi, Higgins. Deşi s-ar putea ca dispariţia lui Grace Shaw să nu provoace prea multe comentarii. A mai dispărut ea şi pînă acum — odată a ■*vut o aventură de două săptămîni la San Diego, cu un marinar. Altă dată, cred, a fugit cu un camionagiu.

— Auzeam eu că nu-i

chiar perfectă.

Higgins ridică din umerii îmbrăcaţi într-un sacou perfect croit.

— Dar de data asta — cine poate şti? Brutar, măcelar, poate lumînărar. S-a dus, iar domnul Shaw arată şi se poartă ca şi cum ar fi întinerit cu douăzeei de ani, ca ţi cum i-ar fi fost luată o mare greutate de pe suflet. Există, desigur, pacostea de frate al doamnei, care încearcă să creeze probleme. Dar domnul Shaw nici nu vrea să-1 primească, acum că Grace a dispărut.

Sorbi ultima înghiţitură de vin şi se ridică.

— Toţi prietenii buni şi apropiaţi ai domnului Shaw îi dau o mînă de ajutor. Vreo douăzeci sau cam aşa ceva — ce-i care-i sînt profund îndatoraţi. Sînt sigur că putem conta şi pe dumneavoastră.

— Eu ... eu ...

Higgins, însă, se înclină şi se îndreptă spre uşă.

— în locul dumneavoastră, zise el, n-aş zăbovi prea mult. Vremea e destul de caldă şi gheaţa uscată n-o «ă ţină cine ştie cît. La revedere, domnule Benson. Dar nu

adio. în curînd, domnul Shaw va da © petrecere ca în vremurile de odinioară. Un fel de sărbătorire, la care veţi fi invitat cu drag, cu soţia dumneavoastră.

163

Am mers cu el pînă la uşă. L-am însoţit pe mica terasă şi apoi în jos pe alee pînă la portiera Rolls-ului.

— Nu prea am experienţă în probleme din astea, am protestat.

— Domnul Goodlace s-a dus la pescuit în largul mării, îmi răspunse Higgins. Domnul Al Drayton tocmai îşi construia un *patio* de cărămidă. Eileen Wilson a descoperit că are nevoie de cîteva tufişuri de trandafiri în grădină — din aceia cu rădăcini adînci. O minte bună poate descoperi multe posibilităţi.

Higgins îmi luă mîna şi mi-o strînse.

— Ingrijiţi-vă sănătatea, domnule Benson. Sînteţi cam palid. Aş îndrăzni să vă sugerez să vă întindeţi cîteva minute. Domnul Shaw v-a considerat întotdeauna cel mai fidel...

Rollsul dispăru din vederea mea.

Nu mi-a_ plăcut niciodată prea mult munca

în curte şi grădină. Dar ai mei erau plecaţi şi era o după amiază însorită, aşa că am ieşit cu un hîrleţ în grădină, lăsînd coşul In garaj. Pămîntul din primul loc ales rezistă cu îndîr-jire, dar am găsit curînd un sol mai moale, lîngă un strat de zambile.
Mi-am dat curînd seama că cineva stă în spatele meu.

— Ce faci?, mă întrebă un băieţaş. IMă urmărea cu ochii rotunzi şi serioşi.

Mi--au trecut prin minte © mulţime de răspunsuri posibile, dar m-am oprit la cel mai simplu.

— Sap, am spus.

— Ce sapi?, întrebă copilul din vecini. Era xuriosul de Damy, care începuse deja o viaţă închinată bîrfei.

*— O groapă, î-am răspuns şi am început să transpir, deşi nu săpasem mai adînc de şase incii.

Conversaţia continuă pînă cînd află că intenţionez să plantez un tufiş de trandafiri.

— Mama nu-i plantează aşa de adînc, zise el obraznic şi bănuitor. Normal, avea o faţă simpatică, luminată de

inteligenţă. Acum ochii îi păreau prea apropiaţi, gura rînjea.

— S-ar putea să ai dreptate, am recunoscut, abando-nînd proiectul. Ideea nu părea prea bună, ţinînd seama că prin vecini se zbenguiau, liberi, vreo treizeci şi cinci de ţînci. Dar nici prea multă vreme nu mai aveam, deoarece soţia mea se întorcea la cinci, iar fiul meu, Timmy, la şase.

Multă lume n-are habar despre avantajele terenurilor pentru depozitat gunoiul dintr-un oraş modern. Depozitele de tip vechi, cu barăci şi insule de resturi manejere, unele arzînd mocnit, înconjurate de şine de cale ferată şi locuite de vagabonzi, aparţin definitiv trecutului. Depozitul din apropierea casei mele este administrat de Compania de construcţii JHK. E un fel de albie lungă şi lată care se umple încet şi în care se vor înfige, pînă la urmă, fundaţiile unui şir lung de case de patruzeci de mii de dolari bucata. E înconjurat de un gard înalt de sîrmă şi are un administrator politicos, care-i întîmpină pe clienţi la intrare. De la poartă încep cîteva drumuri şerpuitoare care duc la parcela proaspăt inaugurată pentru a primi gunoiul zilei. Pe măsură ce camioanele descarcă, un buldozer pufăie, geme şi urlă, zdrobind lucrurile

aruncate şi îndesîndu-le în pămîntul negru, mănos. Sub şenilele lui, amestecate într-un cocktail permanent cu ţărîna, se află arcuri rupte de pat, crenguţe provenite din camionetele grădinarilor, ziare, sticle, zdrenţe şi piese de mobilier. După trecerea buldozerului nu mai rămîne decît pămînt răscolit cu urme de hîrtie, de lemn şi crenguţe sfărîmate. Mîine stratul acesta va fi acoperit de un altul, apoi de un altul şi tot aşa. Arheologii viitorului vor trebui să ţină seama de buldozerul veacului nostru.

Odată trecut de poartă, te încadrezi în şirul de camioane, presărat cu cîteva automobile obişnuite cu remorcă, ce urcă încet spre locul de depozitare al zilei. Mergi în marşarier la cîţiva metri de unde se află Lul-

dezerul şi-ţi arunoi încărcătura. Se găseşte mereu cineva care descarcă lingă buldozer şi, în vreme ce acesta grohăie necontenit, rampa de aruncare se mută.

îmi umplusem automobilul cu resturile din garaj, pe care tot îmi spuneam de eîţeva luni că e cazul să le duc. Lucruri de care gunoierii ce veneau săptămînal nici nu voiau să se atingă. Coşul lui Higgins părea destul de inocent în simfonia aceea de rămăşiţe

netrebuincioase.

Tocmai voiam să intru cu spatele la rampa de aruncare cînd am observat o maşină, doar cu un camion în faţa mea, care părea îngrijorător de cunoscută. Nu-1 mai văzusem pe Ben Jackson de cel puţin doi ani, dar nu putea exista nioi o îndoială că pe caroseria automobilului se răsfăţa una din picturile tipice ale lui Ben. Şi iată-1 pe bunul Ben însuşi,, unui dintre prietenii de nădejde ai lui William Shaw, manevrînd maşina pentru a o descărca.

Am ieşit din şir ca să parchez şi m-am dus la el. N-a fost prea bucuros să mă vadă şi cînd i-am cercetat remorca plină de resturi mi-am dat seama de ce. Higgins făcuse multe vizite duminica aceea.

— Eu am avut primul ideea, strigă Ben.

—• E un maidan mare, i-am răspuns. Un maidan foarte mare.

Ben era un bărbat gras, pleşuv, cu ochi căprui vagi. îşi flutură mîna spre cei trei muncitori de pe teren, care scormoneau prin lucrurile aruncate din camioane.

— Unul ar putea trece neobservat. Două coşuri ar atrage bănuielile tuturor, explică el. *4*

— N-am ce-ţi face, i-am zis. Nu există decît un număr limitat de soluţii.

Exact în clipa aceea se întîmplă accidentul. Nu mai ştiu dacă am alunecat eu, sau dacă Ben s-a împiedicat de mine. Pe lîngă noi, însă, tocmai trecea în viteză un camion. M-a agăţat din mers şi a dat cu mine zdravăn de

pămînt.

O vreme, lumea s-a învîrtit cu mine. Auzeam felurite voci iar chipul mare şi bun al lui William Shaw coborîse din ceruri şi-mi zîmbea, mulţumindu-mi pentru ceea ce făceam de dragul lui. Tocmai încercam să protestez şi să-i spun că nu din vina mea merseseră rău lucrurile, cînd am simţit degetele puternice ale paznicului depszitu-lui, aşezîndu-mă pe scaunul maşinii, în spatele volanului.

— Prietenul domneavoastrâ v-a ajutat să descărcaţi şi s-a dus, mă informă el, umezindu-şi, nervos, buzele. Acuma ar fi mai bine să plecaţi şi dumneavoastră acasă.

Nu mi-a fost greu să-i înţeleg nervozitatea. Poate că eram rănit grav. Cine ştie dacă nu aveam nevoie de o ambulanţă. Mai tirziu aş fi putut da în judecată depo-zitul. In concluzie, ar fi preferat sa-mi iau picioarele la spinare. Tot aşa gîndeam şi eu. Prea multe pericole atîr-riau deasupra capului meu, ca să nu doresc să pleo de-acolo cît mai iute.

Ajuns cu bine pe şosea, m-am uitat la bancheta din spate ca să mă asigur că scăpasem de toate resturile. într-adevăr, despăruseră, ceea ce mi-a făcut multă plă-cere. Dar, aşezate frumos pe' banchetă, se găseau aeum acolo două coşuri, în loc de unul:

Am făcut un efort să gind-ese, dar n-am prea reu-şit. Eram încă năuc şi plin de dureri după accident, deşi nu

se întîmplase nimic prea grav. Am hotărît să mă duc acasă, să caut adresa lui Ben Jackson şi să-i fac o vizită cu o rangă de fier în mână;

Sfînta indignare m-a ţinut pînă am ajuns acasă, pînă cînd am oprit maşina la intrare şi, pe veranda din faţă, am zărit un binecunoscut coş. Bileţelul însoţitOF fusese redactat, cu un scris cursiv, de o mînă feminină:

„Cred că vă mai aduceţi aminte de mine: sînt Sarah King, prietena lui William Shaw. Nu v-am mai văzut de mult, domnule Benson, dar ştiu că mă puteţi ajuta. Trăiesc într-un apartament mic şi nu ies practic delee de acasă. Ştiu că sînteţi un gentleman şi vă va face plăcere să aju-

taţi o biată bătrînă care nu se prea arată în lume. Sînteţi drăguţ să aveţi dumneavoastră grijă de tufişul de trandafiri ui domnului Shaw? Dintre toţi prietenii lui, locuiţi cel mai aproape de mine şi aveţi o grădină mare şi frumoasă." Semnat Sarah King.

Am intrat repede în casă. începea să mă cuprindă panica. Adevărat, William Shaw îmi salvase viaţa, mă ajutase să încep o carieră promiţătoare. Dar are şi recunoştinţa limitele ei.

Telefonul suna cu o insistenţă monotonă care-mi spunea că apelul începuse cu mult înainte.

Era Charles Mo-riseau, fratele lui Grace Shaw. I-am recunoscut vocea belicoasă înainte de a fi rostit trei cuvinte.

— Ai văzut-o pe Grace?, mă întrebă el.

— Nu, i-am răspuns, încercînd să dau cuvintelor un ton firesc, deşi groaza mă ţinea încleştat de gît. De fapt nici nu văzusem altceva decît nişte pachete albe, bine împachetate şi legate, aşezate în trei coşuri. Nu spuneam prin urmare, nici o minciună.

— Ilustrul meu cumnat pretinde că a dispărut, mă informă Moriseau. Eu bănuiesc însă că a pus ceva urît la cale, împreună cu prietenii lui neciopliţi.

Mi-am format în minte imaginea lui Moriseau, aşa cum îl văzusem ultima dată. Vocea prea cultivată, mîi-nile umede, fruntea cu chelie, ochii de albăstreala burţii de peşte, cu care privea de sus, cu suspiciune, toată rasa omenească. Mi-am amintit şi de umorul bonom şi sănătos al lui Shaw, de felul lui deschis de a fi. M-am înfuriat.

— Sora dumitale nu şi-a consolidat încă reputaţia de femeie căreia-i place să stea acasă, i-am spus.

— Eu cred că se întîmplă ceva ciudat, insistă el. S-ar putea să vin şi să vă fac o vizită,

dumitale şi altor aşa-zişi prieteni, cu poliţia.

— Cînd doreşti, bătrîne, cînd doreşti, i-am tăiat-o, punînd receptorul în furcă. N-aveam de gînd să devin o

unealtă în mîinile lui Moriseau pentru distrugerea bunului meu amic William Shaw.

Trecu o săptămînă. Eram pregătit pentru vizita lui Moriseau şi a poliţiştilor cu căleătură grea. îi puteam înfrunta acum fără probleme, fiindcă îmi făcusem chiar şi un alibi pentru după-amiaza aia de sîmbătă. Dar n-a veni nimeni. Ziarele n-au publicat nici ele nimic. O dată am trecut cu maşina pe lîngă casa lui Shaw din Bel Air, una dintre reşedinţele particulare cele mai frumoase. N-am văzut decît un om în uniforma organizaţiei Pinkerton patrulînd prin faţă. Am încercat să-1 sun pe Higgins dar mi-a răspuns un paznic profesionist, dîndu-mi de ştire că nu e nimeni acasă.

încordarea nu mă părăsi, dar nu se întîmplă nimic neplăcut. Cu toate acestea, soţia mea începu să se pîîngă că am devenit arţăgos şi într-o zi arh aruncat eu un pantof vechi în fiu-meu.

în cele din urmă veni şi 'uşurarea. Am primit un

bilet scris de Higgins, care spunea:

„După o iarnă grea, domnul Shaw va face o călătorie în Europa. La toamnă, după ce se va întoarce, îşi va vizita prietenii credincioşi".

Prin urmare se sfîrşise. Lui William Shaw nu i se întâmplase nimic, iar noi, prietenii săi, n-aveam de ce ne teme.

— De ce tresari ori de cîte ori vezi o maşină a poliţiei?, mă întrebă nevastă-mea. Iar ai trişat la impozitul pe venituri?

Chiar aşa, de ce, m-am mirat eu. Dar de ce să **aştept** pînă la toamnă? Doream să fiu absolut sigur că **nu-mi** va bate nici un poliţist la uşă.

Am cumpărat o sticlă de şampanie şi, învingînd diverse împotriviri, am pătruns în conacul lui Shaw. Am dat iarăşi de imperturbabilul Higgins şi i-am povestit despre telefonul lui Moriseau. Ca de obicei, Higgins zîmbi blajin:

— N-avem de ce să ne temem, domnule Benson. De fapt şi călătoria asta pe vechiul continent a fost anume
gîndită pentru a-1 forţa pe Moriseau să se mute de-aici, acum că soră-sa a . . . hm . . , fugit cu încă un tip de proastă reputaţie. Locuiam aici doar noi- patru: doamna şi domnul Shaw, domnul Moriseau şi sluga

dumneavoas
tră. Doamna Shaw a plecat. Acum putem închide casa şi va fi silit şi el să se mute. Dar timpurile bune se vor reîntoarce pentru noi toţi la toamnă!

Am arătat cu degetul spre nişte bagaje aliniate în hol — două cufere mari şi nişte valize de damă.

— Se pare că am venit în ultimul moment, am zis. Cred c-ar fi mai bine să-i dau şampania asta lui William şi să-mi văd de drum.

Higgins clătină din cap:

— N-ar fi prea înţelept, domnule Benson. Abia l-am convins pe Moriseau oă soră-sa a fugit de bună voie. Ceva i s-ar părea suspect dac-ar vedea pe aici feţele celor din vechea gardă . . . apărute atît de prompt.

— Absolut logic, am spus, punînd sticla pe una dintre valize Transmite-i salutările mele lui William.

Stăteam pe cheiul portului Los Angeles, urmărind pregătirile ce se făceau pentru plecarea marelui vas de pasageri spre Hawaii. îmi fusese ridicol de uşor să descopăr rezervaţia pe numele „Domnul şi doamna Higgins". I-am şi zărit cînd au trecut pe pasarelă dar am avut mare grijă să nu mă vadă şi ei.

Charles Mariseau era şi el acolo, zîmbind şi făcîndu-le cu mîna surorii sale şi noului său cumnat. Dăduseră lovitura, omorîndu-1 pe William şi punîndu-i pe cei douăzeci de prieteni buni ai lui să-1 îngroape. Grace le putea asigura o viaţă bună şi lui Charles şi lui Higgins, căci nici unul nu cheltuia cu

generozitatea de care dăduse dovadă bietul William Shaw toată viaţa lui. Colierul strălucea pe pieptul ei alb, dinţii lui Higgins sclipeau în soare cînd

o îmbrăţişa şi slobezi un lîs fer-icit-, total nepotrivit cu un valet. ' \;['• ,;|

Am plecat de acolo *şi* am trimis telegramele poliţiei portuare, anonime în care le spuneam ee vor găsi în cele trei eoşuri aflate acum în cabina lor de Iu». Coşuri pe care le ţinusem la ghlaţă în prăvălia unui măcelar prietenos în timp ce-mi sfărîmasem bietul meu creier lipsit de imaginaţie — în mod absolut inutil — ca să găsesc modalitatea de a scăpa de belea.

Higgins plănuise crima bine şi executase perfect partea ce privea descotorosirea de cadavru — nu-şi desmin-ţise deloc pregătirea profesională de valet eficient. Făcuse o singură greşeală — îi scăpase din vedere ceva. în casa aceea impresionantă locuiseră cîndva trei bărbaţi şi o fe-meie. Se presupunea eă femeia fusese ucisă — şi totuşi printre bagajele pe care le pregătise pentru Europa (şi nu era oare de aşteptat că-şi vor rezerva locuri toemai în direcţia inversă?" pasese şi un set

de valize de damă.

Era de neeonceput ca un valet cu experienţa lui Hig-gins să te*imită doi bărbaţi — stăpînul său şi el însuşi — într-o lungă călătorie, echipaţi cu bagaje de damă.

isai

Mfflii

^^'

noaptea uraganelor

Aerul fusese umed şi ciudat de nemişcat toată după amiaza, iar temperatura se menţinea foarte ridicată. Bă-trînii, ştergîndu-şi transpiraţia de

pe frunte şi privind norii negri de furtună îngrămădiţi la sud, ştiau că urmează clipe grele. La asfinţit, odată cu pocnetul de bici al tunetului şi cu ploaia ce cădea în pînze dese, necazul veni sub forma unor nori învîrtejiţi, întocmai ca nişte pîlnii. Un *tornado se* năpusti într-un parc de rulote, omorînd

cinci oameni. Altul făcu una cu pămîntul toate construcţiile dintr-o haltă de pe linia ferată St. Louis — San Francisco, iar un al treilea răsturnă de pe un drum de ţară un Ford sedan, rănindu-1 serios pe şofer.

Cel puţin o duzină de astfel de nori-pîlnie fuseseră zăriţi pînă la nouă şi opt minute seara, ora la care « femeie înaltă cu părul negru ieşi din bucătăria unei ferme îndepărtate şi intră în camera de zi. I se păruse că auzise o maşină oprind în curtea din faţa casei. Doar o impresie, probabil. Nici un om cu mintea-ntreagă n-ar fi ieşit cu automobilul pe o asemenea vreme.
Porni înspre fereastră, dar nu ajunse pînă acolo.

Cineva izbi uşa cu piciorul, stricîndu-i încuietoarea şi deschizînd-o, şi în prag apărură doi bărbaţi. Amîndoi cu pistoale în

mîini.

Cel mai înalt şi mai vîrstnic dintre ei roti ţeava armei sale înspre talia femeii, strigînd:

— Nu mişca! Mai e cineva în casă?

Incapabilă să vorbească, ea scutură din cap.

— Okay. Poţi să stai jos acum. Să nu te-apuci să zbieri sau să faci vreo prostie şi ţine-ţi mîinile depărtate de corp.

Femeia se lăsă încet într-un scaun.

Singura lumină din încăpere provenea de la lămpile cu kerosen. Curentul electric fusese întrerupt demult. Din bucătărie se auzea o şoaptă de muzică, de la un radio cu baterii.

Cei doi nechemaţi, bărboşi, cu părul tuns perie, erau îmbrăcaţi în tudforme albastre din denim, muiate de ploaie.

— închide uşa aia, Jerry, porunci bărbatul mai în vîrstă. Şi vezi dacă mai e cineva pe-aici. Poate vrea să ne ducă cu preşul.

Jerry, un tînăr slab şi scund de vreo douăzeci de ani, întîrzie o clipă, studiind-o atent pe tînăra femeie. Avea trăsături comune dar era bine făcută şi formele ei re-

buste erau frumos

subliniate de bluza fără mîneci p« oare o purta şi de şortul scurt, cum cerea moda. Sllrşin-du-si examenul, băiatul trînti uşa din faţă şi o propti cu o masă şi plecă apoi să cerceteze restul casei.

Partenerul lui făcu doi-trei paşi, oprindu-se în spatele femeM. Era lat în umeri, fără burtă, cu un profil de uliu şi cu cearcăne negre sub ochii ce ardeau cu o intensitate anormală. Puteai să-i dai orice vîrstă, între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani. Sprijinind vîrful ţevii pistolului de craniul femeii, o întrebă:

— Cum te numeşti?

— Karen.

înspăimîntată, se străduia din răsputeri să-şi alunge orice urmă de tremur din voce. Intuiţia îi spunea că fie şi cel mai mic semn de panică avea să de clanşeze violenţa bărbatului. Karen Smallwood.

— Cine mai locuieşte aici cu tine?

— Eu nu locuiesc aici. E casa părinţilor mei, dar sînt plecaţi: Eu sînt profesoară ... stau în oraş. Am venit doar să deretic puţin pentru ei şi m-a prins furtuna. ■

— Ne-am rătăcit. Mergeam pe drumul local B, spre Hanksville şi spre autostrada interstatală, cînd am ajuns la un pod dms de ape. Am fost siliţi

să ocolim pe un drum de vite, care ne-a adus aici. Unde ajungem dacă mergem mai departe?

— Unde ajunge şi drumul local B. la Hanksville, nu mai că durează ceva mai mult.

— Mai e vreun pod pînă acolo?

— Nu, nu veţi mai întîlni niei un obstacol.

— Drumul pînă la ferma asta urcă o coastă 'de deal. Ce-i pe partea cealaltă? Altă fermă?

— Nu imediat. Pe o rază de trei mile, nu mai este nici o casă.

— Daoă te-ai distrat eu radioul ăla, cred că ştii ckie suntem. După uragan, noi constituim cea mai senzaţională ştire din fiecare buletin.

— Da, răspunse ea, ştiu. Numele nu mi-1 amintesc.

— Garth, spuse bărbatul, mieros. Ben Garth.

—■ Dumneata şi prietenul dumitale aţi evadat ieri din închisoare. Jumătate din poliţia statului încearcă să vă prindă.

Nu-şi mai dădu osteneala să adauge ceea ce ştiau amîndoi foarte bine: că Garth ispăşea o condamnare pentru omucidere, iar Jerry una pentru viol; că după evadare împuşcaseră mortal un automobilist, a cărui maşină o furaseră, şi apoi

omorîseră în bătaie o ospătăriţă, într-un restaurant de pe şosea. Crainicul de la radio numise asta „o serie de omoruri fără sens".

Jerry se întoarse şi raportă:

— Nu-i nimeni în casă, dar uite ce-am găsit.

Ţinea în mînă o fotografie îngălbenită, înfăţişînd-o pe Karen, pe vremea aceea o adolescentă cu picioare lungi, şi o pereche între două vîrste. Bărbatul din fotografie era îmbrăcat în uniforma poliţiei statale.

— Poliţaiul ţi-e tată? întrebă Garth.

— Da, recunoscu ea. Dar nu mai face parte din tru
pele de ordine. A fost rănit pe cînd urmărea un şofer ce
depăşise viteza şi l-au pensionat.

— Unde-s ai tăi acum?

— La o piaţă de vechituri din Canton, Texas. Nu se-ntorc decît săptămîna cealaltă.

— Ce fel de piaţă?

— De vechituri, repetă ea. Un loc unde se poate duce ericine, să vîndă orice. Ai mei nu se prea descurcă din
pensia tatei. Ca să mai cîştige ceva,'fac comerţ cu obiecte
vechi. Uitaţi-vă în jur ...

Garth îşi roti atent privirea prin casă. Avea

dreptate. Camera de zi şi sufrageria arătau mai degrabă ca o prăvălie de antichităţi decît ca o locuinţă de fermier. Pe pereţi atîrnau tablouri în rame victoriene; poliţele şi dulapurile erau pline de porţelanuri şi obiecte din sticlă; prin colţuri stăteau îngrămădite scaune vechi şi măsuţe grele.

/

— Văd că ştii să-ţi păstrezi cumpătul într-o situaţie
ca asta, zise Garth. Admir femeile care nu-şi pierd capul
şi nu se apucă să zbiere, ca aia de azi dimineaţă din res
taurant, pe care a trebuit s-o facem să ...

De fapt n-o admira. Nu făcea decît s-o pună la-ncer-care, întrebîndu-se pînă cînd va rezista.

— N-ar avea nici un rost să ţip — spuse Karen cu o voce pe care se sili s-o păstreze normală — cîtă vreme nu mă puteţi auzi decît voi doi.

— Deşteaptă fată. In caz că furtuna se-nrăutăţeşte, aveţi pe-aici un adăpost de furtună?

— Chepengul e în podeaua bucătăriei.

Jerry se duse în bucătărie, ridică chepengul şi atîrnă o

lampă de petrol deasupra, ca să vadă mai bine.

— Nu-i cine ştie ce hotel — strigă el — dar dacă n-avem încotro o s-o putem folosi.

— Aveţi arme în casă? întrebă Garth. Dacă bătrînul a fost copoi, trebuie să aibă arme.

— Două puşti de vînătoare, o armă cu două ţevi şi două revolvere, răspunse ea fără ezitare. Sunt încuiate mtr-o vitritnă la etaj. Cheia e la tata, dar dacă le vreţi, n-aveţi decît să spargeţi sticla.

— O să le luăm cu noi la plecare.

— A fost o decizie înţeleaptă — zise Karen — că aţi abandonat automobilul şi aţi căutat un adăpost mai trainic. Cel mai râu loc în care te poţi afla cînd loveşte tornado-ul este un automobil.

Aruncase această remarcă pentru a-1 face pe Garth să uite de arme, fiindcă mai era o armă pe care o trecuse sub tăcere, o puşcă veche de vînătoare, cu două ţevi, ce atîrna la plină vedere pe pe: etele din sufragerie, deasupra şemineului. Făcea impresia că nu-i decît o vechitură fără folos dar decorativă; atîrna atît de sus încît, pentru a o lua, ar fi trebuit să se urce pe un scaun ca

s-o ridice de pe suporţii ei. Numai că, deşi antică, nu era cîtuşi de puţin nefolositoare. Puşca aia veche — obişnuia să zică

tatăl ei — era ca un as ţinut în mînecă. Spera să nu trebuiască s-o folosească vreodată dar, ca fost om al legii care trăia departe de lume şi căruia mulţi îi mai purtau încă pică, avea nevoie de o armă de apărare.

Pentru moment, totuşi, se părea că puşca de vînătoare nu-i poate fi Karinei de nici un ajutor. Era greu să-ţi imaginezi în ce împrejurări i-ar îngădui Garth să se urce pe-un scaun, să ia arma şi s-o îndrepte spre cei ce-o ţi-neau captivă . . .

Garth îndepărtă pistolul de capul fetei şi şi-1 vîrî în centură.

— Okay — zise el tărăgănat — n-am pus nimic în gură de azi dragă dimineaţă şi niciodată pînă acu' nu mi-a fost dat să fiu hrănit de fiica unui om al legii. Aşa că şterge-o-n bucătărie şi pregăteşte-ne ceva de mîncare — dar repede.

Cei doi evadaţi băură bere, pîndindu-i fiecare mişcare în timp ce pregătea o cină modestă formată din cîrnaţi şi fasole de conservă. Cîtă

vreme mîncară, o siliră să şadă în faţa lor la masa din sufragerie — puşca se afla pe peretele din spatele lor.

Cînd isprăviră, Karen strînse farfuriile şi mai aduse bere. La radio, crainicul anunţă că fuseseră zăriţi nei nori în formă de pîlnie.

— Cred — zise Karen, lăsîndu-se pe speteaza scau nului — că n-aţi văzut nici unul vreodată un tornado.

— Eu nu, spuse Garth, şi nici n-am chef să văd.

— Dumneata ai văzut? o întrebă Jerry.

— Eu da.

— Şi cum e?

Ea îşi aminti de o după amiază îngrozitoare trăită cu mulţi ani în urmă.

— E ca o porţie neagră, învîrtejită de iad, aşa e. Se spune că înăuntrul pîlniei vîntul e atît de puternic încît o aşchie de lemn purtată de el îţi poate străpunge creerul ca un glonte tras dintr-o puşcă de mare putere. Cît des-

pre cioburile de sticlă... să te ferească Dumnezeu să stai lîng-o fereastră.

Jerry aruncă o privire neliniştită suprafeţelor mari ale geamurilor sufrageriei.

— Atunci simplul fapt

că stăm aici e periculos. Ar trebui să fim în pivniţă, cum ziceau la radio.

— Un oarecare pericol există, într-adevăr, recunoscu Karen. Dacă un vîrtej de vînt ar cădea din ceruri exact peste casă, s-ar sfîrşi repede cu noi. Insă dacă a ajuns deja la nivelul solului şi vine încoace, ne vom putea da seama din timp. Chiar dacă-i întuneric şi nu-1 poţi vedea, poţi să-1 auzi din vreme.

— Am citit ceva despre asta, o informă Jerry. Fac un zgomot teribil.

— întocmai. Cam ca un tren de marfă. Ultima dată cînd am auzit zgomotul ăsta eram în cîmp deschis. Mi-am ridicat ochii şi l-am văzut că se năpusteşte spre mine. Noroc de un şanţ din apropiere, în care am avut mintea să sar. Şi aşa-i o minune că am scăpat. Aţi auzit ce se întîmplă uneori? Vîrtejurile îi ridică pe oameni în aer, ducîndu-i atît de sus în ceruri, încît sunt îngheţaţi bocnă cînd cad din nou pe pămînt. Şi-apoi uneori pur şi simplu . ..

— Destul, se-ncruntă Garth. Nu mai vreau s-aud nimic.

Aruncă din nou o privire prin casă. De astă dată examenul fu mai puţin grăbit şi mai minuţios. Privirea i ie opri o secundă şi pe puşcociul vechi, înainte de a-şi continua drumul. întrebă:

— Ceva bani aveţi în casă?

— Doar cîţiva dolari în poşeta mea. Tata nu lasă niciodată bani în casă cînd pleacă din oraş.

— Uh-huh. Garth se întoarse spre Jerry. Adu-i aici. Apoi scotoceşte toată

casa. Vezi dacă nu găseşti ceva bani ascunşi.

178

Cotrobăind prm poşeta fetei, Jerry scoase clteva bancnote şi monezi, spunînd dezgustat:

— Patru dolari şi treizeci şi cinci de cenţi. Prea de
parte nu ajungem noi cu ăştia .. .

îşi vîrî banii în buzunar şi porni să răscolească camerele, aruncînd totul de pe rafturi, scoţînd sertarele şi go-lindu-le conţinutul pe podea. Era atît percheziţie cît şi vandalism pur, distrugere oarbă făcută de dragul de a distruge. Karen îşi muşcă buzele ca să nu ţipe cînd băiatul făcu ţăndări colecţiile de porţelan, sticlă şi alte obiecte fragile adunate de părinţii ei cu atîta trudă şi cheltuială.

Cînd termină cu parterul, Jerry urcă la etaj. îl auzeau cum tropăie acolo, spărgînd alte lucruri.

Uitîndu-se la Karen în vreme ce sorbea dintr-o nouă cutie de bere, Garth rînjea neprietenos. S-ar fi zis că pînă şi cantitatea redusă de alcool din bere avea un efect neplăcut asupra dispoziţiei sale. Fata vedea acum limpede că are de-a face cu un psihopat pe care-1 putea apuca amokul la cea mai mică provocare. ,

Jerry reveni, aducînd încă două-trei monezi ca răsplată a eforturilor sale.

— V-am prevenit, zise Karen cu blîndeţe, că tata nu ţine bani în casă.

Garth se uita cam straniu la ea.

— Mda, spuse el. Rău destul. Am fi fost ceva mal prietenoşi dacă-i ţinea. Ne trebuie mangoţi, ca să fugim din ţară.

•— îmi pare rău.

— Ba numai crezi că-ţi pare rău, domnişoară profe soară. Insă cînd vom isprăvi cu tine, o să-ţi pară rău ca adevărat.

O chinuia cu vorba, înainte de a se apuea de violenţe. Trebuia să cîştige cît mai mult timp. încercă să pară prietenoasă şi să le vorbească cu bun simţ:

— Dar de ce-aţi vrea să-mi faceţi rău? Nu v-am fă cut greutăţi. Am făcut tot ce mi-aţi cerut.

— Poate fiindcă eşti fiica unui om al ordinei. Nutrim o profundă antipatie faţă de oamenii legii şi de toţi cei din jurul lor. De fapt, nu prea ne plac nici profesorii. Aşa-i, Jerry?

Băiatul îi adresă un rînjet tîmp. De la el nu se putea aştepta la nimic bun.

— Oricum, urmă Garth, n-ar avea nici un sens să te lăsăm aici vie. Poliţaii ne cred cu două sute de mile mai la nord. Dar, după ce-am pleca, primul lucru pe care l-ai face ar fi să le îndrepţi greşeala.

— M-aţi putea încuia în adăpostul de furtună. Aşa aţi cîştiga destul timp.

— Nix. Nu putem risca. Sigur c-o să te încuiem în adăpostul de furtună, dar cînd vom face-o n-ai să mai fi în stare să ieşi de-acolo. Niciodată. In felul ăsta putem fi siguri că am cîştigat ceva timp. S-ar putea să treacă ceva vreme pînă să devină cineva curios de ce nu te-a mai văzut pe-aici şi să spargă uşa.

în ciuda groazei care-o sfîrşia pe dinăuintru, Karen reuşi să zîmbească.

— Nu vreţi decît să mă speriaţi. Vă jucaţi cu mine.
Te cred că sînt îngrozită. Care fată n-ar fi? Dar ştii că
nu-i nevoie să mă omori, Garth. Dacă nu vrei să mă laşi
aici, ia-mă cu dumneata. N-am să fac nici o prostie. Am
să ... Făcu o mică pauză. O clipă . .. Auziţi zgomotul?

Garth se ridică în picioare.
— Ce zgomot?

— Gura! zise Jerry, cu rînjetul şters de pe -faţă. Eu îl aud.

Apoi orice îndoială se risipi. îl auziră cu toţii, îndepărtat dar apropiindu-se, o zdrăngâneală surdă şi un muget crescînd, semănînd cu vacarmul făcut de un mărfar ce se apropie. Karen se ridică.

— Voi faceţi ce vreţi, zise ea, dar eu am să intru în adăpost, pînă mai e timp.

180

Făcu un pas înainte, dar Jerry se repezi după ea, dîn-du-i un brînci. Garln şovăi o clipă dar apoi. deoarece zgamotul creştea, se aruncă şi el pe urmele lui Jerry.

In vr^me ce se munceau să deschidă trapa din bucătărie, Karen se urcă pe un scaun. Ridică puşca de pe su-porţi, coborî, trase închizătorul, se sprijini de părete şi echi, ţinînd patul armei strîns în umăr.

Cînd Garth ridică ochii şi-ncercă să tragă pistolul, apăsă pe primul trăgaci, apoi pe al doilea.

In zori, cu faţa lipsită de expresie, Karen urmări de la fereastra camerei de zi cum corpul neînsufleţit al lu< Garth era urcat într-un dric. Focurile de armă îl omo-rîseră aproape imediat. Jerry fusese rănit

grav, dar avea să trăiască.

Un detectiv din forţele de poliţie ale statului, stînd în picioare lîngă Karen, zise:

— înţeleg perfect ce simţiţi. Oricît de bine justificat ar fi actul, e îngrozitor să omori un om. Dar n-aveaţi încotro. Dacă nu i-aţi fi oprit, ei n-ar fi ezitat să vă ucidă, pe dumneavoastră şi pe alţii.

— Ştiu. Doar gîndindu-mă la asta voi reuşi să trăiesc în pace cu conştiinţa mea.

— In orice caz, fie că aţi avut un noroc nemaipomenit, fie că au fost ei foarte neatenţi, altfel nu-nţeleg cum a-ţi reuşit să puneţi mîna pe puşcă.

— O, asta vă preocupă? spuse fata, zîmbind uşor. In momentul acela, tocmai încercau să intre în adăpostul de furtună. Le spusesem că zgomotul făcut de un tornado se aseamănă foarte mult cu al unui tren de marfă rapid. (Privirea ei străbătu curtea şi se opri de partea cealaltă a dealului, asupra liniei principale a căii ferate St. Louis-San Francisco.) Prin urmare, cînd mărfarul de seară şi-a făcut auzită prezenţa cu puţin înainte de zece, ca în fiecare zi, i-am făcut să creadă că se apropie uraganul.

Locul ideal pentru a începe o carieră în gazetărie — îmi spunea toată lumea — este na «râşei de provincie. Acolo, zieeau ei, puteam să învăţ absolut toate noţiunile de bază: cum se fabrică ştirile adevărate, ce ţine în viaţă un ziar, devotamentul neţărmurit al redactorului pentru cititorii lui, etica profesiunii şi aşa mai departe.

Motărît să-mi studiez şi să-mi însuşesc perfect pro>e-sivmea, ardeam de nerăbdare să m*ep.

Parcă pentru a ilustra felul în care suntem expuşi, *deuăzeci* şi patru de ore pe zi, indiferentelor capricii ale

hazardului, mi-am obţinut prima mea slujbă în mare parte printr-o întîmplare. Şi ce întîmplare norocoasă avea să se dovedească! (Mai tirziu aveam să aflu că în jurnalistică absolut orice întîmplare este norocoasă). S-a întimplat să-mi las la vedere maşina de scris în autogara unui orăşel (căruia prefer să nu-i dezvălui numele, din anumite considerente etice ce vor deveni limpezi în curind). Unealta mea fu observată de o persoană care era, în acelaşi timp, editorul, redactorul şi personalul ziarului local, un bărbat cu ochi mici şi isteţi ce sunt apanajul oricărui gazetar trecut prin ciur şi prin dîrmon. Pornind de la maşina de scris, deduse că eram o persoană alfabetizată, cu aspiraţii literare şi puteam scrie corect în cel puţin o limbă. In modul ăsta mi-a fost descoperit talentul şi mi h-d oferit o slujbă.

Am ieşit din clădirea autogării şi redactorul, pe numele lui Mr. Cyril Flagg, m-a condus direct la redacţia aflată la etajul unei clădiri ce avea la parter un supermagazin. Era un birou cam mic, cu două mese de scris şi scaune, cu linoleum tocit şi tapetul de perete decolorat, cu cîteva ghivece de muşcate triste şi neudate şi cu maldăre de hîrtii ce păreau interesante zăcînd peste tot. Deasupra tuturor plutea aerul acela indescriptibil pe care-1 degajă universul ziaristicii, cu febra lui aparte, cu pulsul lui ameţitor.

■— Ei, ăsta-i locul, zise Mr. Flagg, descheindu-şi nasturele gulerului şi slăbind

strînsoarea cravatei. Arăta cu adevărat ca un mare gazetar.
— E minunat, am răspuns eu.
— Celălalt a dispărut, spuse, laconic, Mr. Flagg.
— Care celălalt?
— Predecesorul dumitale.
— Vreţi să spuneţi că a plecat?

183

— Ei da, sigur c-a plecat. Nu încape nici o îndoială. Dar nu ştie nimeni unde sau de ce. Luă în mînă un exemplar din *Avîntul,* apărut cu cîteva săptămîni în urmă. Manşeta spunea: DISPARIŢIA REDACTORULUI ADJUNCT. Puse ziarul la loc pe masă.

— Toată ediţia s-a vîndut ca pîinea caldă. Cea mai senzaţională ştire din ultimele luni. Istoriile astea cu dispariţii nu dau greş niciodată — există în sîngele oamenilor ceva morbid care le cere.
— Poate că apare el cîndva, am zis.

— Mira-m-aş, replică Mr. Flagg. Prin părţilea astea,
cînd un om dispare, dispare pentru totdeauna.

Chestia asta nu mi-a prea plăcut. Mr. Flagg nu părea cîtuşi de puţin afectat de dispariţia fostului lui subordonat. Simţeam că ceva nu-i în regulă.

— Dumneata cura te numeşti de fapt? mă întrebă

Mr. Flagg.
— Gerber. Andrew Gerber.

— înţelegi, Gerber, eare-i relaţia dintre dumneata şi ziarul pentru care lucrezi? E o relaţie mai sfîntă decît cea stabilită între un doctor şi pacientul său. Răspîndirea ştirilor, care interesează şi influenţează minţile oamenilor, constituie cea mai înaltă misiuae. Datoria noastră este să nu contenim să punem la dispoziţia publicului material de rumegat şi să nu ne divulgăm sursele niciodată. în ţelegi atîta lucru, Gerber, încheie el sever.
— Fireşte, domnule, i-am răspuns.

— Există un cod etic. Odată ce începi, nu mai poţi da înapoi. E ca un jurămînt.
— înţeleg.
— Bine, mai zise el şi băturăm palma.

După două—trei zile, mă simţeam deja confortabil instalat în slujba mea. De la biroul meu aveam o vedere panoramică a străzii principale şi puteam urmări comod toate întîmplările, teate sosirile şi plecările din oraş. Situaţia ar fi putut fi ideală, dar nu se întîmpla niciodată

nimic şi foarte puţină lame venea sau pleca. Era un orăşel cam somnolent, aproape complet lipsit de animaţie. '

După cîteva săptămîni de plictiseală, am început să mă întreb de ce avea nevoie oraşul ăla de un ziar. în afara omului care întorcea ceasornicele publice şi de circiuma unde erau întorşi pe dos oamenii, nu s-ar fi zis că mai era nevoie de ceva. Cu răbdătoare fidelitate, *Avîntul* anunţa naşterile şi decesele, aniversările şi alte evenimente pline de nostalgie. Treceau uneori săptămîni întregi fără nici o naştere sau moarte, atîta lipsă de interes în mişcarea_ istoriei dovedeau locuitorii.

Domnul Flagg era însă mereu absorbit de slujba sa, de parcă se aştepta dintr-o clipă în alta la cîteva omoruri cu toporul, inundaţii sau epidemii de ciumă. Uneori, ca s'ă umplu spaţiul, trebuia să descriu frumuseţea asfinţitului sau să merg la şcoală şi să fac o anchetă printre copii privind subiecte controversate de genul sărbătorilor de iarnă, îngheţatelor sau bicicletelor.

Şi totuşi, într-o bună zi, se declanşa criza. Nu exista absolut nici o ştire de pus pe prima pagină. Toată viaţa oraşului ajunsese la un punct mort. Nici măcar vremea nu se mai schimbase de cîteva săptămîni. Şedeam la biroul meu cu ochii aţintiţi cu durere la imobilitatea indestructibilă de afară. Nu mai speram să văd gazeta apă-rînd în săptămîna aia. Tradiţia sacrosanctă de a nu

lăsa nepublicat nici un număr mi se părea serios periclitată. Era momentul cel mai tragic din viaţa mea de pînă atunci.

— M-am întors spre domnul Flagg care, aşezat la masa sa, vîra peniţa în călimară şi făcea constelaţii de pete de cerneală pe sugativa verde din faţa lui. I-am spus în ce impas ajunsesem.

— Aşa stă situaţia?, întrebă el, făcînd porci de cerneală.

— Da, domnule, am zis eu grav.

185

— In cazul ăsta trebuie să luăm măsuri, spuse el con-
tinuînd să facă pete, aparent fascinat de ele.

— S-a mai întîmplat una ca asta pînă acum?

— Frecvent. O situaţie aproape identică s-a ivit cu cî-
teva săptămîni înainte de-a sosi dumneata. Atunci ne-a scos din impas dispariţia predecesorului dumitale.

Din nou am simţit că mă străbate un fior de nelinişte.

— Acunr trebuie să facem faţă unei noi crizei spuse
Mr. Flagg.

— In ce fel? l-am iscodit eu.

— Ne punem la treabă imaginaţia. încetăm să mai fim analitici şi devenim creatori. Ia să vedem . . . , adăugă
el meditativ, proptindu-şi bărbia în pumn şi privind ţintă
peretele. Am putea cere să fie dezgropat un anumit ca

davru şi să i se facă autopsia... Ba nu, parcă ne-am folosit de şmecheria asta acum doi ani. . .

In sinea mea îmi spuneam că face glume deplasate. Apoi se ridică, merse pînă la peretele cel mai îndepărtat şi desprinse din cuiele de care atîrna o puşcă de vînătoare pe care o considerasem pînă atunci o vechitură inofensivă şi sentimentală. Suflă un nor de praf de pe ţevi. îi examina, cu satisfacţie, închizătorul. Pe urmă se intoarse la birou şi scoase dintr-un sertar dteva cartuşe groase, cîntărindu-le în palmă. Frînse puşca, vîrî în magazie cîteva cartuşe şi fixă ţeava la loc. Apoi mă privi.

— Ia-ţi pălăria, îmi ordonă.

Mi-am luat-o şi am ieşit din redacţie pe urmele lui. Am coborît pe scara din spate şi ne-am urcat fn automobilul domnului Flagg. Pe urmă am ieşit din oraş: Mr. Flagg, puşca şi cu mine. Am mers pe un drum desfundat de ţară, pînă cînd am dat de un om care umbla pe jos.

—■ A, zise Mr. Flagg încîntat, bătrînul Jim. Opri maşina, înhaţă puşca şi ieşi. Eu, după el. Mă privi fix şi ochii lui şireţi, cenuşii de ziarist erau severi şi neîngăduitori.

— Iţi aduci aminte ce-ai jurat, Gerber?

—■ Da, domnule

.

Ne-am continuat drumul. Bătrînul Jim venea înspre noi. Văzîndu-ne, ne făcu cu mîna, scoţînd un chicotit senil.

— Ai ieşit la vînătoare, Cyril? îl întrebă el pe Mr. Flagg.

— Da, răspunse, întunecat, Mr. Flagg. Şi frică pentru o cauză dreaptă. La care ridică puşca ia umăr, o aţinti spre bătrînul Jim, ochi grijuliu de-a lungul ţevii şi trase. Urmă o explozie teribilă. Cînd se-mprăştie fumul şi-mi revenisem în fire, mi-am strîns suficient curaj ca să mă aplec asupra bâtrînului Jim. Zăcea în mijlocul drumului, • grămadă nemişcată, iar pieptul îi mai fumega încă. Vă puteţi imagina ce îngrozit am fost.

— AU right, spuse Mr. Flagg calm, suflînd în ţeava puştii cu buzele ţuguiate. Iată-ţi reportajul senzaţional. Intitulează-1 „Jim Penn ucis de o persoană sau de persoane necanoscute". Fă nişte însemnări.

Fiind subalternul lui şi văzîndu-i puşca încă fume-gindă sub braţi a trebuit să mă supun şi să mă mişc repede. Mi-am scos bloc notesul şi un creion şi-am început să scriu, deşi abia puteam să ţin creionul.

— Un subiect bun,

remarcă Mr. Flagg, extrăgînd tu bul cartuşului tras. Aruncă puşca pe bancheta din spate şi reveni cu un aparat de fotografiat. Făcu cîteva foto grafii. Bun, zise. Diseară te duci să iei un interviu fami liei. Eu am să scriu editorialul. Doamne, cald mai e azi.

Crima de pe un drum de ţară. A fost un reportaj de mare succes. I-a scos pe oameni din variatele lor le-targii. Toţi discutau ştirea cu multă animaţie. Am umplut un număr întreg cu relatarea crimei şi eu interviurile, pe următorul cu reportajul de la înmormîntare şi încă două cu cercetările poliţiei şi după aia ne-a mai rămas niţică indignare editorială ca să mai facem un număr. Mr. Fîagg spunea că poate ar trebui să acuzăm pe cine-

va de crimă şi să scriem despre proces, dar pînă la urmă o lăsă mai moale.

— Am scos cinci ediţii din povestea asta, zise el. Sunt mulţumit. Vezi, Gerber? Uneori eşti nevoit să improvi zezi. Publicul trebuie servit. într-o bună zi vei avea ziarul tău. Sper că vei ţine minte lecţia pe care ţi-o dau, şi-o vei aprecia la justa ei valoare.

Nu-i nevoie să vă mai spun că în toate săptămânile alea trăiam o stare de groază rece şi perpetuă. Nu puteam da ochii cu oamenii. în fiecare seară, imediat după orele de serviciu, mă duceam direct acasă, cu gulerul ridicat ca să-mi ascund obrazul, iar conştiinţa care-mi fierbea scotea strigăte ascuţite. Atunci mi-am dat seama că şi predecesorului meu i se întîmplase ceva rău şi-am început să mă tem pentru propria mea piele. Prin urmare, ca să evit apariţia altui impas, care ar fi putut însemna sacrificarea mea pe altarul *Avîntulai,* munceam cu ardoare, încercînd să adun ştiri şi deveneam, încetul cu încetul, un gazetar foarte bun, lucru care, la urma urmei, era cu adevărat important.

Şi totuşi, după cîteva luni, iarăşi ne-am trezit în plin impas, unul şi mai formidabil decît cel dintîi. De pretutindeni din redacţie rînjeau la noi coli de hîrtie de un alb nepătat. Şedeam şi pîndeam prima mişcare a domnului Flagg. Pe şira spinării îmi trecea la intervale regulate un înspăimîntător fior de gheaţă. Eram terorizat, dar în egală măsură fascinat.

El rămase, cîteva ore, cufundat în meditaţia cea mai adîncă. Mi-am dat seama că se putea foarte bine'să eîn-tărească argumentele pro şi contra propriei mele dispariţii. De două sau trei ori îmi aruncă cîte o privire furişată şi parcă vedeam cum traversează imaginea mea creierul său rece. Ochii-i cenuşii, şireţi

erau plini de gîndire intensă. Deodată făcu un gest brusc, iar eu am sărit în sus.
— Ce-i, Gerber, zise, ce sa-ntîmplat?

108

— Nimic, am răspuns eu ruşinat, simţind cum inima
îmi e cuprinsă de mici palpitaţii ritmice.
— Mă pregăteam de plecare, îmi spuse.
— Atît de devreme?
— Da. Mă duc să caut ceva pentru *Avîntul.* Ne tre
buie un subiect.

Ieşi din birou, iar eu m-am făcut moale pe scaun. Ştiam foarte bine că mă aflam într-o situaţie disperată. Singurul meu atu consta în împrejurarea că nu se scursese prea multă vreme de cînd îl sacrificase pe celălalt redactor şi că o nouă dispariţie de acelaşi tip s-ar fi putut să nu stîrnească interesul cititorilor blazaţi.

Nu puteam prezice, însă, ce hotărîre avea să ia. Trebuia să fiu vigilent.

A doua zi dimineaţa criza nu fusese încă depăşită. După o jumătate de oră de meditaţie tăcută, Mr. Flagg se ridică de pe scaun, îşi puse pălăria şi-mi făcu un semn. L-am urmat ca un robot, hipnotizat, cu inima ca gheaţa. Am ieşit din clădire şi ne-am urcat în maşină. Vreo juma'te oră am patrulat pe străzile

liniştite, în sus şi în jos. Puşca o lăsase la locul ei, pe perete, prin urmare de data asta avea să fie altceva.

Am văzut o femeie traversînd o stradă laterală. Mr. Flagg acceleră brusc, se năpusti spre ea cu cea mai mare viteză şi o nimeri perfect. Ea zbură prin aer de parcă fusese aruncată cu lopata, se răsuci o dată şi căzu, confortabil, pe un gard viu bine tuns. M-am întors pe locul meu ca să privesc înapoi.

— Cum e?, întrebă Mr. Flagg.

— Mişcă.

— N-are importanţă. Ai înţeles poanta? „Şofer ne
identificat doboară o femeie". Vom da vina pe un ado
lescent şi-i vom îngropa sub înjurături pe cei de la Cir
culaţie. Vom acuza şi pe cei de la Oficiul de eliberare a
carnetelor de şoferi că se lasă mituiţi şi dau carnete tu
turor in competenţilor şi maniacilor. Pricepi?

— Da, domnule.

— Bun. Coboară la primul colţ, dă fuga înapoi şi pune-o să-ţi povestească ce s-a-ntîmplat. Să-ţi notezi exact şi numele ei.

Story-ul ăsta ne-a ţinut în viaţă două săptămîni şi presiunea a mai slăbit. în

ceea ce priveşte mituirea a trebuit să dăm, fireşte, o dezminţire, dar am făcut-o în aşa fel, încît suspiciunea generală a sporit. Mr. Flagg părea în-cîntat, iar eu eram de-a dreptul uşurat, fiindcă pericolul iminent ce-mi ameninţa viaţa fusese, deocamdată, înlăturat.

Intr-o zi domnul Flagg mă întrebă cum îmi place ucenicia mea.

— Foarte mult, i-am răspuns.

— Ai învăţat ceva?

— Da, sigur. Chiar foarte mult.

El îmi aruncă o privire iscoditoare, neliniştită. Am ştiut atunci că Mr. Flagg se temea tot atît de mult de mine cit mă temeam şi eu de el.

în seara aceea am rămas la birou pînă seara tîrziu şi m-am îndeletnicit cu răsfoirea dosarelor vechi. Unele cazuri erau aribile, dar toate m-au fascinat. Am găsit unul, vechi de cîţiva ani, despre un „Incendiator nebun" : ire pusese foc şcolii şi spitalului. Altă dată, cînd sosise în oraş un circ, cineva deschisese uşa cuştii leului şi trei oameni pieriseră între fălcile bestiei pînă să devină poliţia stăpână pe situaţie. Era şi un reportaj despre cineva care aruncase o grenadă în focul de tabără al Tinerelor Cercetase. Povestea asta a ţinut opt numere, cu interviuri foarte amănunţite. In următorul număr apăruse o fotografie a domnului Flagg, primind o diplomă de la asociaţia redactorilor, pentru profundul umanism al muncii de gazetar depusă de

el.

în noaptea aceea m-am întors acasă fugind, tremu-rînd de o emoţie îmbătătoare. Toată noaptea m-am plimbat prin cameră, fumînd o ţigară după alta. Simţeam,

pentru prima dată, adevărata agitaţie şi excitaţie a muncii de ziarist. Tâmplele îmi zvîcneau d» o nervozitate aproape insuportabilă. Nu se întîmplas.ră, încă, nici o răpire, nici un înec. Nici bombe nu pusese nimeni. Poate că, data viitoare, i-aş putea sugera domnului Flagg ceva de soiul ăsta.

N-am mai rezistat. De prea multă emoţie, am adormit.

Iar după cîteva săptămîni am intrat în altă perioadă de calm plat. Mr. Flagg părea mai nemulţumit decît altă dată. Eu eram însă ocupat să-mi fac însemnări despre ceea ce socoteam că va fi un articol de fond trăznet.

— Gerber, spuse el obosit, iar sîntem în impas. îmbă-trînea, imaginaţia lui îşi pierdea din vigoare. Povestea cu accidentul de maşină nu avusese chiar succesul scontat.

— Lucrez eu la ceva acuma, domnule, i-am spus.

— Perfect. Arată-mi şi mie cînd eşti gata.

Apoi am terminat de scris. M-am ridicat. In ziua aceea devenisem un ziarist adevărat. Nu mai aveam nici o îndoială. I-am dus manuscrisul să-1 vadă. Cu litere mari, negre, îndrăzneţe, scrisesem titlul articolului de fond: REDACTORUL LAUREAT GĂSIT MORT ÎN BIROUL SAU. In momentul cînd încercă să se ridice l-am lovit din toate puterile cu press-papier-ul.

bani şi amenințări

Nu s-ar fi întîmplat niciodată nimic, dacă Samuel Nut-kin nu şi-ar fi scăpat tocul de oohelari între pernele banchetei sale din trenul ce ducea navetişti de la Eden-bridge la Londra. Dar 1-a scăpat, şi-a vîrît mîna între perne să-1 scoată şi în momentul acela zarurile au fost aruncate.

Degetele sale

iscoditoare dădură nu numai peste tocul de ochelari, ci şi peste o revistă subţire, evident vîrîtă

acolo de cel care ocupase locul înaintea sa. Crezînd că este un mers al trenurilor îl scoase, leneş, la lumină. Nu că avea nevoie de un orar al trenurilor. N-avea nici cît negru sub unghie nevoie de aşa ceva, tocmai el care timp de douăzeci şi cinci de ani se urcase în fiecare zi, la aceeaşi oră, în acelaşi tren în gara micului şi feritului de păcate orăşel Edenbridge, pentru a merge pînă la gara Charing Cross, ca să se reîntoarcă apoi în fiecare seară, tot cu acelaşi tren, luat la aceeaşi oră, din gara Cannon Street pînă în Kent. Nu, era vorba doar de o simplă curiozitate pasageră.

Cînd îşi aruncă ochii pe copertă, domnul Nutkin se înroşi pînă la rădăcina părului şi îndesă în mare grabă revista înapoi între perne. Aruncă o privire rapidă în compartiment, să vadă dacă descoperirea sa fusese băgată de cineva de seamă. Pe locurile din faţa lui două *Financial Times,* un *Times* şi un *Guardian* i se înclinară politicos în ritmul roţilor de tren, cititorii rămînînd ascunşi în spatele paginilor cu cifre de afaceri. La stînga sa, bătrînul Fogarty se lupta cu un careu de cuvinte încrucişate, iar la dreapta, pe lîngă fereastră, fulgeră pe lîngă el, nepăsătoare, halta Hither Green. Samuel Nutkin răsuflă uşurat.

Era o revistă de format mic, avînd coperţi lucioase. Pe partea de sus a copertei se putea citi *New Circle,* evident titlul publicaţiei, iar în partea de jos alte cuvinte: „Celibatari, perechi, grupuri — revista ce-i pune în legătură pe cei conştienţi de nevoile lor sexuale". între cele două rînduri de litere centrul copertei era ocupat de fotografia unei femei planturoase cu sînii provocatori şi cu faţa înlocuită de un pătrat alb în care se spunea că ea dăduse anunţul H—331. Domnul Nutkin nu mai văzuse în viaţa lui o revistă asemănătoare, dar medita asupra importanţei descoperirii lui tot drumul pînă la Charing Cross.

Cînd uşile trenului se deschiseră la unison pentru a-şi revărsa încărcătura de navetişti în furnicarul de pe pa-ronul şase, Samuel Nutkin îşi întîrzie puţin coborîrea, făcîndu'-şi de lucru cu servieta, umbrela bine înfăşurata şi melonul pînă cînd rămase singur în compartiment. Ia cele din urmă, îngrozit de propria-i îndrăzneală, scoas* revista dintre perne şi o vîrî în servieta sa şi intră şi el în marea de meloane care se scurgea spre controlorul de bilete de la ieşire, cu abonamentul gata pregătit.

Nu-i făcu de loc plăcere drumul de la gară pînă ia metrou, călătoria pe sub pămînt pînă la staţia Mansiom House, urcatul

scărilor pînă la Great Trinity Lane şi mersul pe Cannon Street pînă la birourile companiei da asigurări unde lucra ca funcţionar. Auzise odată po-vestindu-se despre un tip care fusese lovit de o maşina iar la spital, cînd i-au golit buzunarele, au găsit un teana de fotografii porno. Ideea îl chinuia pe Samuel Nutkin. Ce drac de explicaţie poţi da într-o asemenea împrejurare? Ruşinea şi umilinţa ar fi de nesuportat. Să zaci în pat, cu un picior atîrnat de tavan, ştiind că toată lume» îţi cunoaşte nebuniile secrete! în dimineaţa aceea fu ne-obişnuit de atent cînd traversă strada pînă cînd sosi la locul lui de muncă de la compania de asigurări.

Ar putea rezulta din toate astea că domnul Nutkin nu era de loc obişnuit cu astfel de realităţi. A existat cîndva o persoană care credea că fiinţele omeneşti au tendinţa vizibilă de a se conforma poreclelor ce li se dau în momente de neseriozitate. Botezaţi-1 pe careva „Bijtch" şi o să umble legănat; botezaţi-1 pe altul „Killer" şi pa păşi ţeapăn, cu ochii mijiţi, încercînd să imite vocea lui Bo~ gart. Indivizii amuzanţi trebuie să spună bancuri şi să facă felurite clovnerii pînă cînd capotează de atîta încordare. Samuel Nutkin avea abia zece ani cînd un coleg de clasă care citise poveştile lui Beatrix Potter 1-a po-retlit „Veveriţa", condamnîndu-1 pe viaţă.

Lucra în City-ul

londonez de cînd, bărbat tînăr de deuăzeci şi trei de ani, fusese lăsat la vatră, la sfîrşitul războiului, cu gradul de caporal. Avusese noroc, în zilele acelea, să găsească o slujbă sigură, cu o pensie la sfîr-şit, slujba de funcţionar la o companie de asigurări gigantică, cu ramificaţii internaţionale, la fel de solidă ca Banca Angliei, aflată la numai 500 yarzi distanţă. Obţinerea acestei slujbe însemnase intrarea lui Samuel Nutkin în City, cartierul general — întins pe o milă pătrată — al unei vaste maşinării economice, financiare şi bancare ale cărei tentacule ajungeau pînă în cele mai îndepărtate unghere ale globului.

Iubise City-ul în zilele acelea de la sfîrşitul anilor patruzeci cînd, în pauza de prînz, hoinărea admirînd străzile fără vîrstă — Bread Street, Cornhill, Poultry şi Londen Wall — construite în Evul Mediu, cînd pe acolo într-adevăr se vindeau pîine, grîu şi orătănii şi se ridicau zidurile de apărare ale oraşului Londra. îl impresiona faptul că, din acele sobre grămezi de pietre, negustorii—aventurieri primiseră sprijinul financiar necesar pentru a saviga pînă în ţările oamenilor cu pielea brună, neagră sau galbenă pentru a face comerţ, a

săpa puţuri de mine ţi a jefui, trimiţînd prada înapoi în City pentru a fi asigurată, investită sau stocată în bănci pînă cînd hotărîrile luate în această milă pătrată de săli de conferinţe şi contabilităţi decideau dacă un milion de fiinţe inferioare *ă aibă de lucru sau vor trebui să flămînzească. Nu-i trecuse niciodată prin cap că oamenii din City erau, de fapt, cei mai straşnici jefuitori ai lumii. Samuel Nutkin era un slujbaş foarte credincios.

în jungla din City era — cum arăta şi porecla — o creatură paşnică, prietenoasă care ajunsese, cu trecerea anilor, să se potrivească perfect cu masa la care lucra; un bărbat plăcut şi cam rotunjor, care abia împlinise şaizeci de ani, mereu cu ochelarii pe nas, ca să citească ceva sau să privească ceva de aproape, cu un fel blînd

de a fi şi politicos faţă de secretare, al căror favorit era şi cîtuşi de puţin deprins cu lectura revistelor porcoasa — cu atît mai puţin dornic să le poarte cu sine. Lucru pe care îl făcea, totuşi, în dimineaţa cu pricina. Se strecură pînă la toaletă, trase zăvorul şi citi toate anunţurile din *New Circle.*

Rămase cu gura căscată. Unele anunţuri

erau însoţite de fotografii, mai mult poze de amator ale unor gospodine în sutien şi chiloţi. Altele nu aveau nici o poză, dar textul era mai explicit, făcînd în unele cazuri reclamă unor prestări care n-aveau nici un sens, cel puţi* pentru Samuel Nutkin. Pe cele mai multe, însă, le înţelese, mai ales că majoritatea anunţurilor înserate de feluritele doamne exprimau speranţa de a întîlni domni serioşi, cu o profesiune onorabilă. Parcurse revista de la un capăt la altul, o vîrî în cel mai ferit compartiment al servietei şi se grăbi să se întoarcă la birou. Seara izbuti să ducă publicaţia acasă la Edenbridge fără să fie oprit şi percheziţionat de poliţie şi o ascunse sub covorul d# lîngă şemineu. Ar fi fost o tragedie s-o descopere Lettice.

Lettice era doamna Nutkin. Petrecea aproape tot timpul în pat, pretinzînd că suferă de artrită severă şi d« cord slăbit, în timp ce doctorul Bulstrode înclina mai degrabă să pună diagnosticul de ipohondrie severă. Era o femeie fragilă şi cu trupul colţuros, avînd nasul ascuţit şi vocea stridentă şi trecuseră mulţi ani de cînd — în pat sau în afara lui — nu-i mai dăduse lui Samuel nici u» prilej de desfătare fizică.

El însă era un bărbat credincios şi plin de solicitudine şi ar fi făcut orice ca<să n-a supere. Din fericire durerea de spate o împiedica să M ocupe de gospodărie, aşa că nu avea ocazia să scorrae-nească sub covorul de lîngă şemineu.

Timp de trei zile domnul Nutkin fu preocupat de gîa-duri secrete legate toate de anunţul dat de o doamna care, după cum rezulta din zgîrcitele detalii date publicităţii în revista respectivă, avea *a* înălţime ce depăşea

media şi o siluetă destul de plinuţă. A treia zi, strîngîn-du-şi tot curajul pe care-1 avea, se aşeză la masă şi-i scrise o epistolă doamnei în chestiune. O aşternu pe o foaie de hîrtie simplă, de la birou, concepînd-o scurt şi trecînd direct la subiect. începu cu „Stimată doamnă" şi continuă prin a spune că citise anunţul ei şi că i-ar face plăcere să o cunoască.

Revista avea la mijloc o pagină dublă care explica modul în care se putea răspunde anunţurilor. Scrieţi me-sajul de răspuns, puneţi-1, împreună cu un plic timbrat cu adresa dumneavoastră, în alt plic închis. Pe dosul acestui plic scrieţi cu creionul

numărul anunţului la care răspundeţi. Puneţi acest plic simplu, împreună cu taxa de fran-care, într-un al treilea plic şi expediaţi-1 pe adresa re-dacţiei din Londra. Domnul Nutkin procedă întocmai, doar că pe plicul timbrat scrise numele Henry Jones, c/o Acacia Avenue, care era adresa lui adevărată de acasă.

In următoarele şase zile coborî în hol în fiecare dimineaţă chiar în clipa cînd sosi poşta, iar în a şasea zi găsi un plic adresat lui Henry Jones. îl vîrî în buzunar şi se întoarse în dormitorul de la etaj pentru a lua tava din care soţia sa mîncase micul dejun.

In trenul spre Londra se ascunse la toaletă şi deschise plicul cu degete tremurînde. înăuntru găsi propria lui scrisoase şi pe verso, scris de mînă, un răspuns. Spunea: „Dragă Henry, îţi mulţumesc pentru răspunsul la anunţul meu. Sînt sigură că ne putem distra de minune împreună. De ce nu-mi telefonezi la . ... ? Cu drag, Sally." Numărul de telefon era din Bayswater, un cartier din West End-ul Londrei.

Plicul nu conţinea nimic altceva. Samuel Nutkin sorise numărul de telefon pe un colţ de hîrtie, îl puse în buzunarul de la spate şi trase apa peste plic şi scrisoare.

Cînd se întoarse în compartiment avea fluturi în st«mao şi credea că toată lumea îl va privi mirată, dar bătrinul

îtr

Fegarty tocmai rezolvase 15 orizontal şi nimeni nu ridică ochii spre el.

La ora prînzului formă numărul dintr-o cabină publică aflată în cea mai apropiată staţie de metro. O voce adîncă de femeie spuse: „Alo?"

— Aăă... alo..., domnişoara Sally? zise domnul
Nutkin, după ce vîrîse o monedă de cinci penny în apa
rat şi-şi dresese glasul.
— întocmai, răspunse
vocea, dar acolo cine-i?

— O, ăăă . .. mă numesc Jones. Henry Jones. Am pri
mit o scrisoare de la dumneavoastră azi dimineaţă, în le
gătură cu răspunsul la anunţul pe care l-aţi dat. . .

La celălalt capăt se auzi foşnetul unor hîrtii şi apoi din nou vocea femeii:

— Da, Henry, îmi aduc aminte. Ei bine, dragule, ce-ai
zice să-mi faci o vizită ca să ne cunoaştem?

Samuel Nutkin avu senzaţia că limba sa e confecţionată din piele tăbăcită. Reuşi să cîrîie doar:

— Da, vă rog.

— Minunat, toarse femeia de la capătul firului. Doar un mic amănunt, Henry, dragule. Mă aştept de la prietenii mei la cîte un mic cadou, înţelegi, doar ca să-mi pot plăti chiria. E vorba de douăzeci de lire, dar nu-i absolut nici o grabă. De acord?

Nutkin dădu din cap şi apoi spuse „da" în telefon.

— Bine, zise femeia, acum spunem-i cînd ai vrea să vii?

— Va trebui să fie în pauza de prînz. Lucrez m City, iar seara mă duc acasă.

— Foarte bine, atunci. Mîine îţi convine? Bun. La douăsprezece treizeci? Stai să-ţi dau adresa .. .

Tot mai avea fluturi în stomac, numai că se transformaseră în porumbei ce băteau violent din aripi, a doua zi la douăsprezece şi jumătate cînd ajunse la apartamentul din subsol aflat în Bayswater, imediat lîngă Westbourne

Grove. Bătu nervos la uşă şi auzi zgomot de tocuri în coridorul din spatele intrării.

Urmă o pauză, în care vreme cineva îl iscodi prin vizorul montat în centrul uşii, prin care se putea vedea foarte bine toată zona în care se afla. Apoi uşa se deschis»

şi o vece îl invită să intre. Stătea în spatele uşii şi o închise cînd intră el, întorcîndu-se spre ea, ca s-o vadă.

— Trebuie să fii Henry, zise ea încet. El aprobă din cap.

— Ei bine, hai în camera de zi, să vorbim.

Merse în spatele ei pe coridor pînă la prima cameră din stînga şi inima-i bătea ca un tambur. Era mai bătrî-nă decît se aşteptase, între treizeci şi patruzeci, uzată bine, cu fard gros pe faţă. Mai înaltă decît el cu cel puţia şase incii, dar asta se explica, poate, prin tocurile înalte ale pantofilor ei de curtezană. Gabaritul şoldurilor, sub capotul lung pînă-n pămînt, indica o constituţie mai mult decît robustă. Cînd se întoarse spre el ca să-1 poftească în cameră, capotul i se întredeschise pentru moment, lăsînd să se întrevadă ciorapii negri de nailon şi un corset tivit cu dantelă roşie. Uşa rămase deschisă.

Camera era ieftin mobilată şi nu părea să conţină decît două-trei obiecte personale. Femeia îi zîmbi încurajator.

— Ai adus cadouaşul pentru mine, Henry? îl întrebă ea.

Samuel Nutkin dădu din cap şi-i întinse cele douăzeci de lire pe care le ţinuse în buzunarul pantalonilor. Ea luă banii şi-i puse într-o

poşetă de pe masa de toaletă.

— Acuma aşează-te şi simte-te ca acasă. N-are nici us rost să fii nervos. Ia spune, ce pot să fac pentru dum
neata?

Domnul Nutkin se aşezase pe marginea unui fotoliu. Ayea senzaţia că gura îi e plină de ciment pe cale a se solidifica.

— Mi-e greu să explic, mormăi el.

— Ei haide, zîmbi ea, nu fi timid. Ce-ai vrea să faci?

Bl îi spuse, cu ezitări. Femeia nu fu deloc surprinsă.

— Foarte bine, zise, cu nepăsare. Destul de mulţi
domni se dau în vînt după aşa ceva. Acum, scoate-ţi haina, pantofii şi pantalonii şi vino cu mine în dormi
tor.

Făcu întocmai cum i se spusese şi merse din nou îs urma ei pe coridor pînă la un dormitor care era surprinzător de bine luminat. După ce intrară ea închise uşa, o încuie, vîrî cheia în buzunarul capotului, îşi scoase capotul si îl atîrnă lîngă intrare.

Cînd plicul galben, obişnuit, sosi după trei zile pe adresa lui 27 Acacia Avenue, Samuel Nutkin îl ridică odată cu celelalte scrisori de pe rogojina din hol şi se duse

cu el la masa unde lua micul dejun. Erau în total trei scrisori: una pentru Lettice de la sora ei, o factură pentru nişte ghivece de plante şi plicul galben, ştampilat la Londra şi adresat domnului Samuel Nutkin. li deschise fără să bănuiască nimic, crezînd că e vreo circulară comercială. Nu era.

Cele şase fotografii care căzură din plic zăcură o vreme cu faţa în sus pe masă şi el le privi lung fără să înţeleagă. De îndată ce-şi dădu însă seama despre ce e vorba fu cuprins de o groază fără margini. Instantaneele n-ar fi putut cîştiga nici un premiu pentru calitatea imaginii, dar erau suficient de clare. Chipul femeii se putea distinge limpede în toate şi în cel puţin două propria lui faţă putea fi uşor recunoscută. Scormonind furios căută să mai găsească ceva în plic, dar era absolut gol. întoarse cele cinci fotografii cu faţa în jos, dar pe verso nu se găsea nici un mesaj. Mesajul erau chiar fotografiile alb-negru, un mesaj fără cuvinte.

Cuprins de o panică oarbă, Samuel Nutkin ascunse fotografiile tot sub covorul de lîngă şemineu, unde se mai află încă şi revista. Apoi, aseultînd de un al doilea

impui», duse toate lucrurile periculoase afară şi le arse în spa-

tele garajului, îngropînd cu călcîiul cenuşa în pămîntul moale. Reintrînd în casă, se gîndi să-şi petreacă ziua acasă, pretextînd că nu se simte bine, dar îşi dădu seama imediat că asta ar atrage suspiciunile Letticei, deoarece era prea evident sănătos. Nu mai avu vreme decît pentru a-i duce soţiei sale scrisoarea primită, pentru a strîn-ge vesela de la micul dejun şi a fugi să prindă trenul gpre City.

Cu mintea lucrîndu-i rapid, şedea pe locul lui din colţ ţi privea absent pe fereastră, încercînd să-şi dea seama eare puteau fi implicaţiile şocului de dimineaţă. Abia după ce trecuse de New Cross îşi dădu seama cum lucraseră.

— „Haina mea", zise şoptit, „haina şi portmoneul."

Bătrînul Fogarty, care studia poziţia şapte vertical,
clătină din capul lui mare:

— Nu, zise, prea multe litere.

Samuel Nutkin privea nefericit pe geam afară la suburbiile sud-vestice ale Londrei care treceau pe lîngă tren. Pur şi simplu nu ştia cum să abordeze o asemenea situaţie. Stomacul îi era străpuns de ghiara rece a fricii şi toată dimineaţa nu reuşi să se concentreze asupra lucrului mai mult decît ar fi putut zbura.

In pauza de prînz încercă să sune numărul lui Sally, dar fusese deconectat.

Luă un taxi pînă la apartamentul din subsolul din Bayswater dar intrarea acestuia era încuiată şi asigu-rată cu lacăt, iar de gărduleţul de fier, la nivelul trotuarului, atîrna un anunţ: *De închiriat.* Spre mijlocul după-amiezii domnul Nutkin se lămurise că n-ar ajunge la nici un rezultat, nici dacă s-ar duce la poliţie. Era aproape sigur că răspunsurile la anunţul respectiv fuseseră trimise de redacţie la o adresă temporară, de mult evacuată fără urmă. Apartamentul din Bayswater fusese şi el, probabil, închiriat numai pentru o săptămînă, sub nume fals, şi părăsit de-ndată ce-şi epuizase rolul. Numărul de tele-

fon aparţinea poate unei persoane care avea să spună că fusese plecată din oraş vreme de o lună şi la **întoar-cere** găsise uşa casei forţată. Da, fuseseră vreo cîteva apeluri pentru o anume Sally, care l-au lăsat absolut perplex. După încă o zi, avea să dispară şi el.

Cînd sosi acasă, o găsi pe Lettice şi mai dispusă ia se plîngă decît de obicei. Fusese căutat la telefon de trei **ori** — de fiecare dată respectivul dorise numai cu ol, ceea ce-i conturbase somnul de după-amiază. **Era** destul de enervată.

Al patrulea apel veni imediat după opt. Samuel **Nut-kin** sări din fotoliu, lăsînd-o pe Lettice în faţa televizorului şi se duse în hol să răspundă. Era o voce de bărbat, dar putea oare

aparţine celui cu care **vorbise** In pauza de prînz? Imposibil de spus. Glasul îi **era** voalat, ca şi cum ar fi acoperit receptorul cu **o** batistă.

— Domnul Nutkin?

— Da.

— Domnul Samuel Nutkin?

— Da.

— Sau poate că ar trebui să-ţi spun **Heary Jones?** Luit Nutkin i se ridică stomacul spre gură.

— Ce doriţi?

— Ţi-am pus o întrebare, amice. Ai primit fotogra
fiile?

Samuel Nutkin înghiţi în sec, amintindu-şi cu groază clipa.

— Da.

— Păi, băieţelul a fost cam neastîmpărat, nti-i aşa'[1] Nu prea văd cum m-aş putea reţine să nu trimit acelaşi •et şefului tău, la birou. Da, da, ştiu totul despre slujba ta, chiar şi numele directorului administrativ. Iar un alt **set** s-ar putea să-1 trimit doamnei Nutkin. Sau secreta **rei** clubului de tenis. Multe lucruri porţi în portofel. Nutkin.

— Ascultă, te rog să nu faci una ca asta, izbucni domnul Nutkin, dar vocea necunoscută îi reteză scurt protestele.

— Convorbirea asta a durat deja prea mult. Nu-ţi da osteneala să te duci la poliţie. N-ar avea cum să dea de mine. Păstrează-ţi cumpătul, amice, şi-ai să primeşti totul înapoi, inclusiv negativele.

Gîndeşte-te. La ce oră pleci la slujbă dimineaţa?

— La opt treizeci.

— Te sun din nou mîine la opt. Noapte bună.

Se auzi ţăcănitul receptorului pus în furcă şi domnul Nutkin se pomeni că ascultă tonul.

Nu petrecu o noapte liniştită. Dimpotrivă, una oribilă. După ce Lettice se vîrî în pat, pretextă că trebuie să aranjeze focul pentru a doua zi şi bucată cu bucată îşi controla conţinutul portmoneului. Abonamentul pentru calea ferată, carnetul de cecuri, cartea de membru al clubului de tenis, două scrisori venite pe numele său, două fotografii cu Lettice şi el însuşi, carnetul de şofer, cartea de membru al clubului social al companiei de asigurări, mult prea suficient pentru a spune totul despre el şi despre locul unde lucra.

In lumina palidă a unei lămpi de stradă care intra din Acacia Avenue prin perdele în dormitor privi faţa dez-aprobatoare a Letticei din celălalt pat geamăn — ea in-sistase să aibă paturi gemene — şi încercă că şi-o imagi-neze deschizînd un al doilea plic galben, adresat de data asta ei şi sosit cu a doua poştă a zilei, cînd el se afla la serviciu. încercă să şi-1 închipuie pe domnul Benson, sus la etajul directorului, primind aceleaşi fotografii. Apoi pe cei din comitetul clubului de tenis, reuniţi într-o şedinţă extraordinară convocată pentru a „rediscuta" calitatea de membru al lui Samuel Nutkin, trecîndu-şi şi ei

pozele unul altuia. Nu reuşi, însă. I se bloca imaginaţia. De un lucru însă era absolut sigur: şocul ar fi omorît-o

203

pe Lettice . .. pur şi simplu ar fi ucis-o, şi nu putea permite să se întîmple un asemenea lucru.

înainte de a cădea într-un scurt somn agitat chiar înaintea zorilor, îşi spuse pentru a suta oară că nu era deloc obişnuit cu situaţii de felul ăsta.

Telefonul sună la ora opt fix. Samuel Nutkin aştepta în hol, ca întotdeauna îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cămaşă albă şi melon, în mînă cu umbrela şi servieta, gata să-şi înceapă, punctual, plimbarea scurtă de dimineaţă pînă la gară.

— Ei, cum e, te-ai gîndit? îl întrebă vocea.

— M-am gîndit, răspunse Nutkin cu vocea tremurată.

— Ţi-ar conveni să pui mina pe negativele mele, aşa-i?

— Da, vă rog.

— Păi, mi-e teamă că va trebui să le cumperi, amice.
Ca să ne scoatem cheltuielile şi, poate, ca să-ţi dăm o mică lecţie.

Domnul Nutkin înghiţi în sec de cîteva ori.

— Nu-s un om prea bogat, pleda el. Cîţi bani vreţi?

— O mie de lire, răspunse, fără ezitare, bărbatul de la celălalt capăt al firului.

îngrozit, Samuel Nutkin protestă:

— Nu am o mie de lire.

— Păi, atunci să faci rost, mirii vocea din telefon.

Poţi să faci un împrumut garantat cu automobilul dumi-
tale, locuinţa sau mai ştiu eu ce. Dar să faci rost, şi încă repede. Pînă diseară. Te sun din nou, diseară la opt.

Ca şi în ajun, vocea dispăru de pe fir şi tonjal sună din nou în urechea lui Nutkin. Urcă în dormitor, depuse un sărut pe obrazul soţiei şi plecă la lucru. în ziua aceea, însă, nu se urcă în trenul de 8.31 pentru Charing Cross. Se duse şi se aşeză pe o bancă în parc, ciudată siluetă solitară în uniforma birocraţilor din City, şezînd însă cu pălăria melon şi costumul său negru, ca un gnom printre flori şi copaci. Simţea nevoia de a se gîndi şi ştia

că mintea nu-i putea funcţiona bine lîngă bătrînul Fo-garty şi nesfîrşitele lui cuvinte încrucişate.

Presupunea că, dacă ar fi vrut, ar fi putut.lua un împrumut de o mie de lire, dar gestul ar fi făcut să se ridice cîteva sprîncene la bancă. Dar asta n-ar fi fost nimic faţă de reacţia pe care ar avea-o directorul băncii, dacă ar cere toţi banii în bancnote uzate. Ar putea spune că are nevoie de bani pentru a-şi achita o datorie făcută la cărţi, dar nu l-ar crede nimeni. Toată lumea ştia că nu joacă. Nici nu bea, decît un pahar de vin din an în paşte, şi nu fuma mai mult de un trabuc pe an, de Crăciun. Ar trage concluzia că la mijloc e o femeie, presupuse el, dar apoi şi concluzia asta i se păru improbabilă. Ştiau

ei că n-ar întreţine o amantă pentru nimic în lume. Ce-i de făcut, ce-i de făcut, se întreba mereu, purtat încolo şi-ncoace de valurile furtunii lui interioare.

S-ar putea duce la poliţie. Fără îndoială că poliţia i-ar putea dibui pe şantajişti, în ciuda numelor false şi a apartamentelor închiriate pe termen scurt. Dar rezultatul ar fi un proces la care ar trebui să apară ca martor. Ziarele se refereau mereu la persoana şantajată ca la „domnul X", dar cei din cercul intim aflau repede despre cine este vorba. Era imposibil să te duci la tribunal de cîteva ori în şir şi să nu observe nimenea, mai ales dacă treizeci şi cinci de ani ai dus o viaţă organizată cu precizie de ceasornic.

La 9.30 se ridică de pe banca din parc şi se duse la o cabină telefonică, ca să-i spună şefului lui de birou că are o mică indispoziţie dar se va prezenta la lucru după amiază. Apoi se duse pe jos pînă la bancă. Pe drum îşi scormoni mintea în căutarea unei rezolvări, încercînd să-şi amintească toate cazurile de şantaj despre care citise în presă. Cum îi spuneau oare oamenii legii? Solicitare de bani cu ameninţări, asta era expresia. O frumoasă expresie juridică, fără nici un folos victimei, gîndi el cu amărăciune.

Dacă n-ar fi fost căsătorit, îşi spuse, şi ar fi fost **mai** tînăr, le-ar fi arătat el lor. Dar acum era prea bătrîn ca să-şi mai schimbe slujba şi apoi ce să facă cu

Lettice, sărmana, delicata de Lettice? N-avea nici o îndoială că ruşinea ar doborî-o. Mai presus de orice, trebuia să o protejeze pe Lettice, îşi spuse el cu hotărîre.

Curajul îl părăsi la intrarea în bancă. Cu nici un preţ nu l-ar fi putut privi drept în ochi pe director, solicitînd un lucru atît de absurd şi inexplicabil. Era ca şi cum ar fi spus pe şleau, „Sunt şantajat şi am nevoie de o mie de lire". Şi apoi, după prima mie, n-aveau să ceară oare mai mult? Să-1 stoarcă de toate fondurile şi pînă la urmă să expedieze totuşi fotografiile? Nu puteai avea nici o siguranţă. în orice caz, nu de la banca lui locală trebuia să împrumute lirele. Soluţia, hotărî el cu neplăcere — fiind un om cinstit şi bun —■ se găsea undeva în Londra. Pleacă într-acolo cu trenul de 10.31.

Sosi în City prea devreme pentru a se prezenta la foirou, aşa că, pentru a-şi umple timpul, făcu nişte cumpărături. Fiind de felul lui un om grijuliu, nu putea concepe să poarte în bunuzanul hainei, lipsită de protecţie, *o* sumă atît de mare de bani. Era ceva nenatural. Intră deci într-un mare magazin pentru obiecte de birou şi achiziţiona o mică lădiţă de oţel pentru păstrarea banilor, •cu cheie. Din cîteva alte prăvălii cumpără o livră de zahăr pentru glazură (explicînd că e pentru tortul de ziua naşterii_nevesti-si), o conservă cu îngrăşămînt pentru trandafiri, o cursă de şoareci pentru bucătărie,

nişte liţă pentru cutia de siguranţă de sub scară, două baterii de lanternă, un ciocan de lipit ca să repare ceainicul găurit şi alte cîteva lucruri inofensive ce prind bine pe lîngă casa unui cetăţean ce respectă legea.

La ora două după amiază se afla la masa de lucru, li asigură pe şeful de birou că se simte mult mai bine şi se cufundă în studierea fondurilor companiei. Nici nu trebuie să ne treacă măcar prin cap ideea că domnul

206

Samuel Nutkin s-ar fi putut gîndi să facă o retragere neautorizată de capital din fondurile companiei.

Seara la opt se afla din nou în faţa televizorului cu Lettice, cînd sună telefonul. Cînd ridică telefonul, era iarăşi Voce-Ceţoasă.

— Ai făcut rost de bani, Nutkin? întrebă el fără preambul.

— Aăă ... da, răspunse el şi, fără să-i dea celuilalt timp să intervină, continuă: Ascultă-mă, te rog, n-ai vrea. să-mi trimiţi negativele alea şi să uităm totul?

La capătul celălalt al firului liniştea fu totală, ca şi cînd interlocutorul ar fu rămas mut de uimire.

— Oare ţi-ai pierdut minţile? întrebă, în cele din urmă, Voce-Ceţoasă.

— Nu, spuse cu seriozitate domnul Nutkin. Nu, dar aş vrea să înţelegi cîtă neplăcere va cauza toată **afaceroa** asta dacă insişti să o duci mai departe.

— Păi, ascultă ce-ţi

spun eu, Nutcase', zise **voc«a,** înăsprită de mînie. Ai să faci întocmai ce-ţi ordon că dacă nu, s-ar putea să trimit fotografiile şi şefului şi io-ţiei tale, doar aşa de-al dracului.
Domnul Nutkin suspină adînc.
— Mă temeam eu că aşa va fi. Continuă.
— Mîine în pauza de prînz ia un taxi pînă la **Albert**
Bridge Road. Intră în parcul Battersea şi mergi pe jos pe West Drive, îndepărtîndu-te de fluviu. Fă-o la stînga pe Central Drive. Mergi pînă cînd ai parcurs jumătate distanţa. Acolo sunt două bănci. Nu va fi nimeni prin preajmă în anotimpul ăsta. Pune banii, înveliţi în hîrtie maro de înpachetat, sub prima bancă. Pe urmă plecă mai
departe şi ieşi prin celălalt capăt al parcului. S-a înţeles?
— înţeles, răspunse domnul Nutkin.
—■ Bun, zise vocea. Şi încă un lucru. Te vei afla sub observaţie din momentul în care intri în parc. **Vei** fi văzut cînd pui pachetul. Să nu cumva să **crezi** că te pot ajuta poliţaii. Noi ştim foarte bine cum arăţi, dar dum-

■eata nu ne cunoşti. La cea mai mică bănuială că ne păcăleşti, sau că poliţia e la pîndă, o să dispărem. Şi atunci ştii ce-o să se-ntîmple, ce zici, Nutkin?
— Ştiu, zise, fără putere, domnul Nutkin.
— Bun deci. Procedează întocmai cum ţi

s-a spus şi mu face prostii.
Omul puse jos receptorul.

După cîteva minute Samuel Nutkin invocă un pretext oarecare şi intră în garajul de lîngă casă. Simţea nevoia «ă stea, o vreme, singur.

A doua zi, Samuel Nutkin urmă întocmai instrucţiunile primite. Tocmai mergea pe West Drive, în partea de vest a parcului şi era pe punctul de a coti la stînga pe Central Drive cînd fu strigat de un motociclist ce stătea călare pe maşina lui la numai cîţiva paşi, studiind • hartă. Omul purta cască, ochelari şi o năframă legată peste gură. Prin năframă, strigă:

— Hei, prietene, n-ai vrea să mă ajuţi?

Domnul Nutkin încetini pasul şi, politicos din fire. făcu cei trei paşi pînă la motociclistul oprit lîngă bordură, aplecîndu-se ca să vadă harta. O voce îi şuieră la ureche:

— Pachetul îl iau eu, Nutkin!

Simţi cum i se smulge pachetul din mînă, auzi urletul motorului pornit cu o lovitură de pedală, văzu cum pachetul e aruncat într-un coş legat de ghidonul motocicletei şi după cîteva secunde maşinăria se îndepărtase, intrînd deja în circulaţia densă de la ora prînzului de pe Albert Bridge Road. Totul durase doar cîtev^ clipe; chiar dacă poliţia ar fi stat la pîndă, nu l-ar fi putut prinde pe individ, prea rapid acţionase. Domnul Nutkin clătină cu tristeţe din cap şi se întoarse

la biroul său din City.

Teoria despre nume şi porecle nu se putea aplica deloc în cazul Detectivului Sergent Smiley de la Departamentul pentru Investigaţii Criminale. Cînd îi făcu o vi-

zită domnului Nutkin în săptâmîna următoare faţa Iul lungă, cabalină şi ochii săi căprui erau foarte sumbri. Stătea în prag în întunericul de iarnă într-o manta lu»gă şi neagră, ca un antreprenor de pompe funebre.

— Domnul Nutkin?

— Da.

— Domnul Samuel Nutkin?

— Da .. . ăăă . . . da, eu sunt.

— Sunt Detectivul Sergent Smiley, domnule. Am pu
tea, vă rog, să stăm de vorbă cîteva minute?

" Ii arătă legitimaţia de serviciu, dar domnul Nut&ia acceptă, dînd din cap, şi spuse:

— Poftiţi înăuntru.

Detectivul Sergent Smiley părea stînjenit.

— Aăă . . . problema pe care doresc s-o discut, domnule Nutkin, are un -caracter particular, poate chiar miţei ambarasant. ..

— Doamne Dumnezeule, domnule Sergent, nu-i nevoie să vă ruşinaţi.

— Nu-i nevoie . . ., repetă Smiley, privindu-1 fix.

— Bineînţeles că nu. Bănuiesc că vreţi să-mi vindeţl
nişte bilete pentru balul poliţiei. Noi, cei de la clubul da

tenis cumpărăm întotdeauna cîteva. Ca secretar pe anul acesta mă aşteptam ...
iBmiley înghiţi un nod.

— Mă tem, domnule, că nu-i vorba despre balul po liţiei. Mă aflu aici în legătură cu o anchetă.

—- Oricum, nu-i nevoie să vă ruşinaţi, insistă domaul Nutkin.

Muşchii din maxilarul sergentului se mişcau spasmodic.

— Voiam să spun, domnule, ambarasant pentru dum
neavoastră, nu pentru mine, explică el răbdător. Doaraaa e acasă?

— Da, dar stă în pat. Se culcă devreme, înţelegaţL Sănătatea . . .

2«f

Ca la comandă, o voce plîngâreaţă pluti de la etaj pînă în hol:

— Samuel, cine-i?

— Cineva de la poliţie, draga mea.

— De la poliţie?

— Nu fi îngrijorată, dragă, strigă Samuel Nutkin. Aăăă ... în legătură cu turneul de tenis, pe care-1 orga
nizăm împreună cu clubul lor sportiv.

Sergentul Smiley aprobă subterfugiul cu o înclinare mohorîtă a capului lui mare şi-1 urmă pe domnul Nutkin în camera de zi.

— Poate că acum îmi veţi putea spune despre ce este vorba şi de ce s-ar putea să mă simt ruşinat, întrebă acesta din urmă, închizînd uşa.

— Acum cîteva zile, începu Smiley, colegii mei

din poliţia metropolitană au avut ocazia să percheziţioneze un apartament din West End. Acolo, într-un sertar încuiat, au dat peste o serie de plicuri.
Samuel Nutkin îl privea cu un interes benign.

— Cam treizeci de plicuri şi fiecare conţinea o carte
poştală pe care era scris numele cîte unui bărbat, dim
preună cu adresa de acasă şi, în unele cazuri, cu cea de la serviciu. Se mai găseau în plicuri cam o duzină de negative fotografice care s-au dovedit a fi, în toate ca zurile, poze de bărbaţi, bărbaţi în vîrstă, aflaţi în ceea ce
•-ar putea numi o situaţie compromiţătoare cu o femeie.

Samuel Nutkin pălise şi-şi umezea, nervos, buzele. Sergentul Smiley se uita la el dezaprobator.

— In toate cazurile, continuă el, femeia din fotografii
a fost aceeaşi, o persoană cunoscută poliţiei ca prostituată
cu cazier. Mă tem că trebuie să vă aduc la cunoştinţă, domnule, că unul dintre plicuri conţinea numele şi adresa
dumneavoastră, precum şi şase negative în care aţi fost surprins angajat într-o anume activitate cu femeia în
cauză. S-a stabilit că femeia, împreună cu un bărbat, a fost unul dintre locatarii apartamentului
percheziţionat

de colegii de la metropolitană. Celălalt locatar era bărbatul de care spuneam. începeţi să vedeţi încotro bat?

Samuel Nutkin îşi lăsă capul în palme de ruşine. Cu ochii înroşiţi, privi ţintă covorul. In cele din urmă, dădu drumul unui prelung suspin.

__ Dumnezeule Doamne, spuse. Fotografii. A făcut ci
neva fotografii. Ce ruşine-mi va fi cînd o să iasă totul la iveală. Vă jur, domnule sergent, idee n-aveam că e ceva în afara legii.
Sergentul Smiley clipi rapid.

__ Aş dori să mă fac limpede înţeles, domnule Nut
kin. Ce-aţi făcut dumneavoastră nu e ilegal. Viaţa dum
neavoastră particulară nu vă priveşte decît pe dumnea
voastră — acesta-i punctul de vedere al poliţiei — cîtă vreme nu încalcă vreo lege. Or, a face o vizită unei pros
tituate nu e împotriva legii.

— Atunci nu înţeleg, zise, şoptit, Nutkin. Spuneaţi că faceţi o anchetă . . .

— Dar nu viaţa dumneavoastră privată o anchetăm,, zise ferm sergentul Smiley. îmi daţi voie să continuu? Mulţumesc. Poliţia metropolitană şi-a format părerea că bărbaţii cu pricina au fost momiţi în apartamentul prostituatei, fie prin contacte personale, fie prin anunţuri în presă, pentru a fi apoi fotografiaţi şi identificaţi în secret, cu scopul de a fi, mai tîrziu,

şantajaţi.

Samuel Nutkin îl privi brusc pe detectiv, cu ochii rotunzi de uimire. Pur şi simplu nu era obişnuit să audă asemenea vorbe.

— Şantaj?, şopti el.

Doamne, asta-i şi mai rău.

— Aşa cum spuneţi, domnule Nutkin. Acum — detec tivul scoase o fotografie din buzunarul hainei — spune-ţi-mi dacă o recunoaşteţi pe femeia asta.

Samuel Nutkin se pomeni uitîndu-se la o imagine fotografică destul de fidelă a celei pe care o cunoştea sub numele de Sally. Confirmă cu o mişcare înceată din cap.

Sergentul făcu să dispară fotografia.

— înţeleg. Aş dori să vă cer acum, domnule, să-mi spuneţi cu propriile dumnevoastră cuvinte în ce mod aţi ajuns s-o cunoaşteţi pe această doamnă. In stadiul ăsta, nu e nevoie să iau notiţe şi voi considera tot ce aflu de la dumneavoastră drept strict confidenţial, în afară de cazul că, acum sau mai tîrziu, se va dovedi că există o legătură cu ancheta.

Cu pauze, înţepenit de ruşine, Samuel Nutkin îi povesti sergentului toată afacerea de la început: întîmpla-rea cu

descoperirea revistei, felul cum o citise la toaletă, lupta cu sine însuşi, timp de trei zile, modul în care se lăsase învins de tentaţie şi scrisese mesajul, semnîndu-1 Henry Jones. Povesti cum i se întorsese scrisoarea şi cum notase numărul de telefon şi distrusese hîrtia, cum vorbise la telefon chiar în ziua aceea, în timpul prînzului, stabilind o întîlnire a doua zi la 12.30. Relată cum o întîlnise pe femeia în apartamentul din subsol, cum îl convinsese ea să-şi lase vestonul în camera de zi cînd au intrat în dormitor, adăugind că făcea un astfel de lucru pentru prima oară în viaţă. In încheiere descrise întoarcerea lui acasă din seara cu pricina, arderea revistei în care găsise anunţul iniţial şi jură să nu mai facă aşa ceva niciodată.

— Să vă întreb acum, domnule — zise sergentul Smi
ley cînd se sfîrşi relatarea — un lucru foarte important,
începînd din după-amiaza aceea nefastă şi pînă acum, aţi
primit vreun telefon, sau aveţi cunoştinţă că Vi s-ar fi
telefonat în absenţă, pentru a vi se cere să daţi bani, cu
ameninţări, ca rezultat al faptului că aţi fost

fotografiat?
Samuel Nutkin clătină din cap.

— Nu, nimic de felul ăsta. S-ar spune că n-au ajuns
încă la mine.

In sfîrşit buzele sergentului Smiley schiţară un zâmbet, unul serios.

— N-au ajuns încă la dumneavoastră, domnule, şt nici nu vor ajunge. La urma urmei, poliţia e acum î» stăpînirea negativelor.

Samuel Nutkin ridică ochii în care se citea acum speranţa.

— Păi, bineînţeles, zise el. I-aţi prins înainte să apuc»
să mă şantajeze şi pe mine. Spuneţi-mi, ce se va întîmpla acum cu fotografiile alea îngrozitoare?

—■ De îndată ce voi fi informat Scotland Yardul ci cele ce vă privesc pe dumneavoastră personal n-au nici o legătură cu ancheta noastră, vor fi arse.

— Of, îmi daţi înapoi curajul, mă simt uşurat. Spuneţi-mi, totuşi, n-au încercat să-i şantajeze pe nici uni! dintre bărbaţii împotriva cărora au strîns dovezi?

— Ba fără îndoială că da, răspunse sergentul, ridicin-du-se în picioare ca să plece. Şi nu mă îndoiesc că, 1% cererea Scotland Yard-ului, numeroşi agenţi de poliţi» stau chiar acum de vorbă cu cei douăzeci şi ceva de bărbaţi ce apar în fotografii. Din aceste interogatorii *von* ieşi la

iveală, fără îndoială, numele tuturor celor car» au fost contactaţi, pentru a li se cere bani, înainte sâ înceapă ancheta.

— Şi cum o să ştiţi cine a fost şantajat şi cine nu? La urma urmei se prea poate ca unii să fi fost abordaţi, să fi dat banii, dar să le fie frică să recunoască, fie şt faţă de poliţie.

Sergentul Smiley dădu să se înţeleagă, printr-un gest. că funcţionarul de la asigurări avea dreptate.

— Cu ajutorul conturilor bancare, domnule. Majori
tatea oamenilor modeşti n-au decît unul sau două con turi la bancă. Pentru a face rost de o sumă mare, există doar două căi: sau te duci la bancă, sau vinzi ceva *d** valoare. Ceea ce lasă întotdeauna urme.
Ajunseseră deja în faţa
ieşirii.

— Ei bine, zise domnul Nutkin, trebuie să spun că-l admir pe omul care a avut curajul să se adreseze **poli-**

♦iei pentru a-i înfunda pe ticăloşii ăia. Nu pot decit sa «per că dacă mi-ar fi cerut şi mie bani — ceea ce ar fi i'âcut, fără îndoială, într-o bună zi — aş fi găsit puterea «ă procedez şi eu la fel. A propos, sper că nu va fi ne-voie să depun ca martor? Ştiu că depoziţiile rămîn ano-«îme, dar pînă la urmă tot se află, înţelegeţi? ■— N-o să fiţi chemat, domnule Nutkin.

— Mi-e milă de bietul om care i-a denunţat şi care va trebui s-o facă, zise

Samuel Nutkin.

— Nici unul dintre gentlemanii compromişi de pe iista cu pricina nu va trebui să depună mărturie, anunţă «ergentul.

— Dar cum? Au fost amîndoi prinşi asupra faptului, cu dovezi. Fără îndoială că-i veţi aresta. Ancheta dumneavoastră ...

■— Domnule Nutkin — spuse sergentul, a cărui siluetă era acum încadrată în uşă — ancheta noastră nu ere ca obiect şantajul. Noi investigăm un asasinat.

Samuel Nutkin rămase tablou.

— Asasinat, cîrîi el. Vreţi să spuneţi că au şi omorît pe cineva?

— Cine?

— Şantaj iştii.

— Nu, domnule, n-au omorît pe nimeni. Pe ei i-a •morît un glumeţ. Întrebarea este: cine? Dar cu şantajiş-tii dai întotdeauna de necazuri din astea. Se pare poate să fi stors deja de bani sute de oameni şi ca una dintre victime să le fi descoperit pînă la urmă ascunzătoarea Probabil că toate tranzacţiile se făceau prin telefon, de ta cabine publice. Nu s-au găsit nici un fel de documente. ia afara dovezilor incriminatoare privind victimele recente. Problema este: de unde să începem?

— Chiar aşa, de unde? . . . murmură domnul Nutkin Au fost împuşcaţi?

— Nu. Asasinul n-a făcut decît să le predea un pa-«bet. Rezultă de aici că el, oricine ar fi, le cunoştea

adresa. Pachetul conţinea o cutie metalică pentru bani,, cu cheia lipită, se pare, de capac cu cleband. Cînd aa răsucit cheia în broască, capacul a sărit în sus din cauza» presiunii exercitate de ceea ce băieţii de la laborator au stabilit a fi arcul unei curse de şoareci. Acesta a activat o bombă extrem de inteligent construită, care i-a. făcut bucăţele pe amîndoi.

Domnul Nutkin se zgîia la el de parcă ar fi coborî*; de pe Muntele Olimp.

— De necrezut, răsuflă el. Dar de unde naiba poat» face rost de o bombă un cetăţean respectabil?
Sergentul Smiley dădu trist din cap.

— Astăzi, domnule, se găsesc pretutindeni, cu irlan dezii ăştia şi arabii şi toţi afurisiţii de străini. Ba au şt cărţi care te-nvaţă să le faci. Nu ca pe vremea mea. Acum,
dacă are ce-i trebuie, orice elev de clasa a şasea priceput la chimie îţi face o bombă a-ntîia. Noapte bună, domnul* Nutkin. Sper că n-o să trebuiască să vă mai deranjez.

A doua zi, în City, domnul Nutkin trecu pe la Cusset, încadratorul de tablouri, şi ridică fotografia pe care » lăsase acolo acum două săptămîni. Ceruse ca rama vecha să fie înlocuită cu una nouă, aranjînd să-i păstreze obiectul pînă va veni după el. Seara îşi reocupase locul d* cinste, pe măsuţa de lîngă cămin.

Era o fotografie veche, înfăşând doi tineri în uniforma unităţii pentru

dezamorsarea bombelor a regimentului regal de geniu. Şedeau călare pe un obuz german de cincit tor.e, din cele poreclite „Big Fritz". In faţa lor, pe o pătură, se găseau zecile de părţi componente care alcătui-seră cele şase dispozitive separate anti-manevrant cu car» fusese echipată bomba. In fundal, o biserică sătească, Unul dintre tineri era slab, cu maxilare proeminente şi cu însemne de maior pe umeri. Celălalt era- grăsuliu şi rotunjor, cu ochelari pe vîrful nasului. La baza fotogra-

fjei se putea citi inscripţia: „Vrăjitorilor bombelor, maior Mike Halloran şi caporal Sam Nutkin, din partea sătenilor recunoscători din Steeple Norton, iulie 1943."

Domnul Nutkin privi fotografia cu mîndrie. Apoi pufni:

— Auzi acolo, elevi de clasa a şasea!

Tiparul
executat la:
ÎNTREPRINDEREA
POLIGRAFICA CLUJ,
Municipiul **Cluj,** B.dul 22
Decembrie, Nr.146
C-da 470/1991